

6
m
3
A

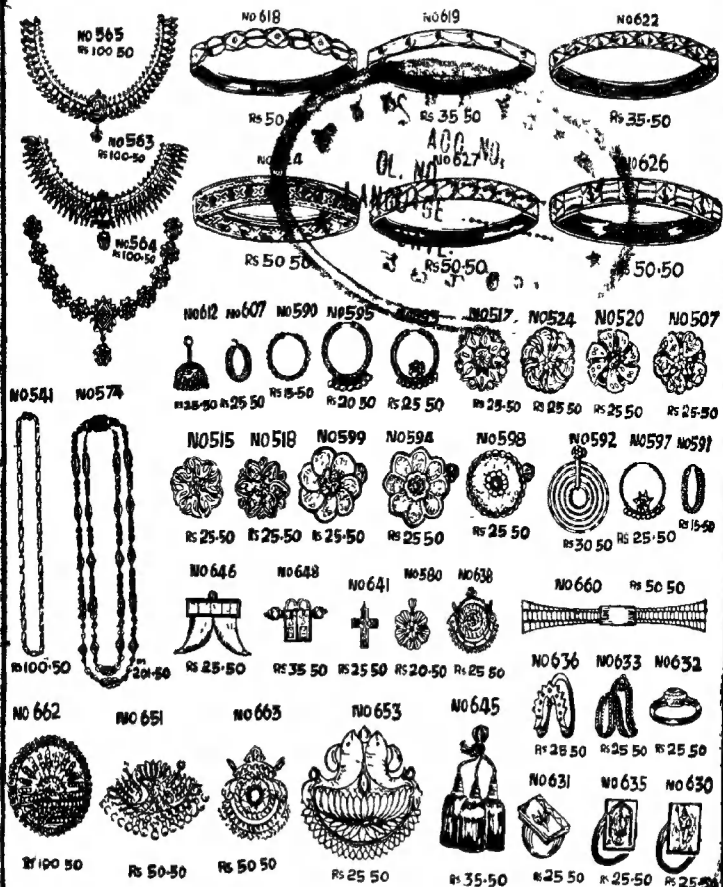

మహాలక్ష్మి

5 సంవత్సరాలు గ్యారంటీ గల మెరి సూపర్ స్పెషల్ బంగారు కవరింగ్ నడలము 15 సంవత్సరాల పరిశోధన ఫలితంగా - భారత దేశంలో ప్రప్రథమంగా తయారు చేస్తూ, దేశమంతటా వివిధా వి. పి. పి. ద్వారా పంపి నంపు. ఉచితంగా కేటలాగ్ పొంది అన్ని వివరాలు చూడగలరు. ఇందులోని సంఖ్యలు సూచిస్తూ, ఉత్తరం రాస్తే, వి. పి. పి. ద్వారా వస్తువులు పంపబడతాయి. (వి. పి. పి. చార్జీలు అదనం)

MERI GOLD COVERING WORKS

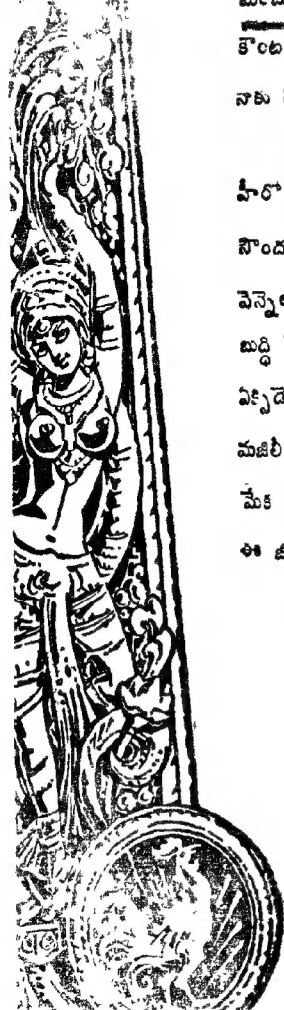
P.O. BOX 1405, 14, RANGANATHAN STREET
T. NAGAR MADRAS-600 017 INDIA

అద్వైత పీఠికలు	* తాళ్లూరు నాగేశ్వరరావు	1
మఁమఁతెర (పవన)	* ఓలుకొట్టి శ్రీ:వాసలు	17
కొంటర్ పేజ్	* కె. గోదావరి శర్మ	104
నాకు నచ్చిన నా కథ	* ఈజికోట సుబ్బారావు	106
అడుగుల భారం		
హీరా	* ఎన్. తారకరామరావు	116
సౌందర్యదీపం (సీరియల్)	* ఆర్. సంధ్యాదేవి	128
వెన్నెల	* 'వింధ్యావాసిని'	138
బుద్ధి చెప్పింది	* ముద్దలశెట్టి హనుమంతరావు	136
ఏక్విడెంట్	* ఉత్పల వరదరాజు	147
మజిలీ	* విహారి	148
మేక కొమ్ములు	* అంగర సూర్యారావు	157
ఈ జీవితం నాది:	* యద్దనపూడి సులోచనరాణి	171
(సీరియల్)		

ముఖచిత్రం : శరత్కళ

చిత్రకారుడు : పద్మాది పాపయ్య

LAJUTH Agencies,
KATKUNTA, DIST. NELLORE,
PERALA - 522 157.
Prabhu D. (A.P.)

“ఇష్టంగా చేసే పనులు ఎప్పటికీ మానను.”

“చిత్తం వచ్చిన రీతిలో జీవించడం.

Φορνీమా.

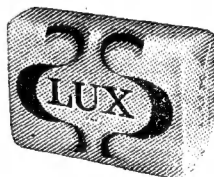
వట్లు సమంగా ఉండేలా వ్యాయామం చేయడం.

గుర్రాలపై స్వారి చేయడం, కార్టలో దూసుకెళ్లడం.

వెళ్లిన చోటల్లా వింత అనందం పొందడం.

అన్నిటికీ మించి, నా చర్య సొందర్యాన్ని ఎప్పటిలాగే

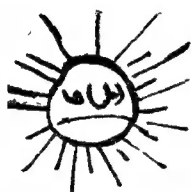
లక్ష్మితో కళకళలాడేలా ఉంచుకోవడం.”

శుద్ధమైన సౌమ్యమైన లక్ష్మి-

సినీమా తారలకు సొందర్యాన్నిచ్చే నమ్మ

సెప్టెంబరు నెల భావపరిచయ పోటీ
బహుమానం రూ 25-00

ఈ కార్టూనుకు హాస్యయుత వ్యాఖ్య (Caption) కావాలి.

గమనిక : వ్యాఖ్యలు పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి సెప్టెంబర్ 18వ తేదీలోగా పంపాలి

ఆగష్టు నెల భావపరిచయ పోటీ
రూ. 25-00 బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య

“అప్పుచేసిననాడు సంబరం

అప్పు తీర్చలేక నేడు దిగంబరం”

—ఆర్ పట్టాభిరామరాజు

• తిరుపతి

మీ చర్మం రంగును నిర్ణయించేది ఏమిటి?

మీ చర్మం లోపల మెలానిన్ అనే నల్లని రంగు పదార్థం వుంది. ఇది చర్మంలో ఎంత ఎక్కువగా వ్యాపిస్తే మనుషులు అంత నల్లగా కనబడతారు. మీ చర్మం రంగు మీద ప్రభావం చూపే బయటి కారణాలు కూడా ఉన్నాయి. ఎండలో మీరు బయటకి వెళ్ళినప్పుడు సూర్యరశ్మిలోని అల్ట్రా వయోలెట్ కిరణాలు మిమ్మల్ని మరింత నల్లబరుస్తాయి.

వంటి చాయను పెంచడానికి సరియైన పద్ధతి ఏదైనా ఉందా?

ఉంది. మొట్టమొదటిసారిగా సాధించిన ఓ వైజ్ఞానిక విజయం 'ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ'. నల్ల చర్మాన్ని తెల్లపరిచే క్రిమ్ ఇది మీ చర్మం నల్లబడటాన్ని అరికట్టి తిరిగి ఎర్రగా రంగు తేలేలా చేస్తుంది.

ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ ఎలా పనిచేస్తుంది?

లోపలా, బయటా 2 విధాలుగా.

చర్మం లోపల ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ క్రిమ్ చర్మం అడుగున మృదువుగా, సురక్షితంగా పనిచేసి, నల్లబడుతున్న చర్మం తిరిగి రంగు తేలేలాగ చేస్తుంది

చర్మం బయట ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీలో గల 'సూర్యరశ్మిని వడదోసే' ప్రత్యేక పదార్థాలు. అల్ట్రా వయోలెట్ కిరణాలు మీ చర్మాన్ని నల్లబరుచుకుండా అడ్డగిస్తాయి అయినప్పటికీ, సూర్యరశ్మిలోని ఆరోగ్యమంతటిసీ మీరు పూర్తిగా పొందగలుగుతారు

రంగు తేలడానికి కేవలం 6 వారాలు!

ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీని ఆరు వారాలపాటు క్రమం తప్పకుండా రోజుకు రెండుసార్లు రాసుకోండి మొదట చర్మంమీద కాస్త జిమజిమలాడవచ్చు ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ పనిచేస్తున్నదనడానికి అది నిదర్శనం ఆరు వారాల్లో ఖచ్చితమైన తేడా మీకు కనిపిస్తుంది. ఇతర క్రిమ్స్ కన్నా క్రమం తప్పకుండా వాడుతూ ఉండండి, ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ శరీర వాయుతో అలాగే వుంటారు.

ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ గురించి మీరు మరిన్ని వివరాలు తెలుసుకోవాలనుకుంటే ఈ చిరునామాకు వ్రాయండి.

FAIR & LOVELY ADVISER
P. O BOX 758, BOMBAY 400 021.

ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ
నల్ల చర్మాన్ని ఎర్రపరిచే క్రిమ్

ఇది సహజంగా, మృదువుగా మీ వంటి చాయను పెంపొందిస్తుంది.

హిందూస్థాన్ లీవర్ వారి
విశిష్ట ఉత్పత్తి

Oct, 1984

యువ

దీపావళి రజతోత్సవ సంచిక

పాఠికేళ క్రికం ఉత్తమ కాలానిక సాహిత్యాన్ని తెలుగు పాఠక లోకానికి అందించాలనే సదుద్దేశంతో ప్రారంభమైన 'యువ' వచ్చే దీపావళి అత్యంత ప్రత్యేకమైన, ప్రతిష్ఠాకరమైన 'దీపావళి రజతోత్సవ సంచిక'ను మీ ఆభిరుచులకు దర్పణంలా వెలువడకోందని ప్రకటించడానికి సంకోచిస్తున్నాం.

తెలుగు కాలానిక సాహితీ జగత్తులో రెండున్నర దశాబ్దాల పరిణామ వికాసానికి ఈ సంచిక ప్రయోజనపూరికమైన ప్రతీక.

అప్పటి రచనలు వేరు; ఇప్పటి రచనలు వేరు.

అప్పటి పాఠకులు వేరు; ఇప్పటి పాఠకులు వేరు.

కాలానిక సాహిత్యంలో, పాఠకుల ఆభిరుచుల్లో తరతరాల అంతరాలకు ఈ ప్రత్యేకాతి ప్రత్యేకమైన సంచిక మేలైన వారధిగా నిలుస్తుంది.

రెండున్నర దశాబ్దాల 'యువ'కు ఈ సంచిక ప్రతినిధింబం!

రెండు నవలలు

ఎన్నో కథలు

మరెన్నెన్నో కావ్యాను

ప్రవర్ణ చిత్రాలు

తెలుగువారి ప్రతి ఇంట్లోనూ తప్పకుండా ఉండాలిని ప్రత్యేక సంచిక.

ఈ దీపావళి ముందుగా వెలువడుతుంది

మీ కొనుగోలు వ్యయానికి పదిరెట్లు సంకృప్తిని అందించే ప్రత్యేక సంచిక.

ఆ సంచిక కోసం ఇప్పర్చుంచే ఎదురుచూపే బదులు వెంటనే రిజర్వ చేసుకోండి

వెల: పన్నెండు రూపాయలు మాత్రమే!

యువ

సాహిత్యమౌ సామత్రిక

సంస్థాపకులు : చ క్ర పా శి

సంపుటి 50

అక్టోబర్ 1984

సంచిక 4

మూడు రోజుల్లో ఆంధ్రప్రదేశ్ రాజకీయాల్లో అనూహ్యమైన, అవాంఛ వీయమైన నాటకీయ పరిణామాలు ఏర్పడ్డాయి. అగస్త్య 14న అమెరికా నుంచి 'తైపాన్' ఆవరేషన్ చేయించుకొని ఆంధ్రప్రదేశ్ ముఖ్యమంత్రి శ్రీ ఎన్. టి. రామారావు రావడం, అదేరోజున ఆర్థిక మంత్రి శ్రీ నాదెండ్ల భాస్కరావ్ ను డిస్ మిస్ చేయడం, మరి ముగ్గురు మంత్రులు రాజీనామా చేయడం, తెలుగుదేశం ఎం.ఎల్.ఎ.లలో కొంతమంది చీలడం, తన మెజారిటీని రెండు రోజుల్లో విరూపించుకొంటానని శ్రీ ఎన్. టి. ఆర్. తన బంగంట్ గవర్నర్ దగ్గరకు వెళ్ళడం, శ్రీ ఎన్. టి. ఆర్ మంత్రివర్గానికి మెజారిటీ లేదని తాను నమ్ముతున్నానని బర్తరప్ చేసి, శ్రీ నాదెండ్ల వేత ముఖ్యమంత్రిగా గవర్నర్ ప్రమాణ స్వీకారం చేయించడం — మన రాష్ట్ర రాజకీయ చరిత్రలో కనీసం ఎరుగని నాటకీయ పక్కిలో పరిణామాలు జరిగాయి. మూడున్నర దశాబ్దాల కాంగ్రెస్ పాలనను అంతమొందించి చరిత్ర సృష్టించిన శ్రీ నందమూరి తారక రామారావు

ఇది 'యువ' రజతోత్సవ సంచిక

పందొమ్మిది మాసాల తర్వాత పదవిద్యుక్తుడయ్యాడు. ఈ హతాతిసంఘామాన్ని అరుకోట్ల ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రజలు స్వన్న సూచనపాయంగానైనా ఊహించ లేదు. అందుచేతనే ప్రజల ఆగ్రహాన్ని అగ్నిపర్యవలా ప్రజ్వరిల్లించి. రాష్ట్ర మంతలా బంద్ జరిపారు నిరసన వెల్లువతో ఆగ్రహవేళాల్ని ప్రదర్శించారు. దాదాపు 24 మంది పోలీసు కాబులకు బలియ్యారు. ప్రభుత్వ అస్తికి ఎంతో నష్టం జరిగింది. కొన్ని రోజులపాటు ప్రజాజీవనం స్తంభించింది.

ఈ వివరీత, విపక్వర, నాటకీయ, హతాత్ పరిణామాలకు ముఖ్యకారకు లెవరూ? తెరవెనుక ఎంతోమంది వ్యక్తులూ, ఎన్నో శక్తులూ ఉన్నప్పటికీ-అప్పటి గవర్నర్ శ్రీ రామలాల్ చర్యను తొందరపాటు చర్యగా, రాజ్యాంగ విరుద్ధ మైందిగా, నిరంకుశమైందిగా దేశంలో పెక్కుమంది రాజకీయ వ్యక్తులూ, పండి తులూ, పామరులూ, జాతీయ ప్రతిపక్ష నాయకులూ ఏకవాక్యతగా గర్హించారు. శ్రీ ఎన్. టి. ఆర్ కు బలం నిరూపించుకోవడానికి రెండ్రోజులపాటు కాలవ్యవధి ఇవ్వకపోవడం అన్యాయమనీ, మెజారిటీ ప్రభుత్వాన్ని బర్తరప్ చేయడం ప్రజా స్వామ్యాన్ని నిలుపునా ఖాచీ చేయడమేననీ, గవర్నర్ ను వెంటనే డిస్మిస్ చేసి, మెజారిటీ వున్న శ్రీ ఎన్.టి.ఆర్ కు మళ్ళీ వట్టంకట్టాలనీ-ప్రజాభిప్రాయం దేశం నలుమూలల నుంచి వెల్లువలా ఉప్పొంగింది. శ్రీ ఎన్.టి.ఆర్ తన బలాన్ని రాష్ట్రపతి వద్ద కూడా ప్రత్యక్షంగా ప్రదర్శించాడు. పార్లమెంట్ లో ప్రతిపక్ష నాయకులు ఈ ఆక్రమచర్యను తీవ్రంగా ఖండించారు. శ్రీ ఎన్.టి.ఆర్ ప్రభుత్వాన్ని అన్యాయంగా బర్తరప్ చేసిన విషయం జాతీయ పోలిమేరలు దాటి అంతర్జాతీయ రాజకీయ రంగాని కెక్కింది. విదేశ పత్రికలూ, రేడియోలూ ఈ ప్రజావ్యతిరేకతను వ్యక్తపర్చాయి. అందోళన దళదళలూ వ్యాపిస్తున్నా- ఇంకేం జరుగుతుందోనన్న ఉత్కంఠ ప్రజల్లో ఖిరాగ్రస్థాయిలో నిలిచేసింది. బలాబలాల నిర్ధారణ విధానసభలో జరగాల్సి వుంది.

గవర్నర్ శ్రీ రామలాల్ ఆగస్టు 24న రాజీనామా చేయడం రాజకీయ నాటకంలో మరో అంశంకి దారితీసింది. అది రాజకీయ వ్యూహంలో ఒక భాగమేనని పలువురు విజ్ఞులు భావించడం జరిగింది. విధానసభను ఎప్పుడు సమావేశపరుస్తారు? బలాబలాల ప్రదర్శనకు ఎప్పుడు వేదికను సిద్ధపరుస్తారు? అప్పటివరకూ ప్రజాస్వామ్య పరిరక్షణకోసం దేశవ్యాప్తంగా ఉద్యమం

కొనసాగవల్సిందేనా? ఈ ఉద్యమాల్లో, ఆందోళనల్లో, బందలలో, ప్రజావిరసన సభల్లో ఎంతమేరకు దన, జన వజ్రం జరగాల్సి వుంది?

అస్తవ్యస్తంగా, అసందిగ్ధంగా, అనిశ్చితంగా, ఆయోమయంగా ఉన్న ఆంధ్రప్రదేశ్ రాజకీయాలు ఎంత త్వరగా పరిష్కారమైతే రాష్ట్రానికి, దేశానికి అంత మంచిదని భావించవచ్చు.

ఏజంట్లు
సీతారామ్ జనరల్ స్టోర్స్ ఏజన్సీస్.
విజయవాడ - సికిందరాబాద్

ముస్తాబులో మార్పు!

పరిశ్రాత్త ఆకర్షణీయమైన సీసాలలో

లోధ్ర

బాధారహిత
ప్రకృతి సిద్ధమయిన
ఆరోగ్యమును ప్రీతికు
80 సంవత్సరములుగా
ఇచ్చుచున్నది

ఉచిత వైద్య సలహాకు ఈ కూపను
పూర్తిచేసి మీ జాబులో వంపండి

పేరు: _____

విభాగము: _____

_____ PIN _____

కేసరి కుటీరం ప్రైవేట్ లిమిటెడ్

రాయపేట, మద్రాసు-14

Yuva (Telugu Monthly)

Oct. 1984

తాత్పర్యం నాగేశ్వరరావు క్రీస్తునికే సమీకృతం

సాయంకాలం అఫీసు వదిలాక ఓ ఫ్రెండ్ ఇంటికి, ఆ తర్వాత ద్విదూ కల్పి నిజాం క్లబ్ కి, ఓ గంటపేపు 'తీర్థప్రసాదాయి' సేవిస్తూ కులాసాగా కబుర్లు చెప్పకొని, ఇంకా అయిదు నిమిషాలకు ఎనిమిది అవుతుందనగా ఇంటికొచ్చాడు మురళీమోహన్ రావు తేలిపోయే కళ్ళతో, బరువెక్కిన మొహంతో, చెదిరిన క్రాపుతో.

"ఇప్పటిదాకా అఫీసుందా?" అంది భార్య కమబొమలతో వెక్కిరిస్తూ.

"నేను అఫీసర్ను. ఇరవై నాలుగు గంటలూ నాకు అఫీసు డ్యూటీయే... అఫీసులో వున్నా అఫీసు అవతల వున్నా" అన్నాడు మురళీమోహన్ రావు టి. వి. కి మూడు మీటర్ల దూరంలో ఫ్రేంకురీలో కూర్చుంటూ.

"ఈ కోతలకేంలేండి? కొయ్యడానికి మార్కెట్ లో పొరకాయలు కూడా మండిపోతున్నాయి. భోజనం వద్దించమంటారా? నిషా దిగేవరకూ వుంటారా?" అంది రామేశ్వరి డైనింగ్ టేబుల్ మీద పళ్ళాలు నర్దుతూ.

"అసలు అడవాళ్ళతో వున్న చిక్కె ఇది. మొగుడు గంట రేటుగా ఇంటికొస్తే ఏ బార్ కో, క్లబ్ కో వెళ్ళి కుతికెమీర తాగొచ్చాడని అనుకుంటారు. అదే గంటముందుగా అఫీసు వదిలి, అరు పెగ్గులు ఏ బార్ లోనో ఫచ్చుకొని, బుద్ధిమంతుడిలా అయిదుంటావుకు ఇంటికొస్తే అవగింజలో ఆరవై ఆరో వంతు కూడా అనుమానపడరు" అంటూ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నాడు మురళీమోహన్.

పళ్ళెంలో కూరలూ, అన్నం వడ్డించి - తాను వడ్డించుకుంది రామేశ్వరి. అప్పటివరకూ భార్యాభర్తల మధ్య వాకావరణం మబ్బునిడిచిన వెన్నెల్లాగానే వుంది.

"మా అన్నయ్య ఉత్తరం వ్రాశాడు" అంది రామేశ్వరి నిశ్చబ్దాన్ని నిలుపునా చీలుస్తూ.

మంగళకరమైన వెన్నెల మోమును
మెరుగు పరచటానికి

బటెక్స్

మాట్ ఫిస్ష్ లీలకం

దీనిముతా నాగరిక యువకులు కలిగి ఉండేది బటెక్స్
లింకం నారిమణుల వుప్పు వివాదాన్ని అద్భుత సాంద్ర్యం
ప్రస్తుతం చేసేటందుకే కమ్యూలకింపేసి 14 రంగులలో
బొరుకుచున్నవి. కొద్దియే సరైనంత తయారుచేయబడు
బటెక్స్ లింకం చర్మానికి ఎటువంటి హానియు కలుగజేయదు

బటెక్స్

40 సంవత్సరములకు పై
నమ్మకానికి పాత్రమైన
అన్నేరమైన చర్మం

ఆరవేండ్ లాబరేటరీస్
మద్రాసు 600033

Images: M.A. 1642 Tel

వ్యాపార మరియు వర్తక వివరములకు ప్రగతిశోధి ఏజన్సీస్, పో.బా.నెం. 182,
విజయవాడ-1 రాయంసీమ, నెల్లూరు, ప్రకాశం మ య గుంటూరు జిల్లాలకు

“ఏమని?” అన్నట్లు ఆమెకేసి చూశాడు మురళీమోహన్ రావు పకోడితో వేయించిన వంకాయవేపుడి కలుపుకుంటూ.

“అదే పంటదబ్బు ఓ నెలరోజుల్లో పంపిస్తాడట. రావాల్సిన బిల్లులు ఇంకా రాలేదట. మీకంత అర్థంబయితే పెట్టడయ్యా తీసుకొని పంపిస్తానన్నా.”

నోట్లో ముద్ద పెట్టుకోవడం మానేశా. మురళీమోహన్ రావు

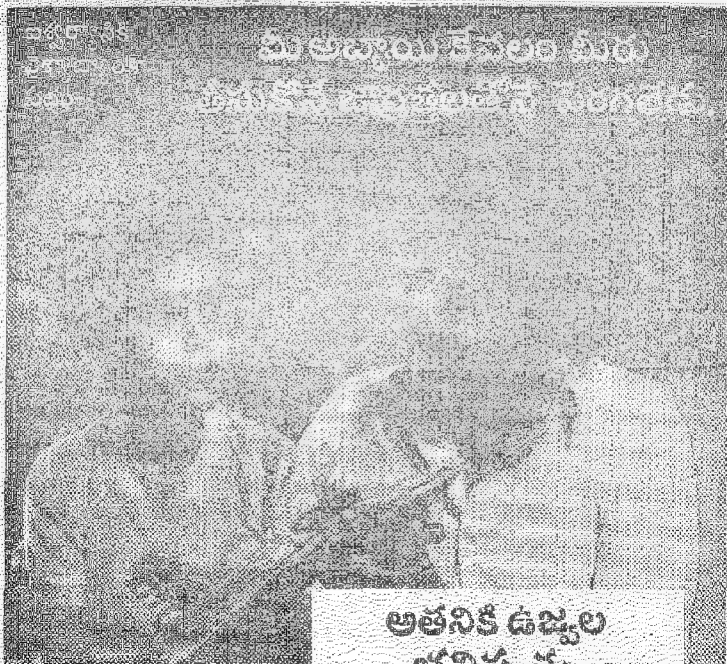
“ఈ కూరగాయల కబుర్లు మొచ్చే మూడు నెలల నాకు ధన్య అమ్మగారే ఆ దబ్బుకోసం రెండు త్రలాలు రాసి, ముగ్గురికీ పంపిస్తే ఇదా సకూధానం. మీవాళ్ళంతా ఇంతే! అప్పు దొరికిందంటే అమ్మాయి పెళ్ళి కుడిరినంత నంద పడతారు; అది తీర్చాలంటే పుత్రుడు పోయినంత దుఃఖపడతారు.” అన్నాడు మురళీమోహన్ రావు తుస్కారంగా.

తన వాళ్ళను అంత తేలిగ్గా మాట్లాడేసరికి రామేశ్వరి మొహం కోపోద్రిక్త కాలతో తాటివండులాగా ఎర్రబడింది. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు కదిలాయి; ముక్కు పుటాలు అదిరాయి; కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. ఒకపట్టన గొంతులోంచి మాటలు పూడిరాలేదు. ఒక నిమిషంపాటు మొగుడికేసి కళ్ళవృజెప్పి తీక్షణంగా చూస్తూ కూర్చుంది.

“మా వాళ్ళంతా యింతేనా? ఎంత మాటన్నారూ? మా వాళ్ళ మీకేం దబ్బు ఎగవేశారు? పెళ్ళికి వారంరోజులకు ముందుగానే కట్టించదబ్బు మీ నాయన పుచ్చు కున్నాడుగా! పెళ్ళిరోజు మీ చెల్లెలికి పెట్టిన రత్నావళి రంగు కలనేత కంచినట్టు చీర జాగోలేదని మూతి మూడవంకర్లు తిప్పితే, మళ్ళీ వన్నెందొందలు పెట్టి మరో రంగులో కొనిచ్చాం, గుర్తులేమా? మీ అమ్మా, నన్నా రాక్షసులు. పిసినారి వాళ్ళు. ఎప్పుడైతే కోడలు పండక్కి ఇంటికెళ్ళితే జాకెట్టుగుడ్డ కూడా పెట్టరు. నాలుగు కూరలొందితే నాలుగు రూపాయలు అయిపోతాయనే రకం. మీ అక్క చెల్లెళ్ళ సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు. ధనియాల ఖాతాగాళ్ళు. ఏదో గురివెంద గింజి సామెతగా.. మీ వాళ్ళల్లో యిన్ని లోపాలు పెట్టుకొని మావాళ్ళ నంటారా?” అంది రామేశ్వరి ఆడపులిలా గాండ్లుపెడుతూ.

మురళీమోహన్ రావు కపాళంలోకి ఎక్కిన విస్కీ నిషా ముప్పాతిక మువ్వీసం దిగొచ్చింది. అ నిషా స్థానే కోపం ఆక్రమించింది.

“మీ నన్న మోసగాడు. కట్టించ తాలాకు పదివేలు ఇవ్వకుండానే ‘ఇదుగో, ఇదుగో’ నంటూ పరలోకానికి బిపాకబేతాడు. శోభననాడు స్కూటర్

అతనికి ఉజ్జుల
భవిష్యత్తు
వారంభం కావాలంటే
మీకు డబ్బు కావాలి.

మీ అల్పాయిశ్వర్యాలను మీరు
అతనికే అర్పించాలి నే సంతోషం.

**అతనికి ఉజ్జుల
భవిష్యత్తు
వారంభం కావాలంటే
మీకు డబ్బు కావాలి.**

మీ అల్పాయిశ్వర్యాలను సాగదానికిగాను వదిలి
పర్వతలో తీసికెళ్లి అతనిపై దండెత్తండి. అతని
పేదరికం పొందండి. అతనికి వసినట్లు ఆరా పేదరికం
మీ దాంపత్యం కొరవడినప్పుడు వారంభం
పొందండి. అతనికు రూ. 2/- వంతున పేదరికం
పాలు. ఈ పేదరికంలో కూడబెట్టుకుంటే 10-పేదరికం
మీ అల్పాయిశ్వర్యాలను వారంభం పొందండి. 7-పేదరికం
అతనికు పేదరికం. ఇలా కొంచెం ఎక్కువ మొత్తం
కూడబెట్టుకుంటే అతనికి సాంప్రదించండి. అతనికు కూడా పేదరికం.
మీ పేదరికం పేదరికం పేదరికం పేదరికం.

అతనికు పేదరికం పేదరికం పేదరికం	అతనికు పేదరికం పేదరికం పేదరికం	అతనికు పేదరికం పేదరికం పేదరికం	అతనికు పేదరికం పేదరికం పేదరికం	అతనికు పేదరికం పేదరికం పేదరికం
27.15	120	3,259.20	100.00	64
54.32	120	6518.40	200.00	64
108.64	120	13,036.80	400.00	64

పేదరికం మీ సంతోషం కావాలంటే సంతోషించండి.

**ది డైగ్నోస్టిక్
బ్యాంక్**

రిజిస్టర్డ్ ఆఫీసు అవార్డు. రెండులూ 500 002
అతనికు పేదరికం. అతనికు 12-పేదరికం మొత్తం. రెండులూ 500 001
రెండులూ 500 002

కలసి అతనికు సంతోషం

కొనిస్తావని మీ అమ్మ బింకాలు పలికి, శోభనమై పడేళ్లు గడిచినా, ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టినా ఇప్పటికీ అతిగతి లేదు. పైసాకు పైసా ముడుపుకట్టి ఖాతుళ్ళకు దోచిపెడు తూంది. మీ అన్నయ్య సంగతి. తమ్ముల సంగతి నా నోటిమీదుగా నేను చెప్ప నక్కర్లేదు. వాళ్ళను గురించి వూళ్ళోవాళ్ళే చెబుతారు."

"మీ నాన్నే మోసగాడు. మీ అమ్మ మోసగత్తె"

"మీ అమ్మ"

"మీ వాళ్లు...."

"మీ గుంపు...."

—అ విధంగా భార్యాభర్తలు రోషంగా, జేవురించిన ముఖాలతో పోట్లాడుకున్నారు.

అన్నంతినే కంచాన్ని వాదిలేసి చివుక్కున లేచింది రామేశ్వరి.

మురళీమోహన్ రావు కంచంలోనే చేతులు కడిగి, బెడ్ రూమ్ లో పడు కున్నాడు దుస్తులు మార్చుకోకుండానే.

ఆ రాత్రి ఆ భార్యాభర్తల మధ్య మరి మాటలు లేవు.

రామేశ్వరి పిల్లల బెడ్ రూమ్ లోనే పడుకుంది తనవాండ్లను తలచుకుంటూ.

మురళీమోహన్ రావు ఒంటరిగా డబుల్ కౌచ్ మీద అటూ ఇటూ దొంగతూ ఏ ఆర్థరాత్రికో విద్రాకిగాడు.

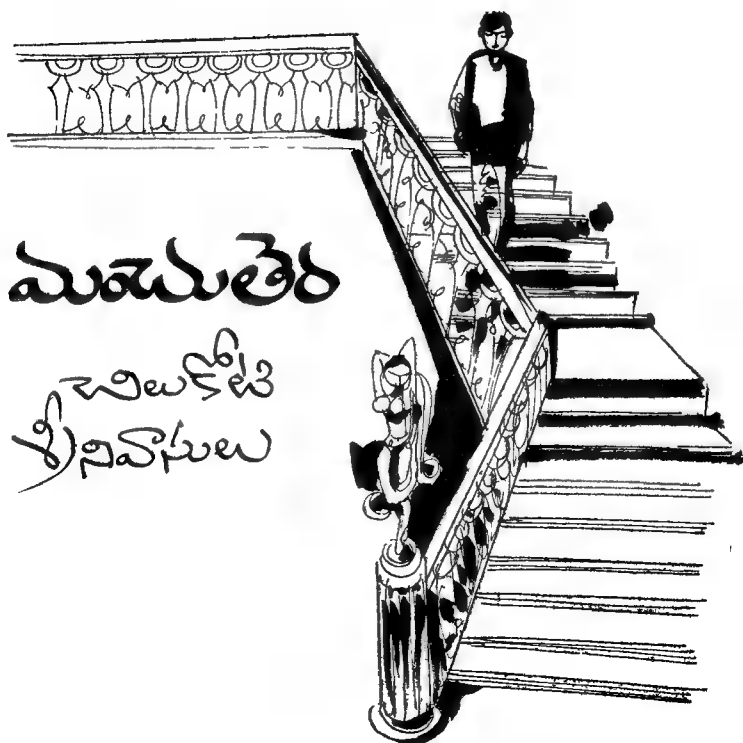
'మమ్మీ! మమ్మీ!' అంటూ పిల్లలు కేకలేస్తూ ఇంట్లో తిరుగుతూంటే చటుక్కున లేచారు మురళీమోహన్ రావు.

ఇంట్లో రామేశ్వరి లేదు. ఓ చీటి వ్రాసిపెట్టి ఆ రోజు ఉదయం కృష్ణా ఎక్స్ ప్రెస్ ఎక్కిందామె. ఆ చీటిలో ఇట్లా వుంది. "నేను మా అన్నయ్య దగ్గర కెతుతున్నాను, రెండ్రోజుల్లో పంటదబ్బు తీసుకొస్తాను—రామేశ్వరి"

తన భార్య తరపు బంధువుల్ని భర్త నిందించరాదు

ముసుగు

చిలుకొట్టి
శ్రీనివాసులు

తూర్పుకొండ మెరిమెల్లగా వెలుగుని సంతరించుకొంటూ రేబ్రాయపు బంగారుకాంతు లీనుకొంది. చీకటి ముసుగుని విదిలించి స్వచ్ఛమైన వీరి రంగులోకి మారుకొంది అనంతాకాశం. చెట్లమీద పేదదీరిన కాకులు, గువ్వలు, పిచ్చుకలూ మొదలైన పక్షులు రకరకాల కూతలతో లోకాన్ని రేపుతూ రెక్కల చప్పుళ్ళతో మరో మధురమైన రోజుకి స్వాగతం పలుకుతున్నాయి. పూరు వళ్ళు విరుచుకొని కళ్ళుతెరిచింది. ఆ పూరితోటి పురి మధ్యలోనున్న జమీను కూడా మేల్కొంది.

■ జమీనుకి ముఖ్యుడైన ధర్మయ్య అతి ముఖ్యమైన పనిమీద తన పూతకర్ర సాయంతో ఎక్కరేక ఎక్కాడు ఆ మేడమెట్లు. అతనికి అరిసట ఎక్కువయింది. గోడను అనరాజేసుకొని కొంచెంసేపు నిలబడి తలుపు మీద 'టకటక' శబ్దం చేశాడు.

అతని అలనట ఆయితే తగ్గింది గాని తలుపులు తెరుచుకోలేదు. అలశ్యాన్ని భరించలేని ధర్మయ్య కిటికీలోంచి లోపలికి తొంగిచూసి చకితుడయ్యాడు.

విజయ్ చేతిలో.... ప్రేమలో విగించిన అతని భార్య శ్యామల పోదోసున్నంతగా నలిగిపోతోంది. దాదాపు ఆ పెద్ద ప్రేమని కౌగిలించుకొనివున్నాడు విజయ్. అతని కళ్ళవెంట కారిన నీటి బిందువులు స్పష్టంగా అతని చెక్కిరిమీద జారుతున్నాయి. అతను ఎంతసేపట్నుంచో అలా కూర్చోనివున్నట్టు అతని వునికే విశదపడుస్తోంది.

అలా అతన్నే చూస్తున్న ధర్మయ్య కంటివెంటకూడా కన్నీ రొలికింది. అందుకు కారణం లేకపోలేదు.....

విజయ్ తండ్రి జగన్నోహన్ రావు బహద్దూర్ అవసానదశలో గుమస్తాల్లో నమ్మకస్తుడైన ధర్మయ్యకి అతని పదేళ్ళ కూమారుడ్ని, ఆ ఎస్టేట్ ని అప్పజెప్పి కన్నుమూశాడు. అనాటినుండి ధర్మయ్య విజయ్ ని కంటికి రెప్పలా కాపాడి పెంచి పెద్దచేశాడు. విజయ్ ప్రేమించానన్న శ్యామలనే తెచ్చి పెళ్ళి జరిపించడమే గాకుండా అతని తండ్రి అప్పజెప్పిన ఎస్టేట్ ని కూడా తిరుగులేకుండా అతని స్వాధీనం చేశాడు.

కానీ విడివక్రించింది....

విజయ్ భార్య శ్యామల ఓ అడవిద్దమ కని పురిటిలోనే కన్నుమూసింది. జమీన్ కే విచారకరమైన ఆ వార్త విజయ్ హృదయాన్ని కలిచివేసింది.

అమెనుండి ఆతను ఎన్నో అనుభూతుల్ని మిగుల్చుకున్నాడు. అమెను మరిచిపోలేనంత అనురాగాన్ని విజయ్ హృదయంలో విరివి చప్పన తప్పకుండా శ్యామల. అమె మరణం అతన్ని వివశుణ్ణి చేయడమేగాక, అమె జ్ఞాపకాలనుండి తప్పకోలేనంత బలహీనుణ్ణి చేసింది. అందుకే ఎక్కువకాలం శ్యామల పోదోముండు కూర్చొని గతస్మృతులు నెమరువేసుకోవడం అలవాటు చేసుకున్నాడు విజయ్. ఎక్కువ కాలం గదిలోనే గడుపుతున్నాడు. ఎప్పుడోగాని బయటకురాడు. వచ్చినా ఎక్కడికి వెళ్తాడో, ఎప్పుడు తిరిగివస్తాడో ఎవరికీ అర్థంకావడంలేదు. మనిషి దినదినానికి చిక్కి పీరపించిపోతున్నాడు.

“ప్రేమ గుడ్డిది” అన్న సూక్తి వాడుకలోవున్నా “మితిమీరితే ప్రేమ పిచ్చిని కూడా ప్రాప్తిస్తుంది” అన్న నిజాన్ని నిరూపిస్తూ ఆ అన్న భయాన్ని కలగజేస్తున్నాడు.

అతని ప్రవర్తనకి నొక్కరుకూడా విస్తుపోయారు. ఎన్నోసార్లు ధర్మయ్యకి తాము చూసింది చూసినట్లు చెప్పారు. కానీ ధర్మయ్య మాత్రం ఏం చెయ్యగలడు.. ?

'నారు పోసినవాడు నీరుపోయక మానడు' అన్న మనస్తత్వమున్న ధర్మయ్య....కొన్నాళ్ళకి విజయవాణు తనను తానే అర్థంచేసుకుంటాడు.... మామూలు మనిషిగా మారిపోయి అందరినీ ఆశ్చర్యపరిచుకున్నా చేస్తాడు' - అని తన మనసుకి సమాధానం చెప్పుకునేవాడు.

కానీ అత ననుకొన్నది జరగలేదు....యీనాడు యదార్థం కళ్ళముందే కనిపించింది.

యీ లోకంలో అనేక రకాలయిన మానవులు జీవిస్తున్నారు. కానీ, అనురాగం, మమత, అప్యాయతలు అందరికీ స్వంతం కావు. అవి కొంతమందికే సరిమితం. అది భగవంతుని సృష్టిలోని గూఢమైన యదార్థం.

ఆ గదిలోని దృశ్యం ధర్మయ్యని కదిలించింది. అతని హృదయాంతరాళాల్లో అలజడి తెచ్చింది.

విజయ్-శ్యామలల అనందమయ వంసారాన్ని చూశాడు ధర్మయ్య వాళ్ళ మధ్యనున్న ఆన్యోన్యత, అమరాగాలకు అవించిచాడు. యీనాడు శ్యామల లేని విజయ్ దుర్బరస్థితిపీ గమనించాడు.

చెమ్మగిలిన కళ్ళను వుత్తరీయంతో ఒత్తుకొంటూ మరికొస్త పెద్దగా వినిపించేట్లు తలుపు తట్టాడు.

విజయ్ పూహాకి అంతరాయం కలిగింది. చివుక్కున తలఎత్తి చూశాడు. ఎవరో తలుపు తడుతున్నట్లు గమనించాడు. పోదోని డేబుల్ పై వుంచేసి వెళ్ళి తలుపులు తెరిచాడు. ఎదురుగా ధర్మయ్య....దారికి అడ్డుకొంగి ప్రక్కనున్న అద్దంలోకి చూశాడు విజయ్. అతని పునికి అతనికే వెగటనిపించింది.

పువ్వున కళ్ళు, చెంపలమీద వీటిచారికలు, అస్తవ్యస్తంగా రేగిపోయిన జుత్తు....

వెంటనే బేసినదగ్గరికెళ్ళి ముఖాన్ని శుభ్రంగా కడుక్కున్నాడు. తల వెంట్రుకలు సర్దుకొని లోనికొచ్చి కూర్చున్న ధర్మయ్య కెదురుగా తనూ కూర్చొంటూ ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు విజయ్.

తన్ను తాను సర్దుకొంటూ "మీరింకా యిలాగే వుండిపోయారా బాబూ" అన్నాడు ధర్మయ్య.

“మరింతెలావుండాలి” విజయ్ కంతం విసుగ్గా ధ్వనించింది.

ఆ రోజు ఆ పూరికో పర్యవీక్షణం. ఆ చుట్టుప్రక్కలా పడిపడిపోతున్న గ్రామాలు పైస్కూల్ సౌకర్యం లేదు. విజయ్ ఎక్కువ మొత్తం ఖర్చుచేసి ఆ వసతి కల్పిస్తున్నాడు. అదంతా ధర్మయ్య సలహా మీదనే జరిగింది. అంతా ధర్మయ్య దగ్గరుండి చూసుకున్నాడు. అనాటి స్కూల్ ప్రారంభోత్సవం ఒక విధంగా ఆ పూరికంతా పండుగనిపించుకుంటోంది. అతి మనంగా జరగబోయే ఆ ప్రారంభోత్సవానికి హైదరాబాదు నుండి మంత్రిగారు కూడా వస్తున్నారని

ముహూర్త సమయం దగ్గర పడుతున్నా విజయ్ మాత్రం ఎటువంటి అస్పృహనూ లేకుండా గదిలోనే వుండిపోయాడు. “ఇంకా యిలాగే వున్నారే” అని ప్రశ్నించిన ధర్మయ్యని “యింతెలా వుండాలి” అని ఎదురుప్రశ్న వేస్తున్నాడు.

“అదికాదు బాబూ. మి నాన్నగారి జ్ఞాపకార్థం కట్టించిన ట్యూలది. ముహూర్తం వేళ దగ్గరపడుతోంది. మినిస్టర్ గారు కూడా వచ్చే వేళయింది. కనీసం మీరు ఆ స్కూలు దోవర్ గానైనా అక్కడుండాలిగా” సౌమ్య స్వరంతో అన్నాడు ధర్మయ్య.

విజయ్ వందనం వన్నె కరిగింది.

“క్షమించండి. ప్రస్తుతం నే నక్కడికి రాలేను” అని అనకుండా వుండ లేకపోయాడు. విజయ్ కళ్ళు క్యామర ఫోటోమీదనే నిర్వివున్నాయి.

ఆతని మనస్సుని అర్థంచేసుకోగలిగాడు ధర్మయ్య.

“అవును బాబూ. మా కళ్ళకి కమవిందుగా కనిపిస్తూవుండిన మీ జంటలో ఒకరు లేకపోవడం మామూ విచారాన్ని కలిగిస్తోంది. పెద్దవాడిగా మీకు నాదో సలహా....” అంటూ అగాడు ధర్మయ్య.

“ఏమిటది....?” ముఖం చిట్లించాడు విజయ్.

“మీరు త్వరలో ఒక యింటినారు కావాలి.”

“ధర్మయ్యా!”....అది కేక కాదు. పిడుగు. ఆ గదంతా దద్దరిల్లి నట్టయింది.

వినరాని మాట తన చెవిన పడ్డట్టు విలవిలా తన్నుకుంది విజయ్ హృదయం.

క్షణం తర్వాత తమాయించుకొన్నాడు. తన తప్పు తనకే జ్ఞానంగా అర్థమైపోయింది. తండ్రిలా పెంచిన ధర్మయ్యను అలా ఎప్పుడూ ఆగౌరవ

“అందుకే మంగమ్మ అందుకే శతవిధాలా ప్రయత్నిస్తున్నాను” అన్నాడు పూడుకుపోయిన గొంతుతో.

“మీరిలా ఎప్పుడూ అమె పోదోముందు కూర్చుంటే అమెని మరుసలేరు బాబూ” అన్నాడు పాలేరు పాపయ్య.

అతని వక్కనే నిల్చున్న మాగ పాలేరు కన్నయ్య కూడా తన మాగ భాషలో, ప్రవర్తనలో విజయని అర్థిస్తున్నట్లుగా నిర్భాసి వున్నాడు.

అందరి కళ్ళూ ప్రశ్నార్థకంగా విజయ మీదనే వున్నాయి “మరి నన్నేం చెయ్యమంటారు? విసుగు ధ్వనించింది విజయ కంఠంలో.

“మీరు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోవాలి” పాపయ్య కంఠం ఊదేల్ మంది.

కన్నయ్య మాగభాషలో సంకోపాన్ని వ్యక్తం చేశాడు అందరూ విజయ నమాదానం కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు.

విజయ కడపులో చేయి పెట్టి తెలికినట్లుయింది తన కిష్టంలేని పనికి అందరూ బలవంత పెట్టడం అతని కెంతమాత్రమూ నవ్వలేదు

శ్యామల అతని హృదయేశ్వరి ఆరాధ్య దేవత అతని స్మృతి పథం నుండి అమె బొమ్మ చెరిగిపోవడం కష్టసాధ్యం

“పాపయ్య! మరింతెప్పుడూ అలా మాట్లాడకు. యిక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపో” గద్దిస్తున్నట్లుగా అన్నాడు విజయ. అతనిలో హృదయభారం ఎక్కువయింది.

పనివాళ్ళందరూ కించిత్ భయపడ్డారు. కానీ అడుగు వెనక్కి వేయలేదు.

“మీకే చెప్పేది దయచేసి వెళ్ళిపోండి” అర్థింపుగా వున్నాయి విజయ చూపులు.

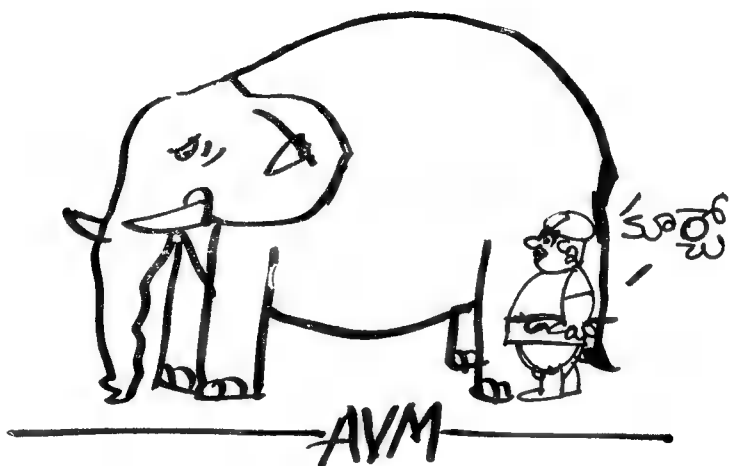
“అ మాటకొస్తే మీరిలా బాధపడిపోవడం మేం చూశేం బాబూ. మీరు మళ్ళీ మునుపటి మనిషిగా మారాలి అడకూతురు లేకపోతే యిల్లెంత వెలవెల బోతోందో చూడండి పైగా చిట్టెమ్మని చాకడానికి తల్లి కావాలి కదా!”

చనువుగా మాట తూలినా పాపయ్య యదార్థం మాట్లాడాడనిపించింది విజయకి.

“అవును బాబూ. మీరు తప్పక పెళ్ళిచేసుకోవాలి”- అన్ని కంఠాలు ముక్తకంఠంగా మారాయి.

ఏమ్మట్లాడాలో పాలుపోక నిలబడిపోయాడు విజయ ఓ ప్రక్క అతని మనస్సు గింజకొంటూనే వుంది. పనివాళ్ళు కాదో పేదో తేలందే అక్కణ్ణుంచి కదిలేట్లు లేరు!

అవద్దాంధవుడిలా ధర్మయ్య ఆక్కడికొచ్చాడు.

విజయ్ మనస్సు తేలికయింది.

“చూడండి. వీళ్ళంతా నన్ను అనవసరంగా సకాయస్తున్నారు నా మనస్సు నర్తంచేసుకోకుండా మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోమని బలవంతపెడుతున్నారు దయచేసి మీరైనా వీళ్ళకి నచ్చజెప్పండి” అంటోన్న విజయ్ కేసి అదోరకంగా చూస్తూ నవ్వాడు ధర్మయ్య.

అతనెందుకు నవ్వాడో విజయ్ కి అర్థంకాలేదు.

“అవును బాబూ మీరే వాళ్ళని జ్ఞానంగా ఆర్థంచేసుకోలేదనిపిస్తోంది నాకు. వాళ్ళు చెప్పిందాంట్లో అన్యాయమేముంది చెప్పండి. యిల్లాలుంటే యిల్లంకా కళకళలాడుతుందనే కదా వాళ్ళంటున్నారు” అంటూ పనివాళ్ళ పలుకుల్ని బలపరిచాడు ధర్మయ్య

స్వబుగా నిలబడిపోయాడు విజయ్. ఎదురుగా కనిపించిన చారి కూడా వున్నట్టుండి మానుకున్నట్టుయింది విజయ్కి.

“అలోచించకండి విజయ్ బాబూ మీరు పెళ్ళిచేసుకొని మరెవరికీ అన్యాయం చేయడంలేదుగా. యీ యింటికి యిల్లాలిని తీసుకొచ్చి తల్లి లేని విద్దకి తల్లిని ఏర్పరచడమేగాకుండా యీ యింటికి మరో రకమయిన శోభను సంతరింపజేస్తున్నారు. అంతే” అన్నాడు ధర్మయ్య హెచ్చుకరంతో.

అక్కడి వానినందరినీ శాసించగల ఆధికారం విజయ్కొక్కడికే వుంది. కానీ అలా చేయలేడు విజయ్ ఎందుకేతనంటే

వాళ్ళలో మంచితనముంది అతనంటే యజమాననే గౌరవమర్యాదలే గాకుండా ప్రేమాభిమానాలు పుష్కలంగా వున్నాయి. ఆ అమాయక ప్రాణాలన్నీ విజయ్ జీవితంతో పెనవేసుకొనే వున్నాయి.

వాళ్ళనుండి తప్పకోలేక వాళ్ళనే చూస్తూ నిలబడిపోయాడు విజయ్.

3

రైల్వే చీఫ్ కి బాబూమ్మలా అతనాడించినట్లాడి పది గంటలకల్లా రామ్ నగర్ చేరుకుంది వచ్చరంగు ఫియట్ కారు.

రామ్ నగర్ వట్టణం కాకపోయినా విశాలమైన వీధులతో, గురికర్ డ్యూతో పల్లె వాతావరణాన్ని జ్ఞప్తికి తెస్తోంది. వీధులు మరీ రద్దీలేకపోయినా పిల్లలు గోలతో నందడి కల్పిస్తున్నాయి

కారు స్పీడు తగ్గించి చావిడికి దగ్గరగా ఆపిన రైల్వేవారు కారుచుట్టూ మూగిన పిల్లల్ని కనురుకుంటూ అక్కడే కూర్చోనివున్న వ్యక్తి నడిగాడు “ముకుందంగారిల్లెక్కడా!” అని.

“అదిగో! అ కనిపించే రామాలయానికి కుడిప్రక్క కనిపించే పెంకి టిల్లే” అన్నాడా వ్యక్తి కారులోని మనుష్యులకేసి పరీక్షగా చూస్తూ.

కారుని ముందుకి పోనిచ్చి పెంకుటింటి ముందాపాడు రైల్వేవరు.

కారు శబ్దంవిని ముకుందం బయటికొచ్చాడు కారులోంచి దిగిన ధర్మయ్య వేపు, స్కూల్ హెడ్మాస్టరు రాఘవయ్య వేపు అనందంగా చూస్తూ లోనికి అహ్వనించాడు

ఇట్లు చాలా పెద్దది కాకపోయినా పొందిగ్గా వుంది. ఏమి ఎక్కడుండాల్సో అక్కడ అమర్చి అందాన్ని సంతరింపజేస్తోంది.

కాంపౌండులోని రెండు కొబ్బరిచెట్లు అంగరక్షకుల్లా నిల్చొని వింజామరలు విసురుతున్నట్లున్నాయి.

చిన్న పందిరికి అల్లిన నన్నజాణి మండి పరిమళం ముక్కుపుటాలను తాకతోంది

లోనుండి సంగీత మాధుర్యమైన శ్రీ కంచంనుండి "శుక్లాంబరధరం" కర్ణపుటాలను తాకుతోంది

అతిదులు కూర్చోగానే అందమైన ముఖవర్చస్సులో లక్ష్మీదేవిలాంటి అమ్మాయి దేవుడి గడినుండి బయటకొచ్చింది.

అతిదులిద్దరూ అమెకేసి అనందంగా చూశారు

మంచి అంగపొష్టవం వచ్చు బంగారు బాయ చూడ ముచ్చటగా వుంది

లోనికెళ్ళి అతిదులిద్దరికీ చెరోగ్లాసు మంచితీర్థం తెచ్చి అందించింది. ముగ్ధులొకూ అందుకున్నారు ఇద్దరూ

"నీ పేరేమిటమ్మా" అన్నాడు ధర్మయ్య.

"లక్ష్మి."

తామరల్లా వికళించిన అమె కళ్ళు టపటపా కొట్టుకున్నాయి సిగ్గుతో బుగ్గలు చొట్టబడ్డాయి

పెద్ద అడంబరాలు కనిపించకుండా అతి సామాన్యమైన వాయిల్ చీరలో ఎంతో హూందాగా కనిపించింది లక్ష్మి

విజయవాణికి సరిపోయే జోడీ అని అనుకున్నాడు ధర్మయ్య. ఖాగ్లాసు లందుకొని లోనికెళ్ళిపోయింది లక్ష్మి

రాఘవయ్యకేసి విషయం కదపమన్నట్లు చూశాడు ధర్మయ్య. ఎదురుగా కూర్చొన్న ముకుందానికేసి చిరునవ్వు నవ్వాడు రాఘవయ్య. "లక్ష్మిని విజయ వాణికి అడగలని వచ్చాం" అన్నాడు సంభాషణ పొడిగించకుండా.

నమ్మలేనంత ఆశ్చర్యంగా చూశాడు ముకుందం.

వాళ్ళంతస్సైక్కిడః తవంతస్సైక్కిడః నక్కకీ నాగలోకానికి వున్నంత
తేడా లేదూ? ఇది సంభవమా?

ముకుందానికి పూర్తిగా నమ్మకం కుదరలేదు.

“విజయబాబు మీకు తెలుసనుకుంటాను. ఆయన భార్య శ్యామలగారు
యీ మధ్యనే బోవడంతో రెండవ పెళ్ళయింది. ఆతని వయస్సు మీకు తెలి
సిందేగా మీ కిష్టంలేకపోతే యిందులో బలవంతానికి తావులేదు. ఆలోచించు
కొనే మీ అభిప్రాయం చెప్పండి” అన్నాడు ధర్మయ్య

“అహహ అంత మాటనకండి మీ అంతటివారు వియ్యమందుతామని
మా గడప తొక్కడమూ మేము కాదనడమూనా?” - తబ్బిబ్బువుతూ అన్నాడు
ముకుందం.

‘ఇది కలాః నిజమా?’ అన్న అనుమానం ఆతన్ని వేదిస్తోంది. “సంతోషం.
మీరు ఒకసారి జిమీనుకి రండి అన్ని విషయాలూ అక్కడే మాట్లాడుకుందాం”
అంటూ లేచాడు ధర్మయ్య. ఆతని తోటి రాఘవయ్య కూడా లేచి వింటున్నాడు.
తృటిలో లక్ష్మి లోపలినుండి వచ్చి వారి ముందు ప్రత్యక్షమయింది అమె
చేతిలో రెండు కాఫీ కప్పులున్నాయి.

అమె ఆదరణ, ఆజుకువకి ముగ్ధులౌతూ అమె అందించిన కప్పులను
అందుకున్నారు ఆతిథులిద్దరూ. కాఫీ సేవిస్తూవుంటే వారి మనస్సుల్లో తియ్యని
ఆలోచనలు పరుగులు తీశాయి ‘యీ అమ్మాయి సాహదర్యంలో విజయబాబు
మామూలు మనిషి అయితీరుతాడు’ అన్న నమ్మకం యిద్దరిలో బలపడింది.

“వస్తాం” అని చెప్పి యిద్దరూ కొరులో కూర్చున్నారు. కొరు ఆ ప్రదే
శాన్ని వదిలిపెట్టగానే అనందంగా లోనికొచ్చాడు ముకుందం.

ఆతని రాకకై ఎదురుచూస్తున్న లక్ష్మి అత్యంత చంపుకోలేక “హెడ్
మాష్టరుగారికో వచ్చిన ఆ కాతగారెవరు నాన్నా?” అని అడిగింది తండ్రిని.

“ధర్మయ్య అని ప్రక్కపూరి జిమీన్ కి ముఖ్యుడమ్మా. అమ్మా లక్ష్మి,
మన రోజులు యిప్పుడే ఆదృష్టంలో ఆడుగు పెట్టబోతున్నాయమ్మా అందుకే
వాళ్ళిద్దరూ ఈరోజు మన గడప తొక్కగలిగారు” అన్నాడు సగర్వంగా
ముకుందం.

ఆతని మాటలోని అంతరార్థం లక్ష్మికి బోధపడలేదు.

“యంకా అర్థంకాలేదటమ్మా. నువ్వు మహారాజుని కాబోయే రోజులు దగ్గరవడ్డాయి. విజయవాలు నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నాడు నా మనస్సుకి నచ్చివాళ్ళకి మాటిచ్చాను” అన్నాడు అనందంగా

అతని సంతోషాన్ని అడ్డుకోలేని లక్ష్మి ప్రాన్నదీపోయింది.

‘తనకు, శ్రీమంతుల బిడ్డయిన విజయవాలుకి పెళ్లా’

‘ఇది ఎలా సంభవము!’

‘ముందూ వెనకా అలోచించకుండా తండ్రి ఒప్పేసుకోవడమా!’

అలోచిస్తోంటే అమె మనస్సులో ఎన్నో సందేహాలు వుద్భవిస్తూనే వున్నాయి అందుకే అమె పూరుకోలేకపోయింది.

“తొందరపడ్డావేమో నాన్నా” అని అనకుండా ఉండలేకపోయింది

అమె అమాయకత్వానికి సెవ్వుకున్నాడు ముకుందం

“తొందరపడకపోతే ఎలాగమ్మా, ఆ అవకాశాన్ని మరెవరయినా ఎత్తుకుపోతూ అసి మామూలు సంబంధమా వదులుకోడానికి? అతని మాటలు, చేతలు ఓ విధమైన రీతిని దర్పాన్ని సంతరింపజేసుకున్నాయి

“మీ కెప్పుడూ డబ్బు తప్ప మనుష్యుల మనస్సులు, వారి బాగోగులూ అక్కరలేదన్నమాట” — కొంచెం దుడ్డుకగానే అంది లక్ష్మి!

“అదేమిటమ్మా! యిప్పుడు కేం లోటు చేశానని?”

తండ్రికి సమాధానమివ్వలేదు లక్ష్మి. కిటికీలోంచి సూర్యుంట్లోకి చూస్తూ నిల్చింది.

ఖంగుతిన్నాడు ముకుందం.

“ఏమిటమ్మా. ఈ సంబంధం వీ కిష్టంలేదా? ఓదార్పుగా అడిగాడు.

“యిష్టంలేక కాదు నాన్నా!”

“మరి వీ ఆభ్యంతరమేమిటమ్మా?”

“అన్నయ్య హైదరాబాదు వెళుతూ ఏమన్నాడు?”

“ఏమన్నాడూ?” — ఎదురుప్రశ్న వేశాడు ముకుందం. కొడుకు పేరు విన గానే అతనిలో కొంచెం కోపం చోటుచేసుకుంది.

“అన్నయ్య అంగీకారం తీసుకొని నా పెళ్ళి విర్తయించమని అడిగాడా లేదా?”

“అయితే ?”

“జయితే ఏముంది అన్నయ్య లేకుండానే మీరొక్కరే విర్ణయం తీసుకున్నాడుగా....?”

“తీసుకుంటాను. అది నా యిష్టవమ్మా” లక్ష్మిమాట పూర్తిగాకుండా దుడుగు అనేకాడు ముకుందం.

“మీ పెళ్ళివిషయంలో వాడి బోడి అధికారమేమిటమ్మా. నా యిష్టమొచ్చిన వాళ్ళకి నిన్నిచ్చి పెళ్ళిచేస్తాను అంతేగాని వాడి అంగీకారం పొందాల్సిన అవసరం నాకు లేదు. వాడికి పెత్తనమే యిస్తే నీకు పెళ్ళి చెయ్యొద్దంటాడు. అనగా వాడొచ్చిందాకా అగితే ఈ సంబంధం అగుకుండా లబ్ధికారి సంబంధం ఎరైనా వింటే ఎగరేసుకుపోయా” అంటూ కొన్ని వందల మైళ్ళలో ఉన్న కొడుకుకై ఉక్రోశం కురిపించాడు ముకుందం.

“ఇంకెన్నాళ్ళు నాన్నా. రెండు నెల్లెగా. ఆ తర్వాత అన్నయ్యోచ్చేస్తాడు అప్పుడే అమ్మీ మాట్లాడుకోవచ్చు” అంది లక్ష్మి దీనవదనంతో.

ముకుందం తోకక్రొక్కిన శ్రామలా లేచాడు.

“వాడి పెత్తనమేమిటమ్మా. అమ్మీ విని అనలు సంబంధం వద్దనే వద్ద అంటాడు. వాడి సంగతి నాకు తెలియదా? వాడెప్పుడూ నాకు వ్యతిరేకమేగా. నే నొద్దనేకొద్దీ వినకుండా హైదరాబాదు వెళ్ళి చదువు వెలగబెడుతున్నాడు. అలాంటివాడికా నేనన్నీ చెప్పేది” విసురుగా అన్నాడు ముకుందం.

తండ్రిమీద కోపం వచ్చింది లక్ష్మికి.

తండ్రి కర్తవ్యం మర్చిపోయి చిల్లిగవ్వకూడా ఇవ్వనని మొండికెత్తినా లక్ష్మి అన్నయ్య రానువ తన కాళ్ళమీద తాను నిలబడి హైదరాబాదులో ‘అబ్బో మొబైల్’ దీప్లొమా చేస్తున్నాడు. వాలూ తింటూ, స్కాలర్ షిప్ పొందుతూ చదువు వెళ్ళబుచ్చుతున్నాడు. అలాంటి ప్రయోజకుడైన కొడుకుని అభినందించక పోగా తూలనాడడం లక్ష్మికి తండ్రిమీద కోపాన్ని తెచ్చింది.

“ఎందుకు నాన్నా అన్నయ్యమీదలా కోపం పెంచుకుంటావ్? అన్నయ్య తప్పుచేశాడని? సుప్రసాద చదివించిసంటే తన తెలివితేటలతో చదువు కోవడం తప్పా? చదువుకొని ప్రయోజకుడు కావడం తప్పా? ఎది తప్పు, చెప్పు నాన్నా?” అవేళంతో అడిగింది లక్ష్మి.

ముకుందం మరింత రెచ్చిపోయాడు.

“చాలేవమ్మా నాకే నీకులు చెప్పొచ్చావ్. గుడ్డొచ్చి పిల్ల నెక్కిరించిందట....అలావుంది నీ వరస. ఇదిగో....ఇదే చెబుతున్నాను: ఏదీ ఎలావున్నా

■ పెళ్ళి విజయదాసుకో జరగడం భాయం. యిటు సూర్యుడు అటు వొడిచినా తప్పేదేలేదు. ఆఁ. అంటూ తన విశ్చికాభిప్రాయాని వెల్లడించాడు ముకుందం.

వివశూలై చూసింది లక్ష్మి. విహ్వల దృష్టితో అలాగే బొమ్మలా నిల్చుండిపోయింది.

అమెను చూస్తూ బెదిరిపోయాడు ముకుందం.

అమె దగ్గరగా నడచి అప్యాయంగా తన చేతిని కూతురి భుజంచుట్టూ చుట్టి గోడ దగ్గరికి నడిపించాడు. ఆ గోడకి లక్ష్మి తల్లి పోదో వ్రేలాడుకోంది.

“చూడమ్మా. ఆ పోదో లోకి చూడు. నిన్ను కన్న మూడోనాడే కన్ను మూసింది మీ అమ్మ. అనాటినుండి నీకు ‘అమ్మా-నాన్న’ నేనే అయి పెంచాను. యితడాన్ని చేశాను యీనాడు నామాట కాదంటావా తల్లీ. నేను పెద్దలకిచ్చిన మాట వమ్ముచేస్తావా తల్లీ” ప్రాదేయపూర్వకంగా అంటూ రెండు చేతులు గట్టిగా పట్టుకొని విలపించసాగాడు ముకుందం.

వుండేలు దెబ్బతిన్న గువ్వపిట్టలా గిజగిజలాడింది లక్ష్మి. చేపేదీ లేక వెక్కుకూ తండ్రి హృదయానికి హత్తుకుపోయింది.

4

చాలాకాలం తర్వాత కొబ్బరికోటలో అడుగుపెట్టాడు విజయ్. కాపుదారి కొండయ్య ఎదురొచ్చి స్వాగతం పలికాడు. తోటంతా తిరిగి చూసి ఓ ప్రక్కనున్న సిమెంటు దిమ్మెపై కూర్చొన్నాడు విజయ్.

ఆ ప్రదేశంలో ఆతినికెన్నో మార్పులు కనిపించాయి. అతను కూర్చొన్న దిమ్మెకెదురుగా పెద్ద అంటమామిడి చెట్టు వుండేది. ఎప్పుడూ పచ్చని ఆకులతో వింత సోయగాలండించే ఆ చెట్టు యిప్పుడు విజయ్ కంటికి కనిపించ లేదు. అది వుండవలసిన స్థానంలో ఎండిపోయిన నల్లటి మ్రోడు మాత్రమే కనిపిస్తోంది.

విజయ్ అనుమానాన్ని కొండయ్య గ్రహించాడు.

“ఆ చెట్టుమీద పోయిన వర్షాలో పిడుగునడింది బాబూ. అప్పటి నుండి అది ఎండిపోయింది. ఒట్టి మ్రోడు మాత్రమే మిగిలింది” అని విశదపరిచాడు కొండయ్య.

విజయ్ కి తల తిరిగినంత పనయింది.

తన భార్య క్యామల మరణంతో మనోవేదనకు గురియైన తాను ఎంతో చిక్కిపోయాడు....

ఎన్నఁ జమ్మలు విరిచినా, అకులు దూసిపోసినా. పెద్ద కొమ్మలు నరికినా
చరించని మహావృక్షం వైతం ఒక్క పిడగుపాటుతో నిర్జీవంగా
తయారయింది

అలోచిస్తున్న విజయ్ కి ఆ చెట్టూ, శానూ ఒకే రీతిలో వున్నట్టూ, మనిషికి.
చెట్టుకి జీవితంలో పెద్ద తేడాలేనట్టు అనిపించసాగింది.

ఓనాడు ఆ చెట్టుక్రిందనే తన ప్రియాతిప్రియమైన శ్యామలతో శాను
టీ త్రాగాడు.

ఆ పరిసరాలన్నీ తిరిగిచూసిన భార్యభర్తలు ఎట్టకేలకు సిమెంటు
డిమ్మెను చేరుకున్నారు.

దిస్కెట్ ప్యాకెట్ విప్పి అమె కండించబోయాడు విజయ్. శ్యామల దాన్ని
అందుకోలేదు సరికదా దూరంగా వెళ్ళి నిల్చుని ఎటో చూస్తూవుండిపోయింది.
అమె వెనకాలే అడుగులు వేసి చిలిపిగా దిస్కెట్ ముక్కును అమె నోట్లో పెట్ట
బోయిన విజయ్ అమె వారించడంతో విస్తుపోయాడు.

అమె ప్రవర్తన అతని కర్థంకాలేదు. ఏమిటన్నట్టు చూశాడు విజయ్.
అమె నేలకేసి చూస్తూ నిల్చుంది.

“పోనీ టీ త్రాగు” అంటూ కప్పులో పోసి అందించాడు

శ్యామల దాన్ని సవచేసిందే గాని త్రాగలేకపోయింది బలవంతంగా
త్రాగించాడు విజయ్ ఎన్నో శీతాలు గడవకుండానే దోకు చేసుకుంది.

శ్యామల ప్రవర్తన విజయ్ కి కోపాన్ని తెప్పించింది.

“ఏవైంది?” అన్నాడు చిరుకోపంగా

శ్యామల సమాధానం చెప్పలేదు.

“ఏవైందో చెప్పు శ్యామలా!” మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు. అమె ముఖంలో
నాట్యంచేసిన సిగ్గుదొంతరలను విజయ్ గ్రహించలేదు.

అమె మామిడిచెట్టు బోదనానుకొని నిల్చుంది.

“ఏమిటా నన్నెన్నో. నన్ను గాభరాపెట్టక త్వరగా చెప్పు” అన్నాడు,
విజయ్ మరింత కోపంతో, అమెను దగ్గరికి లాక్కొంటూ.

“అస్సా వుండండి” అంటూ దూరంగా తప్పుకుంది శ్యామల.

“ఏది ఏమైనా వేదివేదిగా టీ త్రాగు” టీ కప్పు అందించాడు మళ్ళీ.

“వుహా వద్దు”

మీరు కనపట్టిన ఈ రక్షణ కవచం అహం యుద్ధం
చెయ్యగలనా అని అనుమానం ఫ్రెహ్ సరజ్ !!

ప్రకృతంగా చూశాడు విజయ్.

“మామిడికాయ” అంది సిగ్గుపడుతూ.

“ఎందుకు....?”

“తినడానికి.”

“ఛీ... అసలే ఎండ లెక్కవ. పెద్దవ మామిడికాయ వద్దనే వద్దు”
అన్నాడు విజయ్....

కొండయ్య వెనుదిరిగి పెద్దకేసి వెళ్ళాడు.

విజయ్ కి అమె ప్రవర్తన చీకాకనిపించింది.

“కొబ్బరినీళ్ళు తియ్యగా వుంటాయమ్మగారూ” అంటూ కొబ్బరిబోండాం
అందించబోయింది కొండయ్య భార్య రాజమ్మ.

అందుకోకుండా “వద్దు వద్దు” అంది శ్యామల.

“టీవద్దు.... కొబ్బరి బోండామూ వద్దు....” వెక్కిరింకగా అన్నాడు
విజయ్.... “కానీ మామిడికాయ మాత్రం కావాలి” కచ్చితంగా అన్నాడు మళ్ళీ.

అమె పరిస్థితి రాజమ్మకి అర్థమైపోయింది.

“కోశగించుకోకండి బాబుగారు! అమె కిప్పుడు మామిడికాయలో అన్ని రుచులూ తెలుస్తాయిలా వుంది” అంది రాజమ్మ.

విస్తపోయాడు విజయ్. “వద్దు వద్దు....మామిడికాయ వద్దనేవద్దు”.... నికచ్చిగా అన్నాడు.

“పోనీ చింతకాయ తెమ్మంటారా?”... రాజమ్మ ప్రశ్న.

అసక్తిగా చూసింది శ్యామల యిద్దరీ. మార్చి మార్చి చూశాడు విజయ్. రాజమ్మ వాళ్ళిద్దరికీ దూరంగా వెళ్ళిపోయింది.

సిగ్గు భారంతో అక్కడ నిలబడలేక చెట్టుచాటుకి తుర్రుమంది శ్యామల. విజయ్ కి పరిస్థితి అర్థమైంది. దొంగలా వెళ్ళి శ్యామల్ని దొరకబుచ్చు కున్నాడు.

“అమ్మదొంగా! యిదా సంగతి” అంటూ అమె కళ్ళల్లోకి చిలపిగా చూశాడు విజయ్. అమె కింకిలా నవ్వింది. అతని యెదకి పెనవేసుకుపోయింది.

అనాటినుండి శ్యామలను కంటికిరెప్పలా కాపాడుకొంటూ వచ్చాడు విజయ్. అప్పుడప్పుడూ దాక్టరుచేత పరీక్షలు చేయిస్తూ జాగ్రత్త తీసుకున్నాడు.

నిండు నెలలు రాగానే శ్యామల్ని టాన్లోని సర్పింగ్ హామ్ లో చేర్చించాడు విజయ్. పళ్ళు, మండులూ తీసుకొంటూ యాపిల్ పండులూ నిగనిగలాడుకోండి శ్యామల. అమె తెలువంటి శంకారేదని అనందపడిపోయాడు విజయ్.

కానీ విధి వాళ్ళ వెనకారే పొంచివుంది. అమెను తన గుప్పెట్లోకి లాక్కుంది.

ఓ ఆర్థరాత్రి వున్నట్టుండి శ్యామలకి ఫిట్స్ రావడంతో విజయ్ తోటి అందరూ గాభరాపడిపోయారు.

అమెను అపరేషన్ థియేటర్ కి తరలించారు.

గంటలు గడుస్తున్నాయి. విజయ్ హృదయాంతరాళాల్లో వేదన ఎక్కువవుతోంది.

ఆద్దం తిరిగిన విద్ధవి అపరేషన్ చేసి తీసే ప్రయత్నంలో మునిగి పోయారు ముగ్గురు డాక్టర్లు.

ఎంక్విక్ డీపాలు నిర్విరామంగా వెలుగుతున్నాయి.

విజయ్ నిరాశగా బెంచికి జారగిలపడ్డాడు. ధర్మయ్య తన వూతకర్ర సహాయంతో పచ్చాల్లు మొదలెట్టాడు.

తలుపులు తీసుకొని నర్స్ బయటికొచ్చింది. యిద్దరూ అత్యతగా ఆమెను సమీపించారు. “అమెకి ఆడబిడ్డ పుట్టింది” అంటూ రివ్యూన వెళ్ళి పోయింది నర్స్.

చెమ్మగిల్లిన కళ్ళను తుడుచుకున్నారు యిద్దరూ.

ఓ గంట తర్వాత డాక్టరమ్మ వాళ్ళ ముందు ప్రత్యక్షమయింది. యిద్దరూ ఆమెను సమీపించారు.

“బయామ్ పో సారీ విజయ్. ఆమెను బ్రతికించాని మా కాయకత్తులా ప్రయత్నించాం. కానీ.....”

“డాక్టర్... విజయ్ గొంతు విగుసుకుపోయింది.

“సారీ” అంటూ తప్పకుంది డాక్టర్.

నిర్విణ్ణుడై నిలబడిపోయాడు ధర్మయ్యకూడా.

* * * *

గతస్మృతి నుండి మేల్కొన్న విజయ్ చెంపలపై కన్నీటిధారలు జాలు వారాయి.

ఎదురుగా కొండయ్య కొబ్బరిబోండాంకో నిల్చున్నాడు.

తన బాధ బయటపడకుండా కన్నీరు తుడుచుకున్నాడు విజయ్. కొండయ్య అందించిన బోండాం అందుకోలేదు. వద్దని వారిస్తూ అక్కణ్ణుంచి రేచాడు.

పొలంనుండి వస్తున్న ధర్మయ్య విజయ్ని చూసి అత్యతగా అక్కడి కొచ్చాడు.

“టాన్ నుండి ఎప్పుడొచ్చారు బాబూ!” అంటూ ప్రశ్నించాడు.

“యంతకు మునుపే” ముఖావంగా అన్నాడు విజయ్.

“డాక్టరుగారేమన్నారు?”

“జబ్బు వుంటేగా ఏమైనా అనడానికి. మీ బలవంతం మీద వెళ్ళడం తప్పిస్తే.....” అంటూ నసిగాడు.

విజయ్ చిక్కి వీరసించిపోతున్నాడని, ఓసారి డాక్టర్ని కలిసినప్పుడు ధర్మయ్య పోరుపెట్టడంతో టాన్కి వెళ్ళినట్టాడు విజయ్.

యిద్దరూ రోడ్డుకేసి మౌనంగా నడిచారు.

“నిన్న రామవయ్యా వేనూ రామనగర్ వెళ్ళొచ్చాం బాబూ” అన్నాడు ధర్మయ్య—మౌనాన్ని భంగపరుస్తూ.

“ఎందుకు....?”

“అక్కడ ఓ సంబంధం వుంటేనూ....”

ధర్మయ్య మాట పూర్తిగాకుండానే విజయ్ ముఖం మాడిపోయింది. అవ్యక్తమైన బాధ అతని హృదయాన్ని తాకింది.

“మీరు పెళ్ళి ప్రయత్నం మానరా....?” వడుస్తూనే అన్నాడు విజయ్.

“అంత మాటవకండి. పెద్దవాణ్ణి. నేను చెప్పినట్లు వింటారని అనిస్తాను. అమ్మాయి అదంగా వుంది....మీకు సరిపోయే జోడీ. అంతేకాదు....నంస్కార మైన కుటుంబంలోంచి వస్తోంది... ..”

ధర్మయ్య చెప్పకుపోతున్నాడే గాని విజయ్ విన్నేతిలో లేడు. చరచరా ముందుకి వదిలి కారెక్కాడు. మనస్సులో బాధకలిగినా బయటకు కన్పించనీయ కుండా ధర్మయ్య కూడా వెనకదోర్ తెరిచి కూర్చున్నాడు.

వాళ్ళమధ్య మాటలాగిపోయాయి.

రివ్వన సాగిపోయిన కారు పోర్టికోలో అగింది. దోర్ తీసుకొని దిగిన విజయ్ ధర్మయ్యను చూడకుండా చరచరా మిద్దిమెల్లెక్కాడు.

అతని వింత దోరణికి అశ్చర్యపోయాడు ధర్మయ్య.

ఆ సంబంధానికి ఎలాగైనా విజయ్ని ఒప్పించాలన్న అత్యంతలో తమకూడా మెల్లెక్కాడు ధర్మయ్య. ధర్మయ్య వెళ్ళేటప్పటికి గది తలుపులు మూసుకు న్నాయి.

కిటికీ గుండా లోనికి చూడకుండా వుండలేకపోయాడు ధర్మయ్య. చూసి మరింత చకితుడయ్యాడు.

విజయ్ చేతిలో విస్కీగ్లాసుంది.

గటగటా త్రాగుతున్నాడు.

నిషా ఎక్కండే మానేట్టు లేడు.

ఆ దృశ్యాన్ని చూశేక తళ్ళుమూసుకున్నాడు ధర్మయ్య.

‘త్వరగా యితనికో బంధం తగిలిస్తేగాని దారికిరాదు’ - అన్న భావన అతని మనోఫలకంపై ముద్రవేసుకుంది.

లక్ష్మి బలవంతమీద రాఘవకి పెళ్ళి గురించి వ్రాశాడు ముకుందం.

పరీక్షలు మాలంగా వాలేనని, పెళ్ళిని పోస్ట్ పోస్ట్ చెయ్యమని సమాధానం వ్రాశాడు రాఘవ.

కొడుకు సమాధానం చూసి పుకట్కున్నాడు ముకుందం. పెళ్ళి అపేందుకు అతనికి సుఖరామూ యిష్టంలేదు.

రెండో పెళ్ళి కావటాన పెద్ద ఎత్తున జరగలేదు. విజయ్ పెళ్ళి లక్ష్మి పెళ్ళిహతురిగా కలవందుకొని సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయింది. విజయ్ అమె మెడలో అందరి అశీర్వాచనములతో తాళి కట్టాడు. తాళై తేకట్టాడే గాని కళ్ళు సారించి అమె అందమైన ముఖారవిందాన్ని పరికించి చూడలేదు. కారణం....ఆ పెళ్ళి అతనిష్టప్రకారం జరగలేదు. ఎవరికోసమో....ఏవో తప్పని సరై చేసుకొన్నట్టనిపిస్తోంది విజయ్ కి.

లోకం దృష్టిలో లక్ష్మి విజయ్ భార్య .... లక్ష్మి దృష్టిలో విజయ్ జన్మ జన్మల బంధం....కానీ విజయ్ దృష్టిలో లక్ష్మి తనకేమీ కాదు.

పెళ్ళికి వచ్చినవారంతా ఆ దంపతులను మనసారా అశీర్వదించారు. చిలకా గోరింకల్లాంటి జంటన్నారు. రెండవ పెళ్ళయినా విజయ్ అదృష్టవంతుడు.. అందచందాల బొమ్మను భార్యగా పొందగలిగాడు అని అనందపడ్డారు.

ఆ విధంగా విజయ్-లక్ష్మిల పెళ్ళినందరీ సాయంకాలానికి చప్పబడి పోయింది.

ఆ రాత్రి గడినెవ రలంకరించారోగాని నయనానందకరంగా వుంది.మంచం మల్లెలతో నింపి స్వప్నందాన్ని వెదజల్లుతోంది.

గదిలో అడుగుపెట్టిన విజయ్ ఆ ఆలంకరణని అయిష్టంగా చూశాడు. ఆ సమయంలో అతని మొదటి శోభనం గుర్తుకురాక మానలేదు. శ్యామల అతని హృదయంలోకొచ్చి మనస్సుని అల్లకల్లోలం చేసింది.

ప్రేలాడతున్న మల్లెదండల్ని కసిగా చూసిపోశాడు విజయ్. మంచం ప్రక్కనేవున్న పండ్లను, తీసి పదార్థాలను దూరంగా నెట్టాడు. టీపాట్ మీద కనిపించిన పాలను గుట్టగుట్ట త్రాగేశాడు. ఆ తర్వాత ఎటు పాలుబోక మంచం పైకి దొరికి ముసుగుతన్నేశాడు

అలంకరించబడిన లక్ష్మి అప్పుడే అడుగుపెట్టింది గదిలో. తియ్యటి అలోచనలు అమె మనస్సుని తినేస్తున్నాయి. గదిలో అమె తెలువంటి నవ్వడి వినిపించక పోవడంతో అలంకరించబడిన లక్ష్మి బెడ్ కేసి చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

విజయ్ అప్పటికే గుర్తుపెడుతున్నాడు. నవచైతన్య ప్రవంతిలా గంతులు వేసిన అమె అనందానికి అనకట్టపడ్డట్టుంది.

కొంచెంసేపు స్వల్ప నిలబడిపోయింది లక్ష్మి. ఆ తర్వాత క్రోధపడివున్న పండ్లను, తీగపదార్థాలను ఓ పాత్రలోకి పోలింది. విజయ్ ని నిద్రనుండి లేపాలన్న ప్రయత్నంలో అటూ ఇటూ పచ్చావువేసింది. కానీ ఆ అలికిడికి విజయ్ కదలను కూడా కదలేదు.

నిద్రపోయే వ్యక్తిని అలికిడితో లేపవచ్చు నిద్ర నటించే మనిషిని లేపడం అంత సులువూ.

అమె కంఠం కడిగిపోయాయి.

ఎంతో రాత్రి గడచినా అమె కంటికి నిద్రరంభలేదు. తర్రనభరనలు అమె మనస్సుని తినేసేలా వున్నాయి అలోచించి అలోచించి ఎప్పుడు కన్నుమూసిందో అమెకే తెలియదు.

ఓ రాత్రికాడ నిద్రలేచిన లక్ష్మికి విజయ్ బెడ్ మీద కనిపించలేదు. వరండా లైటుకొంతి కిటికీగుండా గదిలో పడుకోంది. ఆత్మతగా లేచి వెళ్ళికలుపుతీసిన లక్ష్మి చకిత్రాలై నిలబడిపోయింది.

విజయ్ వరండాలో కూర్చోని త్రాగుతున్నాడు.

లక్ష్మి సున్నితమైన హృదయంపైన సుత్తిపోటు పడ్డట్టుంది.

విజయ్ చేతిలో సిగరెట్ సున్నితంగా కాలిపోతోంది. దాన్నుండి వెలువడే పొగంతా వరండానిండా అలుముకొంటోంది.

ఆతని మనస్సు ఆతితలోకాల్లో విహరిస్తున్నట్టుంది. అమె వచ్చి ఎదురుగా నిల్చున్నా గమనించే స్థితిలో లేదు.

ఆ దృశ్యం చూస్తూన్న లక్ష్మి చెంపలమీద కన్నీరు జాలువారాయి.

మళ్ళీ టీపాయ్ మీదున్న బాటిల్ అందుకోబోయాడు విజయ్. అది గమనించిన లక్ష్మి కూడా బాటిల్ మీద చేయివేసింది. యిద్దరి చేతుల్లో నలిగిపోతోంది బాటిల్. బాటిల్ ఒకటి కెండుసార్లు తననేపుకే లాగి విఫలదయ్యాడు విజయ్. ఎవరో దాన్ని పట్టుకొన్నట్టు అర్థంవేసుకున్నాడు.

“ఎవరది?” అతని గొంతు పెరిగింది.

లక్ష్మికి మాట్లాడే ధైర్యం రాలేదు....

“పలకరేం... ? నోరు లేదా?”

“.....వుండీ లేనిదానినయ్యాను” అర్ధస్వరంతో అంది లక్ష్మి.

వింకగా చూశాడు విజయ్.

“అసలేవరు నవ్వు ?”

“ఇంత త్వరగా మధ్యపోతారనుకోలేదు. నేను మీకు పరిచయమైంది విన్ననా?”

“అంతే : .... గుర్తులేదు” కళ్ళు చిట్లించాడు విజయ్.

“ఇప్పుడు మైకంలో వున్నాడు. రాత్రి మామూలు స్థితిలోనే గుర్తులేను.”

“మరి....ఎందుకొచ్చావ్?”

“మిమ్మల్ని రక్షించుకోదానికి.”

వెకిలిగా నవ్వాడు విజయ్.

“అంతటి అత్యయంరాలివా?” — హాస్యత ధ్వనించింది ఆతని కంఠంలో.

“అవును. మీరు మర్చిపోయిన మీ పాదదాసిని... ” అమెకు దుఃఖం అగలేదు. దుఃఖంతో గొంతు పూడుకుపోయింది.

విజయ్ నవ్వు మరికొస్తే మోతాదు పెరిగింది.

“ఏచ్చిగా వాగుతున్నావ్ .... వెళ్ళు .... వెళ్ళి మందేసుకో....” అంటూ మళ్ళీ ఓసారి బాటిల్ని లాగాడు విజయ్.

అంగుళం కూడా కదలేదు బాటిల్.

“వదలను. నా కంఠంలో ప్రాణముండగా మీరు దీన్ని ముట్టడానికి వీలేదు” నిక్కచ్చిగా అంటూ ఆతని చేతిలోని గ్లాసుని కూడా లాక్కుంది లక్ష్మి.

నోటి దగ్గరి అమృతాండం ఎవరో లాగేసుకున్నట్టనిపించింది విజయ్కి. అమెను ఎదుర్కొనే స్థితిలో లేడు.

“సరే....పో... దూరంగా పోయి తాగు ఎవరైనా చూస్తారు ...” తూలుతూ తూలుతూ గదిలో అడుగుపెట్టి బెడమిద వశిష్టానికొడు విజయ్.

నిప్పుని దాచుకున్న పర్వతంలా నిల్చుండిపోయింది లక్ష్మి.

6

పొద్దెక్కి నిద్రలేచిన విజయ్కి ఎదురుగా టిపాయ్ మీద కాఫీ కప్పు పెగలురేగుతూ కనిపించింది. ఎవరు పెట్టారన్న అలోచనే లేకుండా త్రాగేశాడు.

అప్పుడే ఆతని ముందు ప్రత్యక్షమయి భాగ్యకన్య అందుకొబోయింది లక్ష్మి. కన్యని టీసాయీమీద పెట్టి చరచరా నడుచుకొంటూ బాత్‌రూమ్‌లో అడుగు పెట్టాడు విజయ్.

అతని చేష్టకి బాధపడతూ నిలబడిపోయింది లక్ష్మి.

స్నానం పూర్తిచేసిన విజయ్ డ్రెస్ చేసుకొని నిలుపుబద్ధం ముందు నిల్చొని తల దువ్వుకుంటున్నాడు పున్నట్టుండి అద్దంలో లక్ష్మి ప్రతిబింబం కనిపించగానే విస్తుబోతూ అక్కణ్ణుంచి తప్పుకోబోయాడు. లక్ష్మి ఆతని కద్దంగా నిల్చొని అతనికేసి ప్రసన్నంగా చూసింది.

ఆ చూపుని తట్టుకోలేక గిరుక్కున వెనుదిరిగిన విజయ్‌ని వెంటడించి ఆతని చొక్కాగుండింను సర్దబోయింది లక్ష్మి. ఆమెకేసి చురుగ్గా చూశాడు విజయ్. కానీ ఆమె లక్ష్యపెట్టలేదు. కారణం....విజయ్ ఆమె భర్త.

గుడిలను సర్దే అవకాశాన్ని లక్ష్మి కివ్వలేదు విజయ్. తాకితే మైలుపడతా నన్నట్టు దూరంగా జరిగి నిల్చున్నాడు.

లక్ష్మి హృదయంలో అలజడి ఎక్కువయింది.

“ఏవండీ” అంది ఆర్ధస్వరంతో.

ఆమె తనతో మాట్లాడబోతోందని పసికట్టాడు విజయ్. ఆ అవకాశం ఆమెకిస్తే తన నేమిప్రశ్నిస్తుందో ఆతనికి బాగా తెలుసు. అందుకే చరచరా ద్వారానికేసి నడిచాడు.

“మిమ్మల్నే...” రోషావేళంతో అరిచింది లక్ష్మి.

గుమ్మం దగ్గర టక్కున అగిబోయాడు విజయ్. కానీ వెనక్కి తిరిగి లక్ష్మికేసి చూడలేదు. ఆమె ఆతని ముందుకొచ్చి నిల్చింది.

“మీ రెండుకు నన్నిలా దూరంచేస్తున్నారు!” పెదాలు వణికాయి లక్ష్మికి. విజయ్ నుండి సమాధానం లేదు.

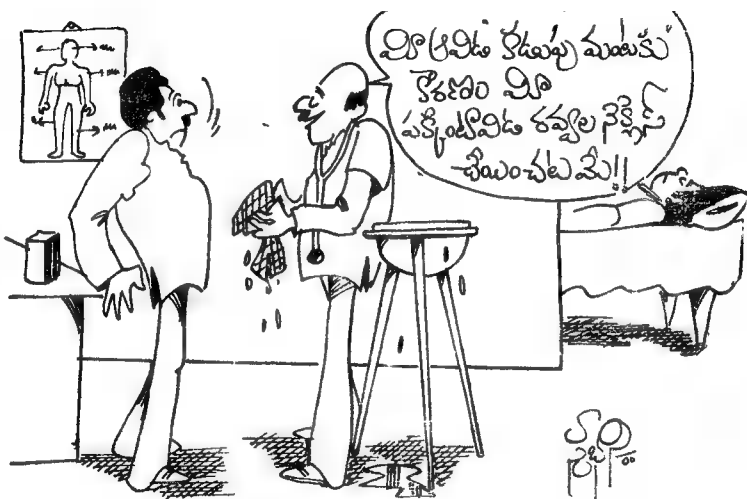
“నే నేమయినా పొరపాటు చేశానా?”

“అవును” అతని పెదాలు కదిలాయి

చివ్వున ఆతని కళ్ళలోకి చూస్తూ నిర్విణ్ణురాలైంది లక్ష్మి. ఆమె ముఖం క్రమంగా రోషావేళంతో ఎరుపెక్కింది.

“ఏమిట?” అంది నిగ్రహించుకొంటూ.

“నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవడమే...”

“అంటే....?” భీకహరిణిలా చూసింది లక్ష్మి.

“ఒకసారి ఎండి మ్రోడయిన చెట్టు మళ్ళీ చిగురిస్తుందా?” ముఖం తిప్పేసు కున్నాడు విజయ్.

ఆ ప్రశ్నకి నిశ్చేష్టరాలైంది లక్ష్మి.

“ఎందుకు చిగురించదంటే. ఒక ఋతువులో చెట్లు ఆకులు రాల్చి మ్రోడై పోయినట్టు కనిపించడం సహజం. కానీ ఆ చెట్లే మరో ఋతువులో మళ్ళీ చిగురించి రంగురంగుల పూలకో, పిందెలకో క్రొత్త క్రొత్త ఆండాలు చిందు తుంటాయిగా” అంది అమనయంగా.

ఆశ్చర్యంగా లక్ష్మి కేసి చూశాడు విజయ్:

“పొరపడుతున్నావ్.... ఎడారిలో నీళ్లుండవ్. బహుశా నీకు తెలియదేమో” అన్నాడు మళ్ళా.

“ఒయాసిస్సులనేవి ఎడారులలో వుంటాయని మీరు మరిచారేమో!”

లక్ష్మి సమాధానానికి ముగ్ధుడౌతూ ఆమెకేసి చూడకుండా వుండలేక పోయాడు విజయ్. కానీ అతని మనస్సు అతన్ని వెనక్కి లాగుకోంది. శ్యామల రూపాన్ని అతని హృదయంలోంచి తుడిచివేయలేకపోతున్నాడు. ఆ స్థానంలో లక్ష్మికి చోటు కల్పించాలంటే అతని కేదోలాగుంది.

“ఎండి బీటలువారివ నేలలో విత్తులు మొలుస్తాయా నీ పచ్చిగాని....” అని కళ్ళకేసి చూస్తూ అడిగాడు విజయ్.

మొలుస్తాయండీ. అమృతం వర్షించినపుడు తప్పకుండా మొలుస్తాయి. ఆ నమ్మకం నాకుంది. . దయచేసి మీరు నా కథ్యాయం చెయ్యకండి” ప్రాధేయ పూర్వకంగా ఎంటూ అతని చూపులో చూపులించింది లక్ష్మి.

అమె చూపువాడికి కట్టకోలేక ముఠం తిప్పేసుకున్నాడు విజయ్. అమె ప్రశ్నల సమాధానమివ్వడం అనికే కష్టంగానే తోచింది. అలా చేయలేక మళ్ళీ గదిలోపలకి వచ్చేవాడు. ప్రేమలో విగించిన శ్యామల ఫోటోకి రోజూ పువ్వు లంకరించడంతో లీనమయ్యా.

ఆ దృశ్యాన్ని చూసి కొయ్యబారినట్టు నిల్చుండిపోయింది లక్ష్మి. అమె హృదయంలో ఎవరో చేయిపెట్టి కెలికనట్టయింది.

ప్రస్తుతం తన కెదురుగా వుండే లక్ష్మికి భార్యగా విలువవ్వలేదు విజయ్. గతించిన శ్యామల మీదనే తన అనురాగాన్ని కురిపిస్తూ అమె ఫోటోకి రోజూ పువ్వు నలకరించడం....లక్ష్మి ఓర్పుకోలేకపోయింది.

“అదృష్టవంతురాలు....అనురాగంతో మిమ్మల్ని ఆకట్టుకోగలిగింది”- అక్కసుని దిగమింగుతూ అమాట అనకుండా వుండలేకపోయింది లక్ష్మి,

తొలకొక్కిన పాములా బుసుకొట్టాడు విజయ్.

“ఒకరి సౌభాగ్యం చూసి యీర్ష్యపడటం అపవేతనం”-కచ్చిగా అన్నాడు. తన ప్రియాతి ప్రియమైన శ్యామల మీద యీర్ష్యపడటం అతని కెంత మాత్రమూ నచ్చలేదు.

అలా అన్న తీరుకి చాలా బాదపడింది లక్ష్మి.

ప్రక్కనేవున్న ఐరన్ షెల్ఫ్ తెరిచాడు విజయ్.

ఆ ద లోంచి ఓ రవ్వల నెక్లెస్, జత బంగారు గాజులు, ఓ నట్టు చీరా ఒకటొంది అంటే తీసి తృప్తిగా చూసుకున్నాడు .

అవి శ్యామల జ్ఞాపకార్థం విజయ్ దాచుకున్న వస్తువులు. హాళో వున్నప్పుడు ప్రతిరోజూ వాటిని ఓసారి చూడడం అతనికి నిద్రపట్టదు. ఓ విధంగా చెప్పాలంటే ఆ మూడు వస్తువులూ అతనికి ఆరో ప్రాణం. అవి ఎల్లప్పుడూ ఆ ఐరన్ షెల్ఫ్ లో వుంటాయి. కొన్నాళ్ళు ఆ షెల్ఫ్ కి తాళం చెవి వుండేది. యిప్పుడు విజయ్ దాన్ని ఎక్కడో తొరచిదిచాడు. అప్పటినుండి

ఆ షెర్ప్స్కి కాళం లేకుండానే మిగిలిపోయింది. అందులో అంత ఖరీదైన వస్తువులు వుంచినా యిప్పటికీ చెక్కుచెదరకుండా అలాగే వున్నాయి. ఎంత మంది పనివాళ్ళు ఆ గదిలో తిరుగుతున్నా వాటి జోలికి పోయిఎరగరు

ఆ మూడు ఎస్తువుల్ని విజయ్ అంత తృప్తిగా చూసుకోవడం లక్ష్మికి కుచించలేదు. ఆ తర్వాత తన్ను కాను ఇచ్చగించుకోలేకపోయింది.

“యార్వ్యాద్యేషాలను గురించి నేను మాట్లాడలేను ఆ యిల్లాలి అదృష్టాన్ని ప్రశంసిస్తున్నాను” అంది యార్వ్యాగా.

“యార్వ్యాకు నాగరికులు పెట్టిన పేరేమో ప్రశంస !”

అతని వెక్కిరింత లక్ష్మి హృదయాంతరాళాన్ని తాకింది.

ముల్లయితే కాలికి గుచ్చుకొంటుంది. ముళ్ళలాంటి మాటలు యీ చెలలాగా, వాడిగా సూటిగా లక్ష్మి గుండెల్లోకి దిగబడ్డాయి. నాటి థాటికి తట్టుకోలేక పోయింది లక్ష్మి.

అమెలోని శ్రీ నహజమైన అభిమానం బుసకొట్టింది. అభిమానం అవేళంగా మారి, అవేళం దుఃఖరూపంలో బయటపడింది.

“ఎందుకండీ యీ చెల్లాంటి మాటలతో నా హృదయం తూట్లుపొడుస్తారు? నేనేం పాపం చేశానని? భర్త అనురాగానికి దూరమైన భార్యగా నేను బ్రతలేసు మీ అర్థాంగిగా కాకపోయినా కనీసం కాళిగట్టిన భార్యగానైనా మీ హృదయంలో నాకు చోటివ్వండి”-వుద్యేగంతో అంటూ అతని పాదాలపై పడింది లక్ష్మి.

కానీ అతని పాదాలు అమె కందలేదు. తలపెత్తి చూసిన లక్ష్మికి మేడ మెట్లు దిగుతున్న విజయ్ కనిపించాడు.

అమె నిశ్చల చూపులోంచి రెండు కన్నీటిబొట్లు భారంగా క్రిందికి జారాయి

7

మర్నాడు విజయ్ పోవోకి రోజాపువ్వు నలంకిరించాడు. ఆ తర్వాత మామూలుగా షెర్ప్స్ తెరిచి ఒక్కొక్క ఎస్తువు బయటికి తీశా .

అందులో రవ్వల నెక్లెస్ కనిపించలేదు.

“ఎవరక్కడ?” గావుకేక పెట్టాడు విజయ్.

అక్కడే పనిజేస్తున్న మంగమ్మ వణికిపోతూ పైకొచ్చింది.

“ఇక్కడ నెక్లెస్ నుండి?” - షెర్ప్స్ని వేలితో చూపిస్తూ సూటిగా ప్రశ్నించాడు.

వి తరఫోయి చూసింది మంగమ్మ

“చెప్పు మాట్లాడవేం ?” గద్దించాడు మళ్ళీ విజయ్

“నాకు తెలవదు బాబూ” పజికిపోతూ అంది మంగమ్మ

“యివాళ యీ గది వూడ్చిందెవరు?”

“నే నేనే బాబూ”

“మరి మీకు తెలియకుండా ఎలా పోయింది?”

“నేను చూశ్శేడు బాబూ. నా కేమీ తెలియదు”—కన్నీళ్ళ పర్యంతమైంది మంగమ్మ.

“నువ్వు గాక యింతెవరోచ్చారీ గదిలోకి?”

“తెలియదు”

అప్పుడే అక్కడికొస్తూ గదిలో కడుగుపెట్టబోయి అగిపోయింది లక్ష్మి. విజయ్ కళ్ళు అమెనే గుచ్చి గుచ్చి చూశాయి.

క్రికింరోజు పెర్చలోని వస్తువులు మూడింటిని లక్ష్మి చూసింది. యార్ష్యతో మాట్లాడటమేగాకుండా శ్యామల వస్తువుల్ని తీసి దాచేసివుంటుంది ఏమీ ఎరగనట్లు ఎంత ఆమాయకంగా చూస్తోందో చూడు—

అలా అలోచిస్తున్న విజయ్ కళ్ళు అసహ్యంగా చూశాయామెను.

లక్ష్మి లోపలికి వడిచింది.

“ఇక్కడందాల్సిన నెత్తె నేమయింది ?”

బట్కన అగిపోయింది లక్ష్మి. ఎవరో తనను చాచి రెంపకాయ కొట్టి నట్టనిపించింది. అభిమానం దెబ్బతినడంతో పుక్రోషంతో హాగిపోయింది లక్ష్మి. కానీ మరుక్షణంలోనే తన్ను తాను అర్థంచేసుకుంది. ఎదురుగా మాట్లాడేది తనకు అయినవాడు స్వయానా భర్త— మాట్లాడలేకపోయింది లక్ష్మి.

“నిన్నే దాన్నెందుకు తీశావ్” నిలదీశాడు విజయ్.

నిర్దోషిత్వం నిరోపించుకోవాలంటే నిర్భయంగా అతన్ని ఎదుర్కోవాలి. తప్పదు లేకపోతే ఎంతటి అభియోగాన్నయినా నెత్తిన రుద్దగల సమర్థుడు విజయ్.

“నాకు తెలియదు—నేను తీయలేదు” నిర్భయంగా చెప్పింది లక్ష్మి.

“మరెవరు తీశారు?” మళ్ళీ ప్రశ్న.

“తెలియదు.”

“యిన్నాళ్ళు పోనిది నువ్వు యీ ఇంట్లో అడుగుపెట్టిం తర్వాతే పోయింది”.

“అందుకు నేను కారణం కాదు”

“కాదనగానే పరిపొదు. దాన్ని నువ్వే తీశావ్. శ్యామల మీద కక్షతో చేశావీపని. ఆ నెక్లెస్ దాచేయగానే నేను శ్యామల్ని మర్చిపోతాననుకొన్నావు కదూ. అంతా భ్రమ ఏదీ ” అతని గొంతు దుఃఖంతో పూడుకు పోయింది.

స్థాణునై పోయింది లక్ష్మి

అంతటితో వదలేడు విజయ్.

“లక్ష్మీ ఆ నెక్లెస్ ఎక్కడ దాచావో చెప్పు. స్లీప్ నీకు కావాలంటే అలాంటివి నీవు కోరినన్ని చేయించిపెడతాను. అది నా అరోప్రాణం. శ్యామలని పోగొట్టుకున్న నిన్ను మరింత ఊభకు గురియ్యక త్వరగా చెప్పు లక్ష్మీ” — దాదాపు అతను ఏడుస్తూట్టుగ నే అడుగుతాంటే కత్తివేయికి నెత్తురుచుక్క రాసంతగా పాలిపోయి లక్ష్మీ నిదనం.

అతని అలవాట్లన్నీ భరించలేకపోయాడు

“చెప్పవా లక్ష్మీ. నా బాధ నీకు అవలంబంగా ఉంది కదూ?”

లక్ష్మీనుండి సమాధానం రాలేదు.

విజయ్ కళ్ళు రంగులు మారాయి. దవడలు గరగరమన్నాయి. “నువ్వెందుకు చెప్తావ్ నువ్వు చెప్పవ్ నా బాధ నీకు బాధగా అనిపించదు నువ్వు నాకు విరోధివి అవును విరోధివి ” పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుతూ దూకుడుగా మెట్లుడిగి వెళ్ళిపోయాడు విజయ్

8

ఎంత వెతికినా, ఎక్కడ సోదించివా పోయిన నెక్లెస్ జాడ తెలియలేదు. మూడురోజులు దాచినా ఇంటికి తిరిగిరాలేదు విజయ్—. అతని కది మామూలే. విజయ్ కి మనస్సుని కష్టపెట్టే సంఘటన జరిగితే ఇల్లువిడిది కోపంగా వెళ్ళిపోతాడు. ఎక్కడికి వెళ్తాడో, ఎన్నిరోజులుంటాడో అతనికే తెలియదు. కోపం చల్లారిన తర్వాత మళ్ళీ ఇంటికి తిరిగివస్తాడు

మరిషికి మనస్సు కృప్తి ముఖ్యం అది వుంటే అఖిల సోపానాలమీద విహరించవచ్చు. ఊటీ, కొద్దైతనాల్ వెళ్ళకుండానే పూరిగుడిలో ఉంటూ పెరట్లో జాజిపండిరి ప్రక్కనే అందిమైన హనీమూనని చూడవచ్చు—

రానీ లక్ష్మీ కది కరువయింది

జరిగిన సంఘటనలు మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నించింది లక్ష్మీ. అంతేకాదు పనివాళ్ళందరితో కలిసిపోయింది

భర్త ప్రేమను నోచుకోలేకపోయినా ఎత్తని మొదటి భార్య శ్యామల కన్నుమూసేముందు ప్రసాదించిన ‘శ్యామి’ అనే పాపకి తిల్లియై పాప లాలనలో గతాన్ని మర్చిపోవడానికి యత్నించింది.

శ్యామిని తనకు నచ్చిన దుస్తులతో అంకరించేది లక్ష్మీ. ఆ పాప పవర్యలే అమెకు కొంచెం ఉపశమనం కలిగించసాగాయి.

కారుచీకట్లో మట్టిపెమిదలోని అముదపు దీపమే కాంతివంతంగా కనిపిస్తుంది. లక్ష్మి సంసారమనే చీకటిలో 'కళ్యాణ' మట్టిపెమిదలా నిల్చింది.

యిలా రోజులు దొర్లుతున్నాయి. అమెలో ఏదో బలమైన లోటు హృదయంలో వింత మార్పు. చిత్రమైన స్థబ్ధత పేరుకోసాగాయి.

వారం తర్వాత తిరిగివచ్చాడు విజయ్

ఎవరిలోనూ మార్పు కనిపించలేదు కానీ లక్ష్మిహృదయంలో సముద్ర హేషలా అలజడి రేగింది

అమె అతనికి దగ్గరకావాలనే అనుకోవోంది కానీ కాలేక భయపడుతోంది అంతకన్నా ముందు విజయ్ అమె నీడే పరమశత్రువన్నట్లు తప్పుకు తప్పుకు తిరుగుతున్నాడు

విజయ్ వచ్చి ఒక్కరాత్రి గడిచింది.

"నన్ను కాపాడు భగవంతుడా" అని దేవుణ్ణి ప్రార్థించుకొంటూ తన గదిలోనే ఉండిపోయింది లక్ష్మి.

విజయ్ కేకతో ఆలోచనల్లోంచి తృప్తిపడి లేచింది లక్ష్మి. ధర్మయ్యా, పనివాళ్ళూ విజయ్ గదికేసి వచ్చారు. భయపడుతున్నానే లక్ష్మిఊడా వారిని సమీపించింది.

గదిలో విజయ్ పెల్చేముందు నిల్చొనివున్నాడు పెల్చే బోసిలా కనిపిస్తోంది. పట్టుచీర మాత్రం ప్రక్కనేవున్న టేబుల్ మీద వుంది

విజయ్ కళ్ళు అక్కడ నిల్చున్న వారినందరినీ పరికించి చూస్తూ లక్ష్మి మీద అగాయి.

మరే వుపద్రవం రావోతుందోనని వణికిపోయింది లక్ష్మి.

అందరూ విక్కువిక్కుమంటూ విజయ్ కేసి చూడలేక తలలు వంచేసుకున్నారు.

లక్ష్మినే తీక్షణంగా చూస్తున్న విజయ్ కళ్ళు చింతనిప్పుల్ని కురిపించాయి. అతనికి తెలియకుండానే అతని కళ్ళవెంబడి వీరు దారాపాతంగా రాలిపోయింది.

అతని ఉనికికి అందరూ మాన్పడిపోయారు

టేబుల్ మీడున్న పట్టుచీరను పెల్చేలోవేసి దబుక్కున తలుపు మూశాడు విజయ్. లక్ష్మినే తినేసేలా చూస్తూ అమెకేసి అడుగులువేసి అగిపోయాడు. సింహం చేతిలో చిక్కిన లేడిపిల్లలా ఉండిపోయింది లక్ష్మి.

“ఇంటి దొంగను ఈశ్వరుడుకూడా వట్టలేడనుకోకు. విజయం తెలిసిననాడు తెలుస్తుంది ” అ తర్వాత విజయ మాటలకు దుఃఖం అడ్డుకగిలింది అతని గొంతు మార్దవంగా మారింది. మరేమీ చూట్టాడలేక, అక్కడ నిల్చోలేక చక చకా ప్రాకినట్లు చెళ్ళిపోయాడు గదిలోంచి విజయం.

నిశ్చేష్టురాలయింది లక్ష్మి.

ధర్మయ్య కళ్లు అమెమీద సానుభూతిని కురిపించాయి.

“విచారించకమ్మా. అన్నిటికీ ఆ భగవంతుడే ఉన్నాడు. విజయం విలకడ మీద తేలకపోదు” ఓదార్పుగా అన్నాడు ధర్మయ్య.

పనివారంతా సానుభూతిగా చూశారు లక్ష్మిని.

ఆ యింట్లో పోయిన నెక్లెస్, జత బంగారు గజాలూ ఎంత నెత్తి కించినా దొరకలేదు అందరికీ అదో మిస్టిరీలాగా అనిపించింది పోలీసు రిపోర్డిచ్చినా ప్రయోజనం లేకపోయింది.

జరిగిన సంఘటనలు లక్ష్మి సంసారంమీద విరుచుకుపడ్డాయి పురమని పెడుగులా దురదృష్టం లక్ష్మి బ్రతుకుమీదపడి కష్టాలకుపాసు మధ్యకు విసిరింది.

లక్ష్మి యాంత్రికంగా తింటోంది, తిరుగుతోంది. కానీ అమె మనస్సుకి ప్రశాంతత కరువయింది. భర్త ఆదరణలేని జీవితం తన కెందుకని మధనపడ సాగింది లక్ష్మి

విజయ కూడా టాన్లో హోటల్లో పడుకొని ఆలోచిస్తున్నాడు.

శ్యామలకి సంబంధించిన వస్తువులు పోవడం అతనికి తీరని బాధని పించింది

అంతేకాదు

నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండా విచక్షణ కోల్పోయి లక్ష్మిని అనరాని మాటలన్నండుకు అతని హృదయం ద్రవించింది

తనలాగే ఓ తల్లి కడుపున పుట్టిన లక్ష్మి అనందమయ సుసార జీవితం గడపాలని తనవద్దకి వస్తే తనేం చేశాడు? దొంగగా ముద్రవేసి జైల్లోకి గురిచేశాడు. భార్యగా ఆదరించకపోగా అభాండాలతో బాధపెట్టాడు.

“దుకు తనేం చేయాలి”

తన తప్పుకి ప్రజ్ఞతన చేసుకోకపోతే తనకు నిష్కృతి వుందా?

లక్ష్మికి పెళ్ళయి అత్తవారింటికి వెళ్ళిన తర్వాత ముకుందానికి అంతగా తోచడంలేదు.

ఇల్లు బోసిపోయినట్లుగా వుంది.

కళ్ళముందు తిరుగుతున్న లక్ష్మి కనిపించకపోవడం, వంట తనే చేసుకోవల్సి రావడమూ ముకుందంలో మార్పులు తెచ్చాయి.

ఓపిక వంటే వంట చేసుకునేవాడు అది లోపిస్తే 'క్రిష్టా రామా' అంటూ కాళ్ళు బార్లజాచుకొని పడుకునేవాడు.

స్వతహాగా ముకుందంలో పనినిగొట్టుతనం ఎక్కువ. అందుకే కన్న కొడుకుతో అన్ని విషయాలలో ఏకీభవించలేకపోయేవాడు.

భార్య చనిపోయినాటినుండి తనకు భార్యక ఎక్కువకావడంచేత పిల్లలకి అంతగా స్వేచ్ఛానిచ్చేవాడు కాదు.

కొడుకు రాఘవ పై చదువు సాగిస్తానని ఎంత బ్రతిమాలినా చిల్లిగవ్వ యివ్వనని మొందికెత్తాడు ముకుందం.

తన కాళ్ళమీద తను నిలబడి వారాలు తింటూ, పై వేట్లు చెప్పకొంటూ హైదరాబాదులో 'అటోమొబైల్ డిప్లోమా' చేస్తున్న రాఘవకి ఏనాడూ రాగికాణి పంపించి ఎరగడు ముకుందం.

కోడుపై వుక్రోశంగా మాట్లాడినా అతనంటే ముకుందానికి ప్రేమే. రక్తసంబంధం కదా!

అరుగు మీద కూర్చొని రామాయణం తిరగేస్తున్న ముకుందానికి ఆ రోజెందుకో కొడుకుమీద గాలిమళ్ళింది. రాఘవ అతని కళ్ళలో మెదులు తున్నాడు.

ఎంత ప్రయత్నించినా పేజీలు తిప్పలేకపోయాడు ముకుందం,

యింతలో "పోస్ట్" అన్న శీక-

లేచి వెళ్ళి కవరందుకున్నాడు ముకుందం. కవర్ని చించి అత్యుత్సాహంతో వుత్తరాన్ని బయటకుతీశాడు.

అవును అది రాఘవ దగ్గర్నుంచే ఆ దస్తూరీ రాఘవ జీతతో పొందిగ్గా వ్రాయబడ్డదే

వడిగా తిరిగివచ్చి అరుగుమీద పెట్టిన కళ్ళజోడు ఫంక్తుల వెంట పరుగెత్తాయి

అతని కళ్ళలో అనందం తొణికిసలాడింది తియ్యటి ఆలోచన మనస్సులో పరిగెడుతుండగా కాగితాన్ని మడిచి కవరులో పెట్టాడు ముకుందం.

దీప్లిమా పొందిన రాఘవ ఆ రాత్రికే హైదరాబాదులో బయలుదేరు తున్నాడు. తెల్లారేకల్లా యింట్లో వుంటాడు. అదీ అందులోని సారాంశం—

ఆ రోజంతా ముకుందం చేతలు, మాటలు సుఖాన్ని పంచుకున్నాయి. ఆ రాత్రి పూర్తిగా నిద్రపోలేదు ముకుందం

తెరితెరివారుతుండగా రాఘవ రానేవచ్చాడు
ముకుందం తన కళ్ళను తానే పమ్మలేకపోయాడు.

సన్నగా బక్కిపరిచగా, దాదాపు నడుస్తుంటే ప్రేలాడినట్టుండే రాఘవ మంచి దేహపుటారోగ్యంతో, మినమినలాడే యవ్వనంతో అందంగా కనిపించాడు.

ముకుందం కళ్ళలో వీళ్ళారాయి.

అందుకు కారణం

రాఘవలోని మార్పుకి సంకోషమా వుంది.

యినాళ్ళ తన నిర్లక్ష్యదోరణికి పశ్చాత్తాపమూ వుంది.

నిగనిగలాడుతున్న రింగుల క్రాపు, పొందికైన మీసం తన కళ్ళ దుట పెరిగిన రాఘవలో ఎంత మార్పు; యింతలో ఎంత పెద్దవా వాడయ్యాడు ?

కండువారో కళ్ళొత్తుకున్నాడు ముకుందం.

కాళ్ళు కడుక్కొని లోనికొచ్చిన రాఘవ సూట్ కేప్ తెరిచి 'భగవద్గీత' గ్రంథాన్ని తండ్రి కందించాడు.

వీరిరంగు ఫారిన్ నైలెక్స్ చీర దాని మీదకి మ్యాచింగ్ జాకెట్ ని బయటకు తీసి తృప్తిగా చూసుకొన్నాడు రాఘవ అతని కళ్ళు లక్ష్మికోసం వెతుకుతున్నాయి.

“లక్ష్మి!” అంటూ పిలిచాడు రాఘవ

పు స్తకాన్ని తిరిగేస్తున్న ముకుందం ఆ పిలుపుకి తృప్తిపడ్డాడు.

“ఎందుకు ?” అన్నాడు కొడుకుకేసి చూస్తూ

ప్రశ్న వేశాడేగాని సమాధానం కళ్ళముందే కనిపిస్తోంది.

“ఎక్కడికెళ్ళింది నాన్నా లక్ష్మి!” అన్నాడు మళ్ళీ రాఘవ

అసలు విషయం చెప్పేయాలనుకున్నాడు ముకుందం కానీ చెప్పలేదు.

తను చేసిన మనకార్యం అంత తేలిగ్గా చెప్పేస్తే ఎలా? వుడికించి సస్పెన్స్‌లో మంచి చెప్పితేగాని తన మనస్సుకు హాయి, కొడుకునుంచి ప్రశంసలూ అందవ్

కొడుకుకేసి అప్యాయంగా చూస్తూ “ముందు స్నానం చేయ ప్రయాణ బదలికలో వున్నావ్” అంటూ బాతరూమ్‌కే అడుగులు వేశాడు తండ్రి.

త్వరత్వరగా స్నానం ముగించి విషయం చెప్పమన్నట్టు అత్యంత పడ్డాడు రాఘవ. ముకుందానికి చెప్పక తప్పలేదు

“నీకు వ్రాసినట్టు ఆ ముహూర్తానికే లక్ష్మి పెళ్ళి జరిగిపోయింది”- గర్వంగా అన్నాడు ముకుందం

అవాక్కై చూశాడు రాఘవ

ఏవీటికీ నవారకం : లక్ష్మి పెళ్ళితో అన్నగా తన కేమీ సంబంధం లేదా : ఆ మాట చెప్పడానికి యితనికి నోరెలా వస్తోంది...

రాఘవ ముఖంలో అన్ని ప్రశ్నలూ కనిపించాయి ముకుందానికి

“ఏమిటా ఎలా చూస్తున్నావ్ నీ చెల్లాయికి నేనేం తక్కువ చేయ లేదోయ్, మంచి సంబంధమే చేశాను లక్షాధికారి సంబంధం” వత్తి పలికాడు ముకుందం ఆతనిలో తెచ్చిపెట్టుకొన్న దర్పం కనిపిస్తోంది

‘చూశావా నా తడాకా’ అని రాఘవకేసి చూస్తూ ‘నీ మోహం నీవైతే యిటువంటి సంబంధం తేగలవా?’ అని హేళనచేసినట్టయింది.

రాఘవాకి లక్ష్మి అంటే ప్రాణం. అలాంటి లక్ష్మి పెళ్ళి తనకు తెలియకుండా జరగడం ఆతనికి బాధగానే వుంది.

జరిగిపోయిందానికి అలోచించి ప్రయోజనం లేదనుకున్నాడు. వెంటనే వెళ్ళి చెల్లిల్ని చూడాలనే కోరిక ఆతనిలో బలపడిపోయింది.

10

బస్సు దిగిన రాఘవ మనస్సులో కోటి ప్రశ్నలు-

లక్ష్మి ఎలావుందో: యిల్లాలైపోయిన లక్ష్మి పెద్దరికాన్ని పైన వేసుకొనివుంటుంది కాబోలు తనను చూడగానే పరుగెత్తుకొంటూ వస్తుంది అవును లక్ష్మి నా చెల్లెలు నా ప్రాణం

యిలా ఎన్నెన్నో ప్రశ్నలు రాఘవ మెదడుచుట్టూ పరిభ్రమిస్తున్నాయి. రాఘవ విజయం యింటిగేటుని చేరుకున్నాడు.

అది యిల్లులా లేదు పెద్ద కోటలా కనిపించింది విజయకి.

గేటు దాటి పసిగజాలు నడవగానే పెద్ద వలయాకారంతో కూడిన ఫౌంటెన్ దాని మధ్యలో అందమైన రాధాకృష్ణుల విగ్రహం ఫౌంటెన్ చుట్టూతూ రకరకాల మొక్కలతో కూడిన రంగురంగుల పూల సోయగం కాంపొండు గోడనానుకొని చుట్టూ ప్రదక్షణం చేసినట్లుండే కొబ్బరిచెట్ల మధ్యలో బొడవుగా పెరిగిన పోకచెట్లు మొదటి అంతస్తు వరకూ అల్లుకొని అందానిచ్చే బోగన్ విల్లా తీగలు అయింటి హోదాని చెప్పకయే విశదపరుస్తున్నాయి.

లోన అడుగుపెట్టిన రాఘవని అప్యాయంగా ఆహ్వానించింది లక్ష్మి ఆమె అతిథ్యం అతనికి మరుపురానిదిగా తోచింది. కానీ ఆమెలో ఏదో లోటుని గమనించాడు రాఘవ మునుపు ఆమెలో వుండిన చలాతీతనం మచ్చుకు కనిపించ లేదు అతనికి.

‘వెళ్ళయింతర్వాక అడవిల్లలందరూ యిలాగే అయిపోతారు కాబోలు’— అనుకున్నాడు రాఘవ.

పట్నం వెళ్ళిన బావగారు ఆరోజుకి తిరిగిరాలేదు. అతన్ని చూడకుండా వెళ్ళిపోవడం రాఘవకి మనస్కరించలేదు.

మర్నాడుకూడా విజయం యింటికి రాకపోవడంతో “ఏవిటమ్మా బావగా రింకా రాలేదు ఎప్పుడొస్తారో వీకు చెప్పివెళ్ళలేదా?” అన్నాడు రాఘవ.

భీకహరిజీలా అయింది లక్ష్మి.

ఆమెకేసి అనుమానంగా చూసేడు రాఘవ.

“ఏం జరిగిందమ్మా నిజం చెప్పు” అనునయంగా ప్రశ్నించాడు రాఘవ.

లక్ష్మి తట్టుకోలేకపోయింది. గుండెలో దాచుకొన్న అగ్నిపర్యతం బ్రద్ద లయింది. తోరున ఏడుస్తూ రాఘవ హృదయానికి హత్తుకుపోయింది లక్ష్మి.

ఆమె కథనంతా విన్నాడు రాఘవ. అతని మనస్సు ద్రవించింది.

ఆ రాత్రికే యింటికొచ్చాడు విజయం.

భర్త వచ్చాడన్న సంతోషం లక్ష్మిలో కనిపించలేదు. వరిస్థితిని అకళింపు చేసుకొన్నాడు రాఘవ.

తన గదిలో అడుగుపెట్టిన రాఘవని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు విజయం. లక్ష్మి రాఘవని పరిచయం చేసింది.

యిద్దరూ ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు. లక్ష్మి అందించిన టీ త్రాగుతూ కుళలప్రశ్నలు వేసుకొన్నారు.

లక్ష్మికి ముళ్ళమీద నిలబడినట్టుంది.

“మీ పెళ్ళికి రాలేకపోయినందుకు డిమించండి. అందుకే మిమ్మల్నిద్దర్నీ చూడాలని వచ్చాను. అంతేకాదు మీరిద్దరూ నాతో మామూలు రావాలి” అన్నాడు రాఘవ.

“నేనా. ?” అన్నాడు విజయ్

“అవును.”

“సారీ నాకు చాలా పనులున్నాయి. మరెప్పుడైనా వస్తాను. కావాలంటే మీ చెల్లాయిని తీసుకెళ్ళండి” తప్పకంటూ అన్నాడు విజయ్.

లక్ష్మికి లోలోన వుక్రోధం పెరిగింది.

“యిప్పుడెందుకులే ఆన్లయ్యా ? అంది అర్థింపుగా.

“అలా ఆనకు లక్ష్మి. నాన్న మనకోసం ఎదురుచూస్తూ వుంటాడు. తీసుకొస్తానని చెప్పి మరీ వచ్చాను. వెళ్ళి ప్రయాణానికి సిద్ధమవు” అన్నాడు రాఘవ.

లక్ష్మి ఎదురుచెప్పలేకపోయింది.

లక్ష్మిని, రాఘవని రామనగర్ లో వాళ్ళ యింటిదగ్గర దింపినకారు వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

లక్ష్మి రాకకి సంతోషించాడు ముకుందం. వేదవ నిండిన అమె ముఖాన్ని పరిశీలనగా చూసి ప్రమాన్వదిపోయాడు.

“ఏమిటమ్మా అలావున్నావ్?” కూతుర్ని పొదివివట్టి మాపుతూ ప్రశ్నించాడు.

ముఖం చాచేసింది లక్ష్మి.

రాఘవ వదనం ముఖావంగా మారిపోయింది కిదిలిస్తే బద్దలయే అటంబంబలా తయారయింది.

“నాతో చెప్పమ్మా నేనెవర్ని నీ తండ్రివేగా ” అనునయంగా ప్రశ్నించసాగా ముకందం.

తోక త్రొక్కిన పాములా బుసకొట్టాడు రాఘవ.

“కన్నతండ్రినని చెప్పకోడానికి నీకు మనస్సెలా వచ్చింది” తండ్రిని సూటిగా ప్రశ్నించాడు.

“చెప్పడేం జరిగిందోయ్ ” తండ్రిమాత్రం తక్కువ తినలేదు.

“యికా ఏంజరగలిగి మవ్వు చేసిన పెళ్ళికి అనందపడిపోతూ సర్వ సుఖాలా అనుభవిస్తోంది లక్ష్మి”, వుక్రోష్టంగా అన్నాడు రాఘవ.

రాఘవ మాటలు జతచిక్కితం కాలేదు.

“జరిగిందేమిటో చెప్పరాదూ” అన్నాడు కొంచెం తగ్గుతూ.

“అంతా అయిపోయింతర్వాత యిప్పుడు చెప్పి లాభమేమిటి?”

“నువ్వనేదేమిటో నా కర్థంకాలేదు”

“అన్నాడు ముందూ వెనకా ఆలోచిస్తేగా యిప్పుడర్థమవుతదానికి. లక్షాధికారి సంబంధమంటూ పరుగుతీశావ్ ఆ పరుగులో దాని జీవితాన్ని మంటగలిపావ్” అన్నాడు రాఘవ.

లక్ష్మిలో వెలితి స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది ముకుందానికి.

“అసలేం జరిగిందో చెప్పండ్రా ” అంటూ తల పట్టుకున్నారు ముకుందం.

“రాజాలంటి సంబంధమని లక్ష్మినిచ్చి చేశావ్, కానీ ఆ విజయ తన మొదటిభార్యను మరువలేక, లక్ష్మిని స్వీకరించలేక సకమతమవుతున్నాడు.” అన్నాడు రాఘవ.

“అలా అయితే లక్ష్మి నెందుకు చేసుకున్నాడు?”— తండ్రిగా అతని హృదయం కలుక్కుమంది.

“వెళ్లి ఆతన్నే అడగు లక్ష్మికేసి కన్నెత్తయినా చూడడట. ఎప్పుడూ గదిలో కూర్చొని మొదటిభార్య గతస్మృతులు నెమరువేసుకుంటుంటాడట.”

ముకుందం హృదయం అర్ద్రమయింది కూతుర్ని అప్యాయంగా దగ్గరికి తీసుకోకుండా పుండలేకపోయాడు.

11

అన్నిదోకి విరుద్యోగ సమర్థ ప్రజలమయింది

రాఘవ అశించినట్టు అతనికి ప్రభుత్వ ఉద్యోగం దొరకలేదు.

టౌన్ లో ఓ ప్రైవేట్ వర్క్ షాపులో 'అప్రెంటిస్' వుద్యోగం సంపాదించాడు రాఘవ.

యింటికి తిరిగివచ్చేసరికి లక్ష్మి ప్రయాణానికి సిద్ధంగా వుంది

"ఏమిటి: ఎక్కడకెళ్తున్నావ్?" అంటూ ప్రశ్నించాడు రాఘవ

లక్ష్మి భయపడిపోయింది.

చేతిలోని భగవద్గీతను ఆరుగుమీద పెట్టి రాఘవని సమీపించాడు ముకుందం

"అదికాదురా అది మనయింటి అడవడుచైనా అడవిల్లే కదా! అడవిల్ల జీవితం సుఖించినా, దుఃఖించినా అత్తవారింట్లోనే మనింట్లో వుండి అది పొందే సుఖమేమిటి! అందుకే రైద్రోజుల్నుంచి మరీ దిగ్గలుగా వుంటే నేనే తీసుకెళ్ళి దిగబెడతానని చెప్పాను" అన్నాడు ముకుందం

కోపమొచ్చింది రాఘవకి

తండ్రితో తర్కంలోకి దిగడం అతని కెంతమాత్రమూ యిష్టంలేదు కానీ లక్ష్మి విషయంలో వూరుకోలేకపోయాడు

"అయితే దాన్ని తీసుకెళ్ళి మళ్ళీ నరకంలో తోస్తావన్నమాట!—"

కటుపుగా అన్నాడు రాఘవ.

"నరకమేమిటిరా : భర్త యిల్లు నరకమేలా అవుతుంది ?"

"భర్త :— నవ్వొచ్చింది రాఘవకి.

"భర్తగా అమె నెప్పుడు లాలించాడు! భార్యగా అమె నెప్పుడు చూశాడు విజయ!"

రాఘవ సూటిప్రశ్నకి సమాధానం యివ్వలేకపోయాడు ముకుందం, లక్ష్మిలో భయ మెక్కువయింది అమె వెళ్ళిపోవాలనే వుంది. భర్త దగ్గరే వుంటే కొన్నాళ్ళకైనా అతనిలో మార్పొస్తుందనే ఆశ ఆమెలో చచ్చిపోలేదు.

అఖరికి తన నిశ్చితాభిప్రాయాన్ని వెళ్ళదించాడు రాఘవ

"లక్ష్మి జీవితం సరిగలేదనేకదా లక్ష్మివి నే నిక్కడికి తీసుకొచ్చింది. అలాంటప్పుడు దాన్ని మళ్ళీ మనమే తీసుకెళ్ళి దిగబెడితే లక్ష్మికి అక్కడ

ఎలాంటి గౌరవం దక్కుతుందో అలోచించండి నన్నా. కొన్నాళ్ళు యిక్కడే వుంటే మనకు ఎక్కువైపోదు. నామాట విని లక్ష్మిని యిక్కడే వుండనివ్వండి" అన్నాడు రాఘవ.

రాఘవకేసి దీనంగా చూసింది లక్ష్మి. అమెను గమనించాడు రాఘవ.

"చూడు లక్ష్మి! నువ్విక్కడే వుండిపోతే నీ సంసారం సానుకూలపడదని భయపడకమ్మా అలా ఎప్పటికీ జరగనివ్వను. నా కాయకత్తుల ప్రయత్నించి విజయ విన్ను అదరించేట్టు చేస్తానమ్మా. నువ్వేం తిగులుపడకు" అంటూ హామీ యిచ్చాడు.

అతని మాటల్లో ధైర్యం చిక్కబిట్టకుంది లక్ష్మికి.

అమెకు దైర్యం నూరిపోసి తనతోటి టౌన్ కి తీసుకెళ్ళాడు రాఘవ.

రామవగర్ వెళ్ళి లక్ష్మిని తీసుకురావాలన్న ఆలోచనే విజయ మనస్సు తెక్కలేదు

'కళ్యాణి' ముద్దుమాటలతో అటలతో కాలిన్ని వెళ్ళబుచ్చసాగాడు. కళ్యాణుల రూపురేఖల్ని కళ్యాణిలో చూసుకొంటూ మురిసిపోసాగాడు. కళ్యాణి తన సర్వస్వమన్నట్లు మారిపోయాడు విజయ.

అతనెక్కడి తెల్లనా కళ్యాణిని వెంటబెట్టుకొని వెళ్ళడం. అలవాటు చేసుకొన్నాడు. విజయ ప్రవర్తనకి విస్తుపోయాడు ధర్మయ్య.

ఒకటిరెండు సార్లు లక్ష్మిని తీసుకురమ్మని హెచ్చరించి విఫల పడయాడు.

అతని పెద్దరికాన్ని నిలబెట్టే పరిస్థితులలో లేదు విజయ.

ఎక్కడికి వెళ్తున్నాడో ఎన్నడు తిరిగివస్తాడో చెప్పలేని పరిస్థితి అయింది యింటిలో వాళ్ళకి.

సంధ్యవేళ

నలుదిక్కులా చీకట్లు అలుముకున్నాయి. చుక్కలు తారులు దీరి నిశా చరుడికి స్వాగతం పలుకుతున్నాయి.

ట్రాక్టర్ రిపేర్ కని పల్లెతెళ్ళిన రాఘవ పైకిరేమీద తిరిగివస్తున్నాడు.

రోడ్డు కిరుప్రక్కలా గాలికి వూగుతున్న పరి పైథులోంచి వింత కబ్బలు వినిపిస్తున్నాయి. యిల్లు త్వరగా చేరాలని అత్యతగా పైకిరే తొక్కుతున్నాడు రాఘవ.

వున్నట్టుండి ప్రకాంతతని భుగవరుస్తూ కెవ్వన కేక
సదన్ బ్రేక వొక్కాడు రాఘవ నైకిలికిస్తాండు వేసి నలువైపురా
వరికించి చూశాడు. ఎక్కడా మనుష్య సంచారమే కానరాలేదు.

మళ్ళీ సన్న మూలుగు

ఏ ప్రక్కనుంచి వచ్చిందో స్పష్టంగా తెలుసుకోలేకపోయాడు
రాఘవ మనస్సు కీడు శంకించింది.

ఎటూ పాలుపోక రోడ్డు ప్రక్కనే వున్న తూముపై కూర్చున్నాడు.

మళ్ళీ సన్నగ సనసన్నగా మూలుగు

ఎక్కడోకాదు తను కూర్చోనివున్న తూముక్రింది భాగంలోనే. వదిగ
లేచి నీళ్లులేని పంటకాలువలోకి దూకాడు రాఘవ అ తా చీకటి— కన్య
పొడుచుకున్నా ఏమీ కనిపించలేదు

మూలుగు అగిపోయింది.

ధైర్యంచేసి తూములోపలికి నడిచాడు రాఘవ. అంతే వెంటనే
అతన్ని బలమైన పిడికిలిగుద్ద ముద్దు పెట్టుకుంది. క్రిందవది తెప్పరిల్లుకొని లేచాడ
రాఘవ. లోపల ఎవరో పరుగెత్తుతున్నట్టు అర్థమైపోయిందతనికి. కనీసం అత;
చేతిలో టార్పికూడా లేడు.

యీసారి కేకలు పెద్దవయ్యాయి. తూము అవతలిభాగంనుండి వినిపి
చాయి. అరివ్యం చెయ్యకుండా రోడ్డుకడ్డంగా పరుగెత్తి అవతలికి చేరుకున్నాడ
రాఘవ.

చీకట్లో అతనికి మనగ కనిపించింది

ఓ దృఢకాయుడి చేతిలో ఓ చిన్నారిపాప వలిగిపోతోంది. చేతులూ
కాళ్ళూ గింజకొంటోందా పాప

పరుగెత్తి మొండిగా వాడిమీదికి దూకాడు రాఘవ. యిద్దరూ కలియబిడ్డారు
ముష్టియుద్ధం జరిగింది. స్థూలకాయుడు పాపని వదిలేసి పైనులోపడి లంగిం
కున్నాడు.

పాపని చేతిలోకి తీసుకొని చూశాడు రాఘవ. అమె మెల్లోని బంగా
గొలుసు, చేతుల్లోని గజాలు చీకట్లో తళతళ మెరిశాయి.

నైకిలెక్కి పాపతోటి ఇంటికి చేరుకున్నాడు రాఘవ

అతని చేతిలోని పాపని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది లక్ష్మి. ఎవరన్నయ

యవ

యా పాప" అంటూ తన చేతిలోకి తీసుకుంది పాపని లైటు కాంతిలో పాప వదనాన్ని చూసి మ్రాన్పడిపోయింది లక్ష్మి.

పాప ఎవరో కాదు క్యామల కూతురు 'కళ్యాణి'.

ఎవరి లాలనలో లక్ష్మి దుఃఖాన్ని మరిచి ఉపశమనాన్ని పొందిందో ఆ 'కళ్యాణి'.

కళ్యాణిని హృదయానికి హత్తుకుంటూ ముద్దులవర్షం కురిపించింది లక్ష్మి.

బాత్‌రూంనుండి తిరిగివస్తూ లక్ష్మిని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు రాఘవ. అంతకు మునుపులేని సంతోషంతో వెలిగిపోతోంది అమె వదనం

"పాప నివ్వమ్మా పోలీస్‌స్టేషన్లో అప్పజెప్పివస్తాను" అన్నాడు రాఘవ. స్టాంపువై నిలబడిపోయింది లక్ష్మి.

"ఏదీటమ్మా ఆలా అయిపోయావ్?" అన్నాడు రాఘవ ఆశ్చర్యపోతూ.

"యా పాపని యిక్కడికెలా తీసుకొచ్చావన్నయ్యా" అంది లక్ష్మి. జరిగింది వివరించాడు రాఘవ అనందపడిపోయింది లక్ష్మి

"అన్నయ్యా యీ పాపెవరో వీకు గుర్తుందా?" అంటూ ప్రశ్నించింది ఆలోచించాడు. అతని మనసు కందలేదు.

"యా పాపే అన్నయ్యా నాకు తోడు యీ పాప లాలనలోనే నేను నా బాధనంతా మర్చిపోగలిగితిని యింకా అర్థంకాలేదా అన్నయ్యా యీ పాపే అన్నయ్యా అయిన కూతురు కళ్యాణి" పూడుకుపోయిన గొంతుతో అంది లక్ష్మి.

పాపని పరిశీలనగా చూశాడు రాఘవ

"యా పాపను మనతోనే వుంచుకుందామన్నయ్యా "

చివుక్కున తలవత్తి చూశాడు రాఘవ

దీనాతిదీనంగా చూస్తోంది లక్ష్మి.

రాఘవ మాట్లాడలేకపోయాడు.

యా పాపవల్ల లక్ష్మికి ఉపశమనం కలగవచ్చేమో :

పాపే అమెలో కొంత మార్పు తీసుకురావచ్చేమో!!

ఆలోచనారేఖ రాఘవ కళ్ళల్లో ద్యోతకమయింది.

విజయ్ బసచేసిన లాడ్జీలో అంతా హడావుడి 'పాప పోయింది—పాప పోయింది'— ఒకటే గోల.

మాప్రేమకు గుర్తుగా ఈ చెట్టు
నాటాము పిన్నిగారూ!

విజయ్ గదిలో దీనంగా కూర్చోనివున్నాడు. అతని ప్రక్కనే పున్న హోటల్ మేనేజర్ విజయ్ని ఓదార్చుతున్నాడు.

“పోలీసుస్టేషన్కి పోన్చేశాం సార్.... పాప తప్పకుండా దొరుకుతుంది మీరు బాధపడకండి.”

ఎంత ఆనందించినా విజయ్ హృదయంలోని బాధ పోగొట్టలేనిది

శ్యామల మరణం అతని జీవితంలో మొదటి షాక్

అమె ప్రతిరూపం ‘కళ్యాణి’ తప్పిపోవడం హృదయ విదారకమయిన రెండో షాక్

కాదు కాదు

దబుల్ షాక్!!

13

హెడ్ రైల్వే కాంటిన్యా ఎదురుగానున్న చీకటిని రూపుమాపుతూ పట్టణ మీద శరవేగంతో పరుగెత్తుతోంది మద్రాస్-హైదరాబాద్ ఎక్స్ప్రెస్.

బెర్మీద నడుంవార్చి నిశీదంలోకి చూస్తున్న రాఘవ మదిలో ఆలోచనలు రైలుకన్నా వేగంగా స్పృహలు తిరుగుతున్నాయి.

ఆతని మనసంతా వేదనతో నిండిపోయింది

నెలలు గడిచినా విజయ్ లక్ష్మీకోసం రాలేదు ఆమె అడక తైరలో పోక చెక్కలా నలిగిపోతోంది. ఎప్పుడోతప్ప ఎక్కువకాలం వేదనాభారంతో కృంగి పోతూ వుంటుంది.

సుదూరంలో పరిష్కారం కనిపించలేదు రాఘవకి.

ఒకటి, రెండుసార్లు విజయ్ కలవాలని వెళ్ళి నిరాశచెందాడు. విజయ్ ఇంట్లో దొరకడంలేదు. ఆతను ఎక్కువకాలం బయటే గడుపుతున్నాడని తెలుసుకొని బాధపడ్డాడు

అప్పుడప్పుడూ రాఘవ ఉద్యోగరీత్యా బయటకు వెళ్లాల్సి వస్తోంది. ఒంటరిగా వున్న లక్ష్మి యింటిదగ్గర ఎదైనా అఘాయిత్యానికి పూనుకుంటుందేమో అన్న ఆలోచన రాఘవని తినేస్తోంది.

ఆలోచనా భారంలో ఉన్న రాఘవ చైత్రును అగడమూ, కదలడమూ గమనించలేదు.

ఉన్నట్టుండి గాలి దుమారంలా ఓ పెళ్ళిగుంపు ఆ కంపార్టుమెంట్ లో అడుగుపెట్టగాన తృళివడి లేచాడు రాఘవ.

ఆలోచనలు చెరిగిపోయాయి. ఎలాగూ నిద్రపట్టడని బెర్మీ దిగి క్రింది కొచ్చాడు. కూర్చున్నాడేగాని ఆతని మనస్సు కలతగానే వుంది.

పెళ్ళివారినందరీనీ కూర్చోబెట్టిన ఓ పెద్దమనిషి రాఘవ ప్రక్కనీటు నాక్రమించాడు. అతని వునికి వున్నవాడని చెబతోంది.

కొంతసేపటికి యిద్దరి మధ్యా మాటలు కలిశాయి. ఆ మాటల్లో ఆ పెద్దమనిషిపేరు దయానిధి అని మైకా వ్యాపారంలో బాగా సంపాదించాడని అతని ఒక్కగానొక్క కూతురి పెళ్ళికి పరివారంతో తరలివెళుతున్నాడని తెలుసుకున్నాడు రాఘవ.

యిద్దరి మధ్య ఎన్నో చర్చలు సాగాయి.

అంతలోనే యిద్దరూ ఎంతో దగ్గరయ్యారనిపించారు.

రైలు కరవేగంతో సాగిపోతోంది. యిద్దరి మధ్య మాటలాగలేదు. రాఘవని పెళ్ళికి రమ్మని అహ్వనించాడు దయానిధి. రాఘవ కంపెనీపనిమీద వెళ్ళి

వస్తున్నాడ. అందుకే పెళ్ళికి రాలేననీ, తర్వాత మరెప్పుడైనా కలుస్తానని చెప్పాడు

అలా అలా వాళ్లు ఎంతసేపు మాట్లాడారో వాళ్ళకే గుర్తులేదు. చాలా సేపటి తర్వాత యిద్దరూ కళ్ళుమూసుకొంటూ నిద్రలోకి జారిపోయారు, దయానిది తన స్టేషన్లో దిగుతూ రానునకి చెప్పాడు. కానీ రానునకి అంకగా గుర్తులేదు మగతలోనే 'పూ' కొట్టాడు.

మళ్ళీ కదలబోతూ ట్రైన్ శబ్దం చేసింది.

చివుక్కున లేచిన రానున కంపార్టుమెంట్ దాదాపు ఖాళీగా ఉండటం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. అప్పటికే ట్రైన్ ఆవుటర్ సిగ్నల్ దాటింది.

14

దేవాలయ ప్రాంగణంలోని మంటపం చక్కగా ఆలంకరించబడింది. పెళ్ళికోసం ఆ పరిసరాన్నంతా పరుచుకొనివుంది అదా-మగా అటూయిటూ పరుగెత్తకున్నారు పెళ్ళిపనల్లో

పెండ్లి కుమారుడు వేదిక వలంకిరించాడు పురోహితుడు అతనిచేత మంత్రార్చన చేయిస్తున్నాడు కొంతసేపు అలా జరిగాక "పెళ్ళికుమార్తెను తీసుకురండి" అన్నాడు పురోహితుడు.

అందమైన ముఖవర్చస్సుగల సువీరను తీసుకొచ్చి పెండ్లి కుమారుని వ్రక్కగా వేదికవలంకిరింపజేసారు ముత్తయిదువలు సువీరను చూసి ముసి ముసిగా నవ్వుకున్నాడు పెండ్లి కొడుకు.

పురోహితుడి మంత్రార్చన జోరుగా సాగింది

అదరూ అనలు ఘడియకోసం వేచి చూస్తున్నారు

భజంత్రీలను అడేశిస్తూ బొట్టుకట్టిన పసుపుతాడుని పెండ్లి కుమారుని కందించాడు పురోహితుడు. తానూ గొంతు పెంచి "మాంగల్య తంతునానేనాం మహాదేవన హేతుకాం" అంటూ మొదలుపెట్టాడు

వాయిద్యాలు తారాస్థాయి వందుకొన్నాయి.

పెండ్లి కుమారుడు పురోహితుడి అదేశానుసారం పసుపుతాడుని సువీర మెళ్ళీ విగించబోయాడు,

ఉన్నట్టుండి ఆ పరిసరంలో ఏడుగు పడింది

అది నిజంగా ఏడుగు కాదు పెండ్లి కుమారుని తండ్రి ఘీంకారం.

"కట్న మెక్కడ" అన్నాడు.

అతని వాలకం మాస్తే కట్నం అక్కడ పెడితేగాని తన కుమారుడిచేత
తాళి కట్టించేట్లులేదు

దయానిధి గుండెను దిబ్బుచేసుకున్నాడు.

“దాని కింత గొడవెందుకు బావగారూ ” అంటూ తన చేతిలోని
బ్రీవ్ కేస్ ని తెరిచి ఆశ్చర్యపోయాడు దయానిధి.

అందులో ఓ జత మామూలు దుస్తులు కనిపించాయి. అవి అతనివి కావు.

ఓ ప్యాంటూ క్లాస్

కళ్ళు బైర్లుగమ్మాయి దయానిధికి. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది

వళ్ళంతా ముచ్చెరుటలు పోశాయి.

అందరిలోనూ అతనికి తీరని అవమానం. వ్యాపారంలో బాగా గడించి
ంక్షలకధిపతివనిపి చుకొన్న దయానిధికి తలకొట్టేసినట్లుయింది.

వళ్ళు తూలి అక్కడే సొమ్మునిలి పడిపోయాడు

ఆ పరిసరం అంతా గోలగా మారింది

“లే లేరా, అదంతా ఓ నాటకం” అంటూ తన కుమారుడ్ని వేదిక
పైనుంచి లేవదీశాడు తనని తండ్రి.

“చచ్చ - అఖిరికి ఎట్లాంటి సంబంధం వాయవర్చావు నాన్నా” అంటూ
విసుక్కున్నాడు పెండ్లి కుమారుడు

“ఏకేంరా యిదిగాకపోతే యింకో కోటిశ్వరుడి సంబంధం చేసుకుందువు
గాని ” అంటూ కొడుకుని చేయివట్టుకొని ముందుకు నడిపించాడు తండ్రి.

విహ్వల దృష్టితో దీనుగా వేదికను కదలుకొని కూర్చుండిపోయింది
పెండ్లి కుమార్తె సునీత. అవమానం అమోఘ దహించివేస్తున్న స్త్రీ అనిపించింది

ముఖంమీద పడిన నీటి బిందువుల్ని కండువతో తుడుడుకొంటూ
అత్యంతగా లేచాడు దయానిధి సోలిపోతున్న శరీరాన్ని అదుపులోకి తెచ్చు
కొంటూ పెండ్లి కుమారుడు కేసి పరుగెత్తాడు.

పెండ్లి కుమారుని తండ్రి చేయి గట్టిగా దొరుబుచ్చుకొని “యివి
చేతులు కావు బావా నా బ్రీవ్ కేస్ బ్రెయిన్ లో మారింది దాని స్థానే అదే
రంగులో వున్న మరో బ్రీవ్ కేస్ నాకొచ్చింది. నామాట నమ్మండి అంతేగాని
నేను మిమ్మల్ని మోసంచేయడంలేదు. నా మాట నమ్మండి” అంటూ ప్రాధేయ
పడ్డాడు.

దయానిధి చేతిని విడిలించికొట్టాడు పెండ్లి కుమారుని తండ్రి. తండ్రి కొడుకులిద్దరూ దయానిధిలోని దీనశ్వాన్ని గమనించలేదు.

వారి పటాలం దేవాలయం ప్రాంగణం దాటగానే వాళ్ళముందు ఓ టాక్సీ వచ్చి ఆగింది. అండ్లలోంచి అదే రంగు బ్రీవ్ కేస్ తో రాఘవ దిగాడు.

అందరూ ఆతన్నే చూస్తూ నిల్చుండిపోయారు,

రాఘవని చూడగానే దయానిధికి పోయిన ప్రాణం లేచివచ్చినట్టయింది. పరుగున వచ్చి రాఘవని సమీపించాడు.

“నిద్రమత్తులో మీరే నా బ్రీవ్ కేస్ తీసుకొచ్చేశారు యింటికి వెళ్ళగానే తెరిచి ఆశ్చర్యపోయాను. దీన్నిండా నోట్ల కట్టలే యిది మీదేనన్న నమ్మకంతో వెంటనే బయలుదేరి వచ్చేశాను” అన్నాడు రాఘవ బ్రీవ్ కేస్ ని దయానిధికి అందిస్తూ

దయానిధి హృదయం అనంద తరంగమయింది

పెండ్లి కుమారుడూ ఆతని తండ్రి ఒకర్నొకరు చూసుకొన్నారు. “షమించు బావా! విజయం తెలియక నేనే తొందరపడ్డాను” అన్నాడు తండ్రి చేతులు నలుపుకొంటూ.

అక్కడ జరుగుతున్నదంతా సునీత తిరిగిస్తూనే వుంది.

అందరూ యధాస్థానాల్ని అలంకరించారు. పెండ్లి కుమారుడు కూడా వేదికనెక్కి సునీత ప్రక్కన కూర్చోబోయాడు.

అంతకన్నా ముందు సునీత దిగ్గున లేచి నిల్చింది.

ఆమె కళ్ళు రోషావేశాలతో విప్పల్ని కురిపించాయి

ఆ హఠాత్పరిణామానికి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

సునీతను చూసి పెండ్లి కుమారుడు వెనక్కి తగ్గాడు.

“వీక్షావల్సింది నేనా లేక ఆ బ్రీవ్ కేస్ లో వున్న నోట్ల కట్టలా!”—నిలదీసింది సునీత.

సమాధానం యివ్వలేక వణికిపోయాడు పెండ్లి కుమారుడు.

అందరిలోనూ గుసగుసలు బయలుదేరాయి.

“మాట్లాడవేం వీకు ఆ కట్టలే ముఖ్యమనుకొంటే నువ్వుకట్టాలమకున్న తాళి వాటికే కట్టు” అంటూ ఆతనివేపు చీకాకరంగా చూసి అంగలు వేసుకొంటూ వెళ్ళిపోయింది సునీత. ఆమె విడిది గదిలో దూరదం అందరూ బొమ్మల్లా చూస్తుండిపోయారు.

అ దృశ్యం రాఘవని ఆలోచింపజేసింది. సునీత అభిమానానికి మనసులోనే అభినందనలు తెలుపుకోకుండా వుండలేకపోయాడు.

దయానిధికి ముచ్చమటలు పోతాయి తూతురి ప్రవర్తనకి నొచ్చుకొంటూ తానూ తూతురి ననుసరించాడు. లోనికెళ్ళిన తండ్రి హృదయానికి హత్తుకొని హృదయ విదారకంగా విలపించలేదు సునీత. ఆ పెళ్ళికుమారుడ్ని అందించింది. అతన్ని చేసుకొనేకన్నా తనకు తాను పురిత్రాడు బిగించుకోవడం మేలని నొక్కివక్కాణించింది.

తండ్రి-తూతుర్లు మధ్యన తర్జనబర్జనలు జరిగాయి. తూతురి అభిప్రాయానికి భయపడ్డాడు దయానిధి.

ఓ ప్రక్కన మనస్సులో పన్నీరు చిలుకుతున్నా భయం భయంగానే గదినుండి బయటకొచ్చాడు దయానిధి. అతని రాకకై ఎదురుమాస్తున్న బంధువుల నెవరినీ పట్టించుకోకుండా నేరుగా రాఘవ దగ్గరికెళ్ళి నిల్చున్నాడు. చిరువవ్వుతో రాఘవకేసి చూస్తూ అతని చేయిపట్టుకొని విడిది గదిలోకి తీసుకెళ్ళాడు దయానిధి.

అదపిల్ల పెళ్ళి ఓసారి అగిపోతే మళ్ళీ జరగడం దుస్సాధ్యమని అతని మనస్సు మోషిస్తోంది.

లోపలికెళ్ళిన రాఘవ విస్తుపోతూ దయానిధికేసి చూశాడు. రాఘవ రెండు చేతుల్నీ తన చేతుల్లోకి తీసుకొన్న దయానిధి “నా కొన జీవితభాగం అనే నౌక ఆనంద వముద్రంలో పయనించాలంటే చుక్కాని వీ చేతుల్లో వుండి బాబూ” అన్నాడు దీనంగా.

ఆతనిలోని దీనత్వానికి కరిగిపోయాడు రాఘవ. ‘ఇతన్నేనా క్రితం రాత్రి తాను ట్రైన్లో చూసింది’ అన్న ఆశ్చర్యం కలిగింది రాఘవకి.

“నిజం బాబూ. వీ సంస్కారానికి ముగ్ధురాలయింది మా సునీత. మవ్వే కావాలని కోరుకొంటోంది. దయచేసి దాన్ని పెళ్ళిచేసుకొని నా కానందాన్ని కలిగించు బాబూ” అంటూ మరోసారి ప్రార్థేయపడ్డాడు దయానిధి.

దయానిధికేసి వింతగా చూశాడు రాఘవ.

అతని సమాధానం కోసం ఆ గదిలో దయానిధి, సునీత యిద్దరూ ఎదురు చూస్తున్నారు.

రాఘవ మాత్రం వెంటనే ఏమి చెప్పగలడు: -

మీకు ఆహారం సుచెయ్యాలా! లేదా క్షణం
చెట్టా! ఈ రెండు పేర్లలో ఏదో ఒకటి
పట్టుకోండి!

అతని కెన్నో బాధ్యతలు.

సరియైన పుద్యోగం దొరకలేదు.

లక్ష్మీ జీవితం సానుకూలపడలేదు.

వాటి సాధనకోసమే అతను అహర్నిశలా ఆలోచించడం ఆలవాటు చేసు
కున్నాడు. మళ్ళీ యిదో బాధ్యతా:

ఏం చెయ్యాలి? ఏమని చెప్పాలి?

"నువ్వు కాదంటే నా విద్వ బ్రతుకు ఏమవుతుందో చెప్పలేను బాబూ.
మరెవ్వరినీ చేసుకోనంటోంది. కన్యగానే వుండిపోతానని మొండికేస్తోంది"
అన్నాడు అర్ధస్వరంతో దయానిధి.

గిడుక్కున వెనక్కితిరిగి ఓ మూల కూర్చోనివున్న సునీతకేసి గ్రుచ్చి
నట్లు చూడకుండా వుండలేకపోయాడు రాఘవ.

మిసమిసలాడే యవ్వనంతో

పద్మాల్లాంటి కనుదోయితో

కోకేరేసిన కొనదేలిన ముక్కుతో

లేత అకుల్లాంటి అదర ద్వయంతో

ఎంతో అందంగా కనిపించింది సునీత.

రాఘవ చూపులో చూపు కలవలేక సిగ్గుభారంతో వారిపోయాయి ఆమె కనురెప్పలు.

ఆమెకేసి అరాధనగా చూశాడు రాఘవ

అతని హృదయంలో అప్పుడే తుది అభిప్రాయం రూపుదిద్దుకుంది

ముందు లక్ష్మి జీవితాన్ని చక్కదిద్దడం

తన అభిప్రాయాన్ని దయానిది ముందుంచి అతనికి ఆనందాన్ని కలిగించాడు రాఘవ.

15

క్వాంటిటీ బార్ లోని మెర్క్యూరీ లైట్లు స్వచ్ఛమైన తెల్లదళాన్నొలక బోస్తున్నాయి.

'రమ్'తో నిండిన గజుగ్లాసు విజయ్ చేతిలో సున్నితంగా వలిగిపోతోంది. కొద్దికొద్దిగా సీవ్ చేస్తూ మళ్ళీ టేబుల్ మీద పెడుతున్నాడు.

చేతిలోని సిగరెట్ పీకను ఓ మూలకి విసిరి, మరో సిగరెట్ తీసి పెంజు మధ్య యిరికించుకున్నాడు విజయ్. టేబుల్ లోంచి లైటర్ తీసి వెలిగించుకొన్నాడు

అతనిలాంటివారు చాలామంది ఆ బార్ లో కూర్చోని అదేపని చేస్తున్నారు. ద్రవాన్ని తప్పిగా పేవిస్తూ మైమరచిపోతున్నారు.

కొందరు తోటివారి కంపెనీకోసం పేవిస్తే, మరికొందరు మనసుల్ని కృంగడిపే బాధల్ని మర్చిపోయేందుకు త్రాగుతున్నారా ద్రవాన్ని.

'కళ్యాణి' తప్పిపోయిన్నాటినుండి మరికొత్త ఎక్కువ పుచ్చుకొని మత్తులోకి వెళ్ళిపోవడం ఆలవాటుచేసుకున్నాడు విజయ్.

లాస్ట్ సివ్ పూర్తిచేసి చేతిలోని సిగరెట్ పీకను యాష్ ట్రేలో నొక్కాడు విజయ్. అతని శరీరంలో క్రొత్త శక్తి వచ్చినట్టు తూలిపోతున్నాడు వూగి పోతున్నాడు లేచి ముందుకి నడవబోయి తూలి ప్రక్కనే కూర్చోన్న మరో వ్యక్తిపైకి వారిగాడు విజయ్.

ఆ వ్యక్తి విజయ్ కేసి కోసంగా చూడలేదు - చీదరించుకొంటూ విసుక్కోలేదు విజయ్ పై సానుభూతి చూపిస్తూ లేచి విజయ్ ని కౌంటర్ దాకా నడిపించాడు. కౌంటర్ దాకా తప్పటడుగులు వేసి పర్సె తీసేందుకు టేబుల్ చెయ్యివేసిన విజయ్ గతుక్కుమన్నాడు. టేబు నలుమూలలా చేయి పెట్టి వెతికినా పర్సె కనిపించలేదు

అతని కేసి ఆమాయకంగా చూశాడు విజయ్.

కొంచెం మైకం తగ్గినట్లయింది.

“వ్యాట్ సార్ : వ్యాట్ హువెండ్” అంటూ ప్రశ్నించాడు అనరా యిచ్చిన వ్యక్తి.

విజయ్ కళ్ళు తెల్లగా పాలిపోయాయి.

అతనికి సమాధానమివ్వకుండా తూటా వేసక్కివెళ్ళి తను చూర్చొన్న టేబుల్ పరిసరాన్ని గాలించాడు.

కానీ లాభంలేకపోయింది.

“వ్యాట్ హువెండ్ సార్” రెట్టిస్తూ అడిగాడా వ్యక్తి.

“నత్తింగ్ నత్తింగ్” అని గొణుకున్నాడే గాని మళ్ళీ ఓ సారి జేబులన్నీ తడుముకోకుండా వుండలేకపోయాడు విజయ్.

పరిస్థితి అర్థమైందా వ్యక్తికి.

కొంటర్ వరకూ వెళ్ళి విజయ్ వీల్ కూడా చెల్లించాడు.

“వద్దు వద్దు” వారించబోయాడు విజయ్.

విజయ్ ని తూలిపడిపోకుండా అనరా యిచ్చి బార్ బయటికి తీసు కొచ్చాడా వ్యక్తి. అతని వేపు కృతజ్ఞతగా చూస్తూ ముందు కడుగులు వేశాడు విజయ్.

“ఐ నెవర్ ఫర్గెట్ యువర్ హెల్ప్” అని కూడా అన్నాడు.

“నో నో సార్, మనిషి సర్మం” అంటూ అబోరిజెన్ పిలిచాడా వ్యక్తి.

యిద్దరూ కూర్చున్న ఆబోరిజెన్ పార్క్ బయట అగింది. పార్కులో అడుగుపెట్టి పచ్చగడ్డిపై కూర్చున్నారు యిద్దరూ. ‘అంటుజాడ్యం’ అన్నట్లు యిద్దరూ సగిరెట్లు వెలిగించారు.

వాతావరణం అహోదంగా వున్నా విజయ్ హృదయం మండుకోంది. పోయిన సర్ప్ మాటిమాటికీ జ్ఞప్తికివస్తోంది.

అందులోని ఐదువేల రూపాయల నోట్లు కళ్ళముందు కరకర మంటున్నాయి.

గడ్డిపై ద వెల్లికలా పడుకున్నాడు విజయ్

అతని మెదడులో బార్ లో జరిగిన సంఘటన సినిమారీలులా తిరిగి పోతోంది

మరోసారి కృతజ్ఞతాభావం ఏర్పడక మానలేదు విజయ్ కి.

“మీ పేరు ?” అడక్కుండా వుండలేకపోయాడు విజయ్

“శేషగిరి ” సమాధానమిచ్చాడా వ్యక్తి.

“మీ రెవరో నాకు తెలియదు. కానీ నాకెంతో హెర్ప్ చేశారు మీకెలా కృతజ్ఞతలు తెలిపాలో తెలియలేదు...”

“మీ రనుకూనే హెర్ప్ నేనేమీ చేయలేదండీ” అంటూ వారించాడు శేషగిరి.

అంతటితో వదలేద్దు—

వచ్చిన అవకాశానిం వదులుకొనేటంతటి మూర్ఖుడు కాదు శేషగిరి నిజం అబద్ధాల కలయిలో రంగరించి తన కథ విజయ్ నమ్మేవిధంగా చెప్పసాగాడు.

తానో అనాధైనట్లు అనాథ శరణాలయంలో పెరిగి పెద్దైనట్లు ఎన్నో కష్టాల నెదుర్కొని ‘పట్టపుచ్చుకొన్నా యీ సువిశాల భారతదేశంలో తనకే వుదోగ్యమూ దొరకనట్లు పెద్ద అల్లికను కన్నీట మధ్య విన్న విందుకున్నాడు

అతని కథ విస కన్నీరు కార్పలేదు విజయ్

తనను ఆపదలో అడుకొన్న మిత్రుడిగా తన హృదయంలో అతనికి చోటు కల్పించాడు.

అందుకే శేషగిరి విజయ్ కి పర్సనల్ సెక్రెటరీగా నియమితుడయ్యాడు. గతుకుల బాటపై భారంగా నడుస్తున్న దొక్కుకారు సిమెంటు రోడ్డుపై అడ్డుపెట్టినట్లయింది.

పాపం! నిజం విజయ్ కి మాత్రం ఎలా తెలుస్తుంది:

తన జేబులోంచి తొరిపోయిన పర్సని కార్డేసింది శేషగిరేనని విజయ్ కేం తెలుసు :

16

తెలిస్తే అతన్ని చేరదీసేవాడా? తనకి సెక్రెటరీ హోదా యిచ్చి అదరించే వాడా :

వర్క్ షాపు మండి తిరిగివచ్చిన రాఘవ యింట్లో కూర్చోనివున్న దయా నిధిని చూసి విస్తుపోయాడు. వూరినుండి సునీత కూడా వచ్చింది

కుశలాలయ్యాయి.

రాఘవ, దయానిధిలే గాక లక్ష్మి—సునీతలు కూడా అరుబయట కూర్చున్నారు.

“బాబూ. నా యీ రాకకి ఓ ముఖ్యమైన కారణముంది” అంటూ ప్రారంభించాడు దయానిధి.

రాఘవ ఆకనివేపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“నువ్వు వేరే విధంగా భావించకపోతే నా అభిప్రాయం చెప్పడానికి నా కఠ్యంతరం లేదు” అన్నాడు దయానిధి

“చెప్పండి” అన్నాడు రాఘవ.

“ఏమీలేదు బాబూ. ఎన్నాళ్ళని ఆ వర్క్ షాప్ లో పనిచేస్తావు? ఎన్నాళ్ళు చేసినా నీ స్వంతం కాదుగా. నువ్వేమనుకోకపోతే నేను పెట్టుబడి యిస్తాను. మరో వర్క్ షాపు స్వంతంగా నడపుకో” అన్నాడు దయానిధి.

అయిష్టంగా చూశాడు రాఘవ

ఎవరో డబ్బు తనదిగా వాడుకోవడం రాఘవ కిష్టంలేదు

అందులోనూ దయానిధి నుండి తీసుకుంటే స్వార్థమవుతుంది. ముందు కట్నం బాపకు వసూలుచేశాడనుకొంటారు అందరూ

“సారీ మీ మాట కాదంటున్నందుకు ఊమిచండి” అన్నాడు రాఘవ కొంచెం యిరుగ్గా ఫీలవుతూ

దయానిధి అభిమానం దెబ్బతిన్నట్టయింది అయినా తెప్పరిల్లుకున్నాడు. ఆకని మనస్సులో రాఘవ స్థానం మరో అంతస్తుకి ఎదిగింది. సునీత హృదయం కూడా పురికించింది

‘రాఘవ స్వార్థపరుడు కాదు. సంస్కారహీనుడు అంతకన్నా కాదు’— మరోసారి ఆమె హృదయం వుప్పొంగింది.

మర్నాడు వర్క్ షాపుకి బయలుదేరుతూ “లక్ష్మీ! కాఫీ” అంటూ కేక వేశాడు రాఘవ.

శోణంలో లక్ష్మీకి బదులుగా సునీత కాఫీకప్పుతో గదిలోకి దూరింది.

నిలువుబద్దంలో ఆమె ప్రతిబింబం చూసి వెనక్కి తిరిగాడు రాఘవ.

కాఫీ కప్పుతో నిల్చునివున్న సునీత ఆకనికి అజంతాసుందరిలా కనిపించింది.

ఆమె కనురెప్పలు సిగ్గుభారంతో వారిపోయాయి.

ఆమెనే కన్నార్పకుండా చూస్తూ నిల్చున్నాడు రాఘవ.

“కాఫీ” అంది సునీత.

ఆమె చేతిలోని కప్పుని అందుకున్నాడు.

అతన్నే కదేకంగా చూస్తోంది సునీత

కాఫీ సివ్ చేసి చేదుమాత్ర మ్రింగవట్టు ముఖం పెట్టాడు రాఘవ.

ఏమైందన్నట్టు అమె కళ్లు అతన్నే బాధగా చూశాయి

“పంచదార ” అన్నాడు రాఘవ.

“తక్కువయిందా?” నొచ్చుకుందామ్యాయి

“కాదు”

“షేరి?”

“ఎక్కువయిందీ” చిలిపిగా చూశాయతని కళ్లు.

అమె కెంపలు కెంపులయ్యాయి.

అను కొంటెగా నవ్వాడు

ఆ నవ్వు అమె చెవులకు త్రావ్యంగా వినిపించింది.

అమె కూడా పెదాలు విప్పింది అతని నవ్వులో శృతికలిపింది.

ఎంత పెద్దగా నవ్వినా వాళ్ళ నవ్వులు గదివిడిచి బయటకు రాలేదు.

అనురాగం హృదయంతరాళాలు దాటి బయటపడలేదు.

ఖాళీ కప్పు అండకొని తుర్రుమంది సునీత

అమె వెళ్ళినంత దూరమూ చూసి నవ్వుకున్నాడు రాఘవ

అతని హృదయంలో వెన్నెల విరిసినట్టయింది.

ఆ రాత్రి తెల్లని వెన్నెల పరుచుకొని వుంది.

భోజనాలయిన తర్వాత రాఘవ, దయానిధి అరుబయట కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు.

పున్నమి చంద్రుడు మబ్బులతో దోబూచులాడుతున్నాడు.

“రాఘవా: యీ సారి నా మాట కొదనకు” అంటూ ఆకర్షిండాడు దయానిధి

“ఏమీలేదు బాబూ! నాకు పున్నది ఒక్కగానొక్క కూతురు. వ్యాపారంలో సంపాదించింది బ్యాంకులో మూలుగుతోంది నా డబ్బుతో వర్క్ షాపు పెట్టడం నీ కథిమానమయితే నేనొక ప్లాను చెబుతాను విను”. అంటూ రాఘవకేసి చూశాడు దయానిధి

రాఘవ అసక్తిగా వింటున్నాడు

“నేనూ స్వార్థంతో మాట్లాడలేదు బాబూ. అందరి మంచికోరే చెప్పతున్నాను. వర్క్ షాపుకి సరిపోయే పెట్టుబడి పెడతాను. వాటి వ్యవహారాలు నాకు

ప్రేమంట?

తెలియవు గాబట్టి దాన్ని నడిపే బాధ్యత నీవు తీసుకో, పెట్టుబడి నాది, పని నీది. పూర్తి ఆదాయం తీసుకోవడం నీ కర్తవ్యంతరమైతే చెరిసగం పార్ట్ నర్స్ మవుదాం. ఏమంటావ్? అంటూ ఆసక్తిగా చూశాడు దయానిధి.

అలోచించాడు రాఘవ.

అతను చెప్పిందాంట్లో న్యాయముందనిపించింది.

మారు మాట్లాడకుండా వచ్చేసుకోవటమే గాకుండా దయానిధికి కృతజ్ఞతలు కూడా తెలుపుకున్నాడు

17

ప్రత్యేకాకర్షణలతో నిర్మించిన 'సునీతా ఆబ్ మొబైల్స్' దినదిన ప్రవర్థమానమై వుచ్చస్థితికి వచ్చింది.

రాఘవ మాటలోని మంచితనం, అతని అనుభవం అతనికి మంచి అవర్సని తీసుకొచ్చాయి. కొద్దికాలంలోనే మంచి లాభాలు గడించాడు.

పెట్టుబడి పెట్టగానే తన బాధ్యత తీరిపోయిందనుకున్నాడు దయానిధి. కానీ ఆగ్రిమెంట్ ని రాఘవ ముప్పిపోలేదు. ఏ నెల ఆదాయం అ నెంలోనే అతనికి అందజేస్తున్నాడు.

యిద్దరి మధ్యా సంబంధబాంధవ్యా లెక్కువయ్యాయి.

రాఘవ క్రొత్తమేడ కొన్నాడు . స్వంత కారు . యింటిలో ఫోను .
నొకడు చాకిర్లు

అంతా మార్చే—

భౌతికంగా ఆతనికి అంతస్తు పెరిగినా లక్ష్మీ అవేదన ఆతన్ని నిలుపునా
కృంగవేయసాగింది.

ఎన్నాళ్ళయినా విజయ్ అమెకోసం రాకపోవడం తను వెళితే ఇంట్లో
లేకపోవడం రాఘవకి చికాకుని కలిగించింది.

అనిర్వచనమైన బాధ లక్ష్మిని స్థబ్ధురాలిని చేసింది.

తింటుంది తిరుగుకోంది మరే వ్యాపకమూ అమెను ఆలోచన
నుండి తప్పించలేకపోతోంది. 'కళ్యాణి' పున్నప్పటికీ అమెలో అలజడి తగ్గ
లేదు.

'ఎందుకిలా జరిగింది . ? . ఎందుకిలా జరుగుతోంది....?' అని తర్కించు
కోకుండా పుండలేకపోతోంది.

ఆడదానికి ఆడదే శత్రువు

ప్రీతి ప్రీతుండే సానుభూతి లభించదు

ఆ యదార్థాన్ని స్వానుభవమేమీద అర్థంచేసుకోగలిగింది లక్ష్మి. యిరుగు
పొరుగమ్మలు వేసే అర్థంలేని ప్రశ్నలకి సమాధానం చెప్పలేక ఏదో ఒక
సమాధానం యిచ్చి జీవితాన్ని వాళ్ళముందు చులకనచేసుకోలేక వకమక
మయింది

అమెను చూస్తూ కర్తవ్యమూడుడయ్యాడు రాఘవ

ఆ పరిస్థితిలో ఆశనిపాతంలా ముకుందం చనిపోయాడన్న వాత్త
రాఘవని - లక్ష్మిని కలిచివేసింది

హరితెక్కి అన్ని బాధ్యతలూ పూర్తిచేసుకొని తిరిగివచ్చారు.

లక్ష్మినిగూర్చి ఎంత ఆలోచించినా దారితెన్నూ కనిపించలేదు రాఘవకి.

విజయ్ కనిపిస్తే ఆతని కాళ్ళు పట్టుకొన్నానా బ్రతిమాలాలనుకొన్నాడు.

'లక్ష్మి జీవితాన్ని శపించనద్దని వేడుకొవాలనుకున్నాడు.

కానీ విజయ్ జాడ కరువయింది.

ఎక్కడికీ వెళ్లాడో ఎక్కడుంటాడో ఎవరికీ తెలియదు

18

కళ్యాణికి జడ అల్లుతున్న లక్ష్మి "అక్కయ్యా" అన్న పిలుపు విని
వెనక్కి తిరిగిచూసింది.

రాజశేఖరం మేడ మెట్లెక్కుతున్నాడు.

'సునీకా ఆటోమొబైల్స్'లో అప్రెంటిస్ గా పనిచేస్తున్నాడు రాజశేఖరం.
యింతుమింతు ఇరవై ఏళ్ళుంటాయి

లక్ష్మి-రాఘవలకి అవుతు.

తన మంచితనాన్ని, అణకువని చవిచూపించి వాళ్ళిద్దరిదగ్గర ఆ స్థానాన్ని
నంపాడించుకొన్నాడు రాజశేఖరం

అతన్ని చనువుగా 'శేఖర్' అని పిలవడం ఆలవాటు చేసుకొన్నాడు
రాఘవ.

లక్ష్మి 'రాజా' అని పిలిచేది.

రాఘవని తన అన్నయ్యగా మనసులో చిత్రించుకున్నాడు శేఖర్.

లక్ష్మి అంటే నరే వరి

"అక్కయ్యా" అంటూ అమెచుట్టూ తిరుగుతుంటాడు. వేదనతో పున్న
అమె వదనాన్ని పసికట్టాడంటే ఏదో ఒక జోక్ వేసి నవ్వించండే వూరుకోడు.

ఆ యింట్లో అందరికీ తల్లో నాలుకలా మెలుగుతూ లక్ష్మి-రాఘవల
అస్వాయతను పొందడం ఆలవాటు చేసుకున్నాడు శేఖర్.

"అక్కయ్యా" అంటూ మేడమీదకి వచ్చిన శేఖర్ని "ఏం రాజా"
అంటూ ప్రశ్నించింది లక్ష్మి.

అమెలో ప్రసన్నత చూసి తృప్తిపడ్డాడు శేఖర్.

"ఇవాళ అన్నయ్య రేటుగా వస్తాడట ఆయనకోసం వెయిట్ చెయ్య
కుండా మిమ్మల్ని టోజినంచెయ్యమన్నాడు" అని రెండు జడలు వేసుకొన్న
కళ్యాణి కేసి చిలిపిగా చూశాడు.

జడలు అల్లడం పూర్తిచేసి రేచింది లక్ష్మి.

నవ్వడిగాకుండా కళ్యాణి వెనక్కివచ్చి ఓ జడ పట్టుకొని కొంటెగా
వెనక్కి లాగాడు శేఖర్. కళ్యాణి తూలిపడబోయి లక్ష్మిని గట్టిగా పట్టుకుంది.

కళ్యాణికి కోపం వచ్చింది. అమె పెదాలు రెండూ మెలిపడ్డాయి. భృకుటి
ముదినదీంది "చూడమ్మా మావయ్యా" అంటే చిరుకోపాన్ని ప్రదర్శిస్తూ.

"చూలమ్మా . మావయ్యా" అంటూ నత్తి నభినయిస్తూ వెక్కిరించాడు
శేఖర్.

కళ్యాణికూడా అతన్ని అనుకరిస్తూ "అవ్వెవ్వే " అంటూ శేఖర్కి
చిక్కకుండా దూరంగా పరుగెత్తింది

శేషిర్ పకపకా నవ్వాడు.

లక్ష్మీకూడా అకనితో శృతికలకుండా పెందలేకపోయింది.

19

శేషగిరి తన ప్రతి మాటలోనూ, కలికలోనూ అతి చాచక్కాన్ని ప్రదర్శించి విజయని బుట్టలో వేసుకున్నాడు.

శేషగిరితోటి క్రితంకోజే టాన్ ను వచ్చాడు విజయ.

యిప్పుడు విజయ ఎవరితోనూ ప్రత్యక్షంగా మాట్లాడలేదు. అన్నిటికీ సెక్రటరీ బట్టగా వున్నాడు. ఆ హోదాలో తన ఆధికారాన్ని, దాన్ని పారేసుకుంటున్నాడు శేషగిరి.

అతని ప్రవర్తన ధర్మయ్యకి కూడా నచ్చలేదు. ఆ మాట విజయశే ప్రత్యక్షంగా దెప్పి విఫలదయ్యాడు.

పనివాళ్ళంతా శేషగిరిమీద కోపాన్ని పెంచుకున్నారు అవసరమైతే అతని మీద చేయిచేసుకొనేందుకు సిద్ధంగా వున్నారు.

ఓ రోజు తన దర్బాన్ని తగ్గించకుండా నిటారుగా వడిచివస్తున్న శేషగిరి తేసి కొమ్ము పసిరింది ప్రక్కనే గాటికి కట్టిపెన్న సీమఅవు

అది జంతువు అలా విసరడం దాని నైజం

మనిషిగా ఆ విషయాన్ని అర్థంచేసుకోలేకపోయాడు శేషగిరి తన హోదాని లించపరిచినట్లు బాధపడిపోయాడు

వెంటనే ప్రక్కనేవున్న బడితికర నందుకొని “అంబా”అని అరుస్తున్నా లెక్కచెయ్యకుండా చావమోదడం అరంభించాడు అవుని.

ఆ దెబ్బలకి తట్టుకోలేక గాటికేసి అటూ ఇటూ పరుగెత్తింది అవు. పలుపు తెంచుకోవాలని బల న్నంతా వుపయోగించింది “అంబా”అంటూ హృదయ విదారకంగా అరుస్తూ కన్నీరు పెట్టుకుంది.

కానీ మనిషిగా శేషగిరి హృదయం కరగలేదు.

తన చేయి నొప్పిచేస్తేవరకు బాదడం అపలేదు.

దూరంగా నిల్చొని చూస్తున్న యూగపాలేరు కన్నయ్య ఓర్పుకోలేక పోయాడు.

జంతువుతో వాళ్ళకే సత్సంబంధాలుంటాయి.

జంతువు భాష పాలేరు కర్థమవుతుంది. పాలేరు చప్పుళ్ళకి జంతువులు మాలిమవుతాయి.

అంతటి విచక్షణాజ్ఞానం శేషగిరికి లేదు.

మళ్ళీ బాదేందుకు శేషగిరి ఎత్తిన కర్రని పైనే పట్టుకొన్నాడు కన్నయ్య.

అవమానంతో దహించుకుపోయాడు శేషగిరి. పాలేదుని భస్మం చేసేటట్టు చూచాడు.

కానీ కన్నయ్య అతని చూపుల్ని లెక్కచెయ్యలేదు. శేషగిరి చేతిలోని కర్రని సునాయాసంగా లాక్కుని దూరంగా విసిరికొట్టాడు

శేషగిరి కోపంతో భగభగ మండిపోయాడు

వెనువెంటనే శేషగిరి చాచిన చేయి కన్నయ్య చెంపను చెక్కుమనిపించింది.

దిమ్మదిరిగినట్లయింది కన్నయ్యకి.

మామూలుగా అతనికి కోపం రాదు కానీ యిప్పుడొచ్చింది. ... ఆలాంటిలాంటిది కాదు నిలువునా మనిషిని చీల్చేటంతటి కోపం

శేషగిరి వణికిపోయాడు.

కానీ అతన్ని వదిలిపెట్టలేదు కన్నయ్య. జాట్టుపట్టి వంగతీశాడు. వీపు మీద 'దబదబా' బాదాడు.

క్షణంలో కుప్పకూలిపోయాడు శేషగిరి.

ఓ అరగంట తర్వాత కన్నయ్య విజయ్ ముందు చేర్చబడ్డాడు. విజయ్ కళ్ళు అగ్నిగోళాలయ్యాయి. అతని మనస్సు చెల్లాచెదరయింది.

మాగ కన్నయ్య తన భాషలో ఎంత చెప్పినా వినిపించుకోలేదు విజయ్.

కన్నయ్య వొంటిమీద దెబ్బలు కావు తూట్లే పడ్డాయి. విజయ్ చేతిలో అతని వళ్ళంతా హూనమైపోయింది.

పనివాళ్ళందరికీ కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. కన్నయ్యకేసి సామభూతిగా చూడటం తప్ప ఏమీ చేయలేకపోయారు

కన్నయ్య హృదయం అవినేలా ఏడ్చాడు

ఎదురు మాట్లాడేందుకు నోరులేదతనికి

తిరిగి కొట్టడానికి చేయి లేవలేదు

కారణం .

విజయ్ తన చేతులమీద ఎత్తుకొని పెంచాడు. తన చేతులతో గోరు ముద్దలు తినిపించాడు విజయ్ చేతుల్ని గోముగా ముద్దెట్టుకొనేవాడు.

అవే ఆ చేతులే పెద్దవై కన్నయ్యని కొట్టాయి.

మనస్సు చలించిపోయింది కన్నయ్యకి.

అందరి సానుభూతికీ తట్టుకోలేకపోయాడు.

కళ్ళతోనే వీడ్కోలుచెప్పి బయట గేటుకేసి నడిచాడు.

చిన్ననాటినుండి ఎరిగిన యిల్లు వదలి వెళ్ళాలంటే బాధగానే వుండి.

కానీ, తప్పదు

భారంగా అడుగులు వేసుకొంటూ గేటు దాటాడు కన్నయ్య.

20

“డాక్టర్ దామోదర్, ఏహెచ్.డి (నైకొలజిస్టు)” —

అన్న బోర్డు తగిలించిన యింటిముందు కారాసాడు రాఘవ. లాకేసీ కీ చేతిలోకి తీసుకొంటూ దోర్ తెరుచుకొని బయటికొచ్చాడు.

యింటి తలుపులు మూసుకొనివున్నాయి.

స్విచ్ నొక్కగానే కాలింగ్ బెల్ “గణగణ” మంది.

మరునిమిషంలో తలుపు తెరుచుకోవడమూ, డా. దామోదర్ చిరునవ్వుతో రాఘవని అహ్వానించడమూ చకచకా జరిగిపోయింది

డాక్టర్ దామోదర్ రాఘవకన్నా వయస్సులో ఎంతో పెద్దవాడు. కానీ వాళ్ళిద్దరిమధ్య స్నేహం విచిత్రమనిపిస్తుంది ఎవరికైనా.

దబ్బు హోదా సంఘంలో మనిషి పరపతిని పెంచుకుందనడం నిర్వివాదాంశం

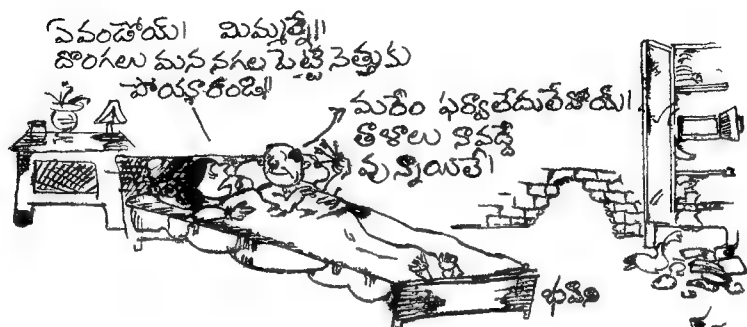
అలాగే జరిగింది వాళ్ళ స్నేహం

యిద్దరూ లైన్స్ క్లబ్ మెంబర్లు. తరచు క్లబ్ కార్యక్రమాల్లో తిరుగుతూ, ఒకరిమధ్య ఒకరికి స్నేహం పెరిగి బలపడిపోయింది.

“ఏమిటి సంగతి చాలా పుడయాన్నే వూడిపడ్డావ్!” అన్నాడు డా. దామోదర్ చలోక్తిగా.

“మీ కారు రిపేరు పూర్తయింది. నేనే తీసుకొచ్చాను” అంటూ తాళాలు అందించాడు రాఘవ.

“అరె థరేవాడినోయ్ రాఘవా! రిపేరు పూర్తయితే మాత్రం కారు నువ్వే స్వయంగా తెచ్చియివ్వాలా! ఫోన్ చేస్తే మా డ్రైవర్ని పంపించనూ కొంపతీసి అందరికీ ఇలాగే స్వయంగా అందజేసి మరిన్ని అవర్లు కొట్టేస్తున్నా వేమిటి!” — ఫక్కున నవ్వాడు దామోదర్.

అతని నవ్వులో నవ్వు కలవరకపోయాడు రాఘవ.

అతని మనస్సులో లక్ష్మి నిల్చి ఉంది. 'నా భర్తనుండి నన్ను అనాడు వద్దనేకొలది పేరుచేశావ్! యిప్పుడు నన్నేం చేస్తావ్!' అని అడుగుతోంది.

అంత విట్టకి కవీసం చిరునవ్వుగా వివరని రాఘవని చూస్తూ నిస్తు పోయాడు డా. దామోదర్.

పనిపిల్ల అందించిన కాపీ యిష్టమయ్యా. అవక పివచేస్తున్నాడు రాఘవ. రాఘవ పునికి దామోదర్ కి సుతారమూ నచ్చలేదు.

"రాఘవా! వాట్ : వాట్ హా పెండ్ టుడే! ఏమిటి యివాళేదో నింత రోరణిలో కనిపిస్తున్నావే మనస్సేమీ బాగాలేదా?" అంటూ ప్రశ్నించాడు దామోదర్.

అతని ప్రశ్నకి ఉలిక్కిపడ్డాడు రాఘవ.

లక్ష్మి కథ దామోదర్ కి చెప్పి అతని సలహా తీసుకోవాలనే వచ్చాడు రాఘవ. ఎలా మొదలెట్టాలో ఆర్థంగాక ఆలోచిస్తున్నాడు.

"ఏమిటి రాఘవా! అలా అయిపోయావ్!" మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు దామోదర్.

"ఏంలేదుసార్ మీతో మాట్లాడుదామనే వచ్చాను" అన్నాడు సంకయిస్తూ.

"ఏమిటది ?"

"మా చెల్లాయి దీనస్థితిని గూర్చి మీకు చెప్పాలని వచ్చాను. అందుకు సలహా నా కవసరం " అన్నాడు రాఘవ

"అయితే చెప్ప " అంటూ ముందుకు వంగి ఆత్మకని వ్యక్తపరిచాడు డా. దామోదర్.

రాఘవ చెప్పడం మొదలెట్టాడు. పెళ్ళయిందగర్బించి మొదలెట్టి లక్ష్మిని తాను తీసుకోవ్వేసినంత వరకు చెప్పాడు అనాటి నుండి లక్ష్మి ఎలా అవేద

నకు గురవుతుందో . ఎలా మారిపోయిందో చెప్పాడు విజయ మొదటిభార్య శ్యామల అమె జ్ఞాపకాలు అతన్ని ఎంత బలహీనపరుస్తున్నాయో దానికి లక్షి జీవితం ఎలా బలవుతుందో విశదపరిచాడు.

దామోదర్ మధ్యమధ్యలో ప్రశ్నలు వేశాడు అవసరమయిన పాయింట్లు పుస్తకంలో నోట్ చేసుకున్నాడు.

దామోదర్ అనుభవంలో ఇలాంటి కథలు చాలా ఉన్నాయి ఎన్నో విధి పోయిన కుటుంబాల్ని తన వృత్తిరీత్యా చాచదక్కడో కలపగలిగాడు.

లక్షి కథ అతని మనస్సులో నాటుకుపోయింది.

“ఓకే రాఘవా! నా శాయశక్తులా ప్రయత్నించి నీ చెల్లాయి జీవితం చక్కబరుస్తాను. కానీ మీరు ఆమె విషయంలో చాలా జాగ్రత్తగా నడుచు కోవాలి” అన్నాడు డా. దామోదర్.

“చెప్పండి డాక్టర్” అత్యవధాడు రాఘవ.

“మరేంలేదు. ఆమె మనస్సు చాలా సున్నితంగా వుంటుంది. చిన్న అప నిందయినా ఆమె చెవిన పడవీకూడదు ఆమె నెటువంటి మానసిక ఖోభకి గురి కాకుండా చూడాలి అంతేకాదు భర్త జ్ఞాపకాలకి దూరంగా వుండేందుకు మరే వ్యాపకాన్నయినా కలిగిస్తే మంచిది. అలా చేయకపోతే అనవసరమైన అటుపోట్లకు ఆమె మనస్సు తట్టకోలేదు. పిచ్చిదిగా మారే ప్రమాదాన్ని కూడా కొనితెచ్చుకొన్నట్టవుతుంది” అన్నాడు దామోదర్.

భయపడ్డాడు రాఘవ

రాఘవ ప్రాణాలన్నీ లక్షిమీదే.

అలాంటి లక్షి పిచ్చిదైతే

తలపుకే వెరపనిపించింది రాఘవకి.

“అలాగే డాక్టర్ తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తాను ” అన్నాడు దామోదర్ కేసి మాస్తా

“నోనో ప్రయత్నం కాదు నేను చెప్పినట్టు ఆక్షరాలా జరిగి తీరాలి. లేకపోతే ప్రమాదం జరగొచ్చు ” హెచ్చరించాడు డా. దామోదర్.

51

కన్నయ్యని కొట్టిన విజయ అన్యమనస్కుడై అక్కడ వుండలేక పోయాడు.

అశంతో కొట్టాడెగని అతని పనసంతా కిలరజెంంది అజ్ఞాప
కాలు అతని వేధించాయి అందుకే పారిపోయినట్టు హైదరాబాదు చేరుకొ
న్నాడు.

స్వకాల సర్వావస్థల్లో యజమానిని వదిలిపెట్టడంలేదు శేషగిరి అతని
వెన్నంటే వెళ్తున్నాడు. అక్కడ అందుబాటులోనున్న లగ్జరీసన్నీచికి విజయని
దానిసను చేసి తన ఓబ్బం గడపుకొంటున్నాడి.

ఖరీదైన విస్కీబాటిల్లు రూమ్మిండా పేరుకున్నాయి. తెచ్చిన డబ్బు
సగం రేసులకి తగలేకాను కొద్దిరోజులకే జేబులో బ్యాలెన్స్ నిల్ అయింది.

ధర్మయ్యకి ■ తెలిగ్రాం పడేశాడు విజయ్.

అందులో పొందుపరిచిన వాక్యం ఒక్కటే —

“సెండ్ ఔన్ తౌజెండ్స్ ఇమీడియట్లీ”

తెలిగ్రాం అందుకొని నిశ్చేష్టుడయ్యాడు ధర్మయ్య.

విజయ్ అద్రెస్ తెలిగ్రాంలో కనిపించింది. వెంటనే వెళ్ళి రాఘవని కలిశాడు

యిద్దరూ చర్చించుకొని ఆ తెలిగ్రాంని డాక్టర్ దామోదర్ ముందుంచారు.

ఓ నిర్ణయానికొచ్చాడు దామోదర్.

వాళ్ళిద్దరికీ ధైర్యం చెప్పి పదివేల క్యాష్‌తో హైదరాబాదు ప్రయాణ మయ్యాడు.

విజయ్ శేషగిరిలు బసచేసిన హోటల్ మేనేజర్‌తో అతి చనువు ఏర్ప రుచుకున్నాడు శేషగిరి. అప్పుడప్పుడూ తన గదికి పిల్చి ఖరీదయిన పార్టీల్లో ఆతనికి భాగం పంచుతున్నాడు. స్కాచ్ విస్కీ తేరగా మరిగిన హోటల్ మేనేజర్ శేషగిరివెంట కుక్కలా తిరగడం అంటాడు చేసుకున్నాడు.

విజయ్ బెడ్‌ని కరుచుకొనే పడుకొని వుండిపోయాడు. కారణం క్రితం రాత్రి పార్టీలో ఎక్కువగా మందు పుచ్చుకున్నాడు. మైకం పూర్తిగా వదల్లే దతన్ని.

బయట వెళుతున్న శేషగిరిని “ఎక్కడికో ?” అంటూ వెళ్ళవీని బయట పెట్టి నవ్వాడు మేనేజర్.

“అర్థంబుగా విజయవాడ వెళుతున్నాను. బహుశా రాత్రికి రానేమో” అని సమాధానమిచ్చిన శేషగిరి జేబులో చేయివేసి క్యాష్‌తీసి కౌంటర్‌మీద పెట్టాడు.

మేనేజర్ కళ్ళు వెలిగిపోయాయి

“బిల్ గదికి పంపించండి” అనిచెప్పి అతని సమాధానానికి వేచి చూడ కుండా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు శేషగిరి.

చకచకా డబ్బు లెక్క పెట్టి బెల్ నొక్కాడు మేనేజర్. “దీన్ని విజయ్ గారి గదిలో అందజేయ్” అని అదేశించాడు ఆక్కడ ప్రత్యక్షమయిన వెయిటర్.

విజయ్ గదిముందు నిల్చుని “ఒకటక” శబ్దంచేశాడు వెయిటర్.

తలుపు తెరుచుకోలేదు. కానీ విజయ్ కంఠం వీరసంగా “ఎవరూ? రండి ” అని వినిపించింది. తలుపు తెరుచుకొని లోనికడుగు పెట్టాడు వెయిటర్.

విజయ అస్తవ్యస్తంగా పడుకొనివున్నాడు. అతని కనురెప్పలు మైకంకో
మూతపడుతున్నాయి.

“బిల్ సార్” అన్నాడు వెయిటర్.

“అక్కడ పెట్టి వెళ్ళు” అన్నాడేగాని వెయిటర్ కేసి చూడనుకూడా చూడ
లేదు విజయ

దానైక్కడ పెట్టాలోనని అలోచించాడు వెయిటర్. కోటు స్టాండ్ కి
విజయ షర్ట్ వ్రేలాడుకోంది. ఆ షర్ట్ శేబులో బిల్లునుంచి తలుపు దగ్గరికి
లాగి వెళ్ళిపోయాడు వెయిటర్.

శేషగిరి మేనేజర్ తో చెప్పినట్టు విజయవాడ తెళ్ళలేదు ఎక్క
డెక్కడో తిరిగి బాగా వ్రొద్దుపోయిన తర్వాత హోటల్లో అడుగుపెట్టాడు.
హోటల్లో దాదాపు అందరూ నిద్రపోతున్నారు.

విజయ మళ్ళీ పుచ్చుకొని గాఢ నిద్రలోకి ఒరిగిపోయాడు బరికిదైనా
లేచేస్తేతిలో లేడు. గది తలుపుకూడా గడియ వేయలేదు దగ్గరికి తోసి
చూసేవారికి గడియపెట్టినట్టుగానే అవిపిస్తోంది

గదికేసి నడుస్తున్న శేషగిరి బ్రేక్ పడినట్టు అగిపోయాడు

ప్రక్క గదిలోంచి అవేశపూరితమైన ఓ ప్రీకంతం అతని చెవులను
తాకింది. కిటికీ గుండా లోపలికి తొంగిచూశాడు.

ప్రక్క గదిలో బసచేసిన భార్యభర్తలు గొడవపడుతున్నారు ఒకరొకరు
కొట్టుకొంటున్నారు వాళ్ళ మాటలు వాళ్ళకే పరిమితమని వాళ్ళ నమ్మకం
కానీ శేషగిరి అంతా విన్నాడు

వాళ్ళ మధ్య గొడవ పెద్దదైంది.

భర్త భార్యకి పడుకునే అవకాశమివ్వకుండా బెడ్ నంతా ఆక్రమించి
నట్టు ఆధంగా పడుకొన్నాడు. భార్య మాత్రం తక్కువ తినలేదు అతని
తలక్రింద దిండుని ఎచ్చిగా లాక్కొని అతనికేసి చీత్కారంగా చూస్తూ గది
వెనుకభాగానికి వెళ్ళిపోయింది.

అమె అలా వెళ్ళిపోవడం చిలిపిగా అనిపించింది శేషగిరికి అమె
ముఖం కోపంలో ఎంతో ఆందంగా కనిపించింది అమె కళ్ళల్లోని వెలుగు
అతన్నెంతగానో అకర్షించింది

పొందికైన అమె అంగసౌష్ఠవం శేషగిరిని పిచ్చివాణ్ణి చేసింది

నిక్కి నిక్కి గదిలోపలికి చూసి నిరాశచెందాడు శేషగిరి

ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమెకాద అతనికి సుతరామూ కనిపించలేదు
ఆమె కనిపించకపోవడంతో నిరాశచెందడమే గాకుండా ఓ విధమైన
అవేశంతో పూగిపోయాడు శేషగిరి ఆతని హృదయాన్ని మన్మథబాణం
తొలుస్తోంది.

సిగరెట్ కోసం తన జేబులు తడుముకొన్నాడు కానీ సిగరెట్ ప్యాకెట్
ఖాళీగా కనిపించింది. కోపంగా దాన్ని దూరంగా విసిరాడు.

తమ గదికేసి నడిచి తలుపుమీద చేయివేయగానే తలుపులు బోర్లా తెరుచు
కున్నాయి ఓ ప్రక్క బెడ్ రూమ్ వెలుతురు తప్ప గదంతా చీకటిగా
కనిపిస్తోంది.

తడముకొంటూ కోటు స్తాండువరకూ వెళ్ళాడు అలికిడి గాకుండా
విజయ్ షర్ట్ జేబులో చేయి వేశాడు. సిగరెట్ పెట్టె తగల్లేదు కానీ వెయిటర్
వుంచిన హోటల్ రఫీడు మాత్రం చేతికొచ్చింది. తనలోకానే విసుకున్నాడు
శేషగిరి

సిగరెట్ లేకపోతే పిచ్చిపట్టినట్టయింది అతనికి ఆ గదిలో రెండో పడక
అతనికోసమే అన్నట్టు ఎదురుచూస్తూ వుంది కానీ ఆదంతా పట్టలేదు శేషగిరికి

ఆమెను ఆ ప్రక్క గదిలో కనిపించిన ఆ యవ్వనవతిని తాను
పొందాలి ఎలా? ఏం చెయ్యాలి?

యిదే ఆలోచన అతని మెదడ్ని తొలిచేయసాగింది

అన్యమనస్కంగా తమ గది వెనకభాగాని కొచ్చాడు. పిచ్చిగా అటు
యిటు వచ్చాడు చేతాడ. రెండు గదులకు మధ్యలో కనిపించిన చిన్న కిటికీ
ఆతనికి తళుక్కున ఆలోచనని రేకెత్తించింది.

స్టూలు సహాయంతో కిటికీ నందుకున్నాడు దాని చువ్వలు సన్నగా
కనిపించినా దృఢంగా వున్నాయి ఆ సమయంలో ఆతనికి ఎద్దులం వచ్చింది.
కిటికీచువ్వల్ని పూడపెరకటం ప్రారంభించాడు. మొదట కిష్టమే అనిపించినా
అఖిరికి సాధించగలిగాడు.

అతనిలో సంతోషతరగం పువ్వెత్తుగా లేచింది.

ఆవతలి గదిలో అవిడ అస్తవ్యస్తంగా పడుకొనివుంది చీర ఓ ప్రక్కకి
తారిపోయి ఆమె అంగాంగాలు అకర్షణీయంగా కనిపించాయి.

మత్తెక్కినట్టయింది శేషగిరికి. అరిస్యానికి తావివ్వకుండా చువ్వలు
పూడబెరికిన కిటికీగుండా అవతలి గదిలో అడుగుపెట్టాడు శేషగిరి

అమె బాగా ఆలిసి నిద్రపోతోంది.

అవిడ ఒంటిమీద చేయివేసి తడిమాడు శేషగిరి. దగ్గరికి లాక్కొని గారంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

భర్తనే తలపుతో కోపంగా దూరంగా విసిరికొట్టిందా వనిత.

అయినా వల్లేదు శేషగిరి. యీసారి గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు. అంగంగాలు తడిమాడు.

అమెకి పూర్తిగా మత్తు జారిపోయింది

బ్రాండ్ వాసన గుప్పన అమె ముక్కుపుటాలను తాకింది.

వెంటనే తనని గుర్తుపట్టకుండా జేబు రుమాలుతో ముఖాన్ని చుట్టేశాడు శేషగిరి.

శేషగిరిని చూసి వణికిపోతూ తెచ్చున కేక పెట్టిందావిడ

శేషగిరి విత్తరపోయాడు.

కర్తవ్యం స్ఫురణకొచ్చి తన గదిలోనికి వెళ్ళేందుకు మళ్ళీ చువ్వలు పీకిన కిటికీలోకి తం దూర్చాడు. అప్పుడే అలికిడికి నిద్రలేచిన అమె భర్త శేషగిరి కాళ్ళు పట్టుకొని క్రిందికిడ్చాడు. దబ్బున క్రిందపడిపోయాడు శేషగిరి. శేషగిరిమీదపడి అందిన చోటల్లా గుద్దడం ప్రారంభించాడతను. యిద్దరూ పాముల్లా పెనుగులాడారు. అలికి రివటలా వున్న అమె భర్తను దూరంగా విసిరికొట్టాడు శేషగిరి. వాళ్ళిద్దరూ తనను గమనించకుండా వుండేట్టు మరింత గట్టిగా రుమాలుని ముఖానికి చుట్టుకొని, గది తలుపు తెరుచుకొని, వాళ్ళు తనను వెంబడించకుండా బయట గడియపెట్టి పారిపోయాడు.

శేషగిరి సరాసరి తన గది తెక్కలేదు.

ఆ హోటల్ కి విజయ్ కి అక్కడివారికందరికీ అందకుండా దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు.

జరిగింది వాళ్ళ ముగ్గురికీ తప్ప ఆ హోటల్ లో యింతెవరికీ తెలియదు.

22

తెల్లవారగానే వెయిటర్ కి అంతా వివరించారు భార్యాభర్తలు

హోటల్ మేనేజరు వచ్చి వాళ్ళని అంతా ఆడిగి తెలుసుకున్నాడు. గదంతా గాలిస్తే ఆతనికి 'హోటల్ రసీదు' దొరికింది.

దాన్ని క్రితంరోజు వెయిటర్ విజయ్ షర్ట్జేబులో పెట్టాడు. సిగరెట్ కోసం విజయ్ షర్ట్జేబు గాలించిన శేషగిరి చేతికొచ్చిందది. దాన్ని క్రింద పారెయ్యాలన్న ఆలోచన లేకపోయింది శేషగిరికి. దాన్ని తన జేబులో పేసుకొన్నాడు. ఆ తర్వాత యిసుపచువ్వలు పూడబెరికి కిటికీగుండా అవకలి గదిలో తేళ్ళాడు పెనుగులాబిలో అతని జేబులోని 'రసీదు' ఆ గదిలో పడిపోయింది.

ఆ 'రసీదు' వెనుక అంత కథ వుంది.

కానీ ఆ నిజం ఎవరికి తెలుసు?

జరిగింది ఎవరు చెప్పగలరు:—

ఫోన్ చేయగానే ఓ అర్థగంటలో నవ్వునస్పెక్టర్ హోటల్కి చేరుకున్నాడు. ఆ గదినంతా గాలించి, విషయ సేకరణ చేశాడు.

బెల్ రింగవగానే తలుపు తెరిచాడు విజయ్.

ఎదురుగా మేనేజర్తోటి పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆ గదిలో మరెవ్వరూ కనిపించలేదు యిన్స్పెక్టర్కి శేషగిరి విజయవాడ వెళ్ళినట్టూ అతను ఆ రాత్రికి రావట్టూ హోటల్ మేనేజర్ వాఙ్మూలమిచ్చాడు. 'రసీదు' విజయ్ షర్ట్జేబులోనే పెట్టినట్టు వెయిటర్ సాక్ష్యం వుండనేవుంది.

ఏ విధంగా ఆలోచించినా నేరం విజయ్ని బలపర్చక మానలేదు కిటికీ చువ్వ పీకి ప్రక్కగదిలోకి జొరబడడమేగాకుండా అందులో బసచేసిన ఓ అడకూతుర్ని మానభంగం చేశాడన్న అరోపణతో విజయ్ని కస్టడీలోకి తీసుకొన్నాడు నవ్వునస్పెక్టర్.

ప్రాన్నడిపోయాడు విజయ్ ఆ హఠాత్పరిణామానికి అతనిలో చలనం రేగింది. కానీ తనే చెయ్యగలడు! సాక్ష్యబలం ఆలా వుంది. తనకు అసరాకూడా అక్కడెవరూ లేరు. ఉన్న శేషగిరి ఎక్కడికెళ్ళిందీ అతనికి అంతుపట్టలేదు.

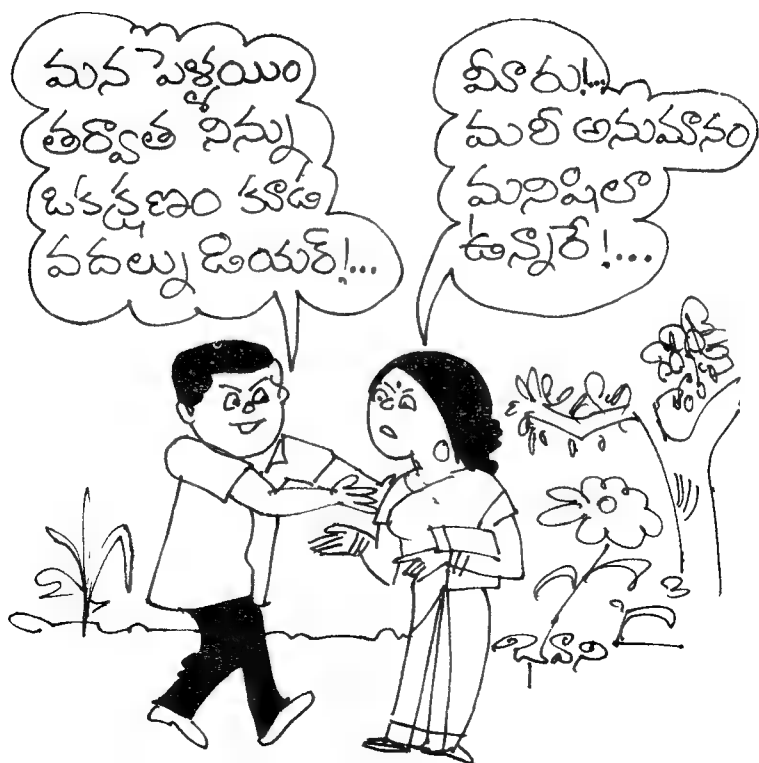
విధి చేతిలో కీలుబొమ్మయ్యాడు విజయ్.

సిమెంటురోడ్డుతప్ప మరే బాటా ఎరగని 'ప్లిమత్'కారు గతుకుల్లో పడ్డట్టయింది.

'ఒకరికి చెప్పడం కాదు నువ్వు అనుభవిస్తే తెలుస్తుంది'— ఆ సిద్ధాంతాన్ని జీర్ణించుకున్నాడు విజయ్.

విజయ్ హృదయాంకరాళంలో అలజడి బయలుదేరింది.

ఓసారి తన జీవితాన్నంతా తరచి చూచుకోకుండా వుండలేకపోయాడు. ఎక్కడా తనకి ఇలాంటి ఒడుదుడుకు కనిపించలేదు. యంతకాలానికి ఎదురయింది. దాంతో సతమతమైపోయాడు విజయ్.

ఆ బాధలో

ఎప్పుడో 'లక్ష్మి' అనే ఆమ్మాయి ఆతని జీవితంలోకి అడుగుపెట్టివట్టు గుర్తుకురాక మానలేదు.

లక్ష్మి అంటే ఎవరు?

అమెకూ తనకీ సంబంధమేమిటి?

భార్య :

లక్ష్మి తన భార్య :

అయితే కాను అమెను ఎందుకు అదరించలేదు.

భార్యగా ఎందుకు స్వీకరించలేదు :

అంతా ప్రశ్నలమయం

ఆతని హృదయం దుఃఖంతో నిండిపోయింది.

ఓ అడకూతురికి కానేం చేశాడు? నమ్మి వచ్చినందుకు అదరించక పోగా అమె జీవితంతో అట్లాడుకున్నాడు. తనకి నిష్కృతి లేదు వుండ కూడదు అందుకే అందుకే తనకీ శిక్ష వేశాడు భగవంతుడు. కాదు అమె అమె నన్నిలా అవమానంపాలు కమ్మని శపించింది. అమె కావ కారణమే నాకీ శిక్ష

మనస్సులోనే ఏదాడు విజయ్ అతనిలో దుఃఖం అగలేదు. దుఃఖ భారంతో అతని కళ్ళు మూసుకున్నాయి.

“సార్ మీకోసం ఎవరో వచ్చారు” అనగానే చివుక్కున కళ్ళు తెరిచాడు విజయ్ ఎదురుగా కానిస్టేబుల్ నిలబడి ఉన్నాడు.

ఎవరు ఎవరై వుంటారు : తనకోసం వచ్చేవాళ్ళెవరు :

విజయ్ మ స్తస్కం పనిచేయసాగింది

శేషగిరా :

కాదు

ధర్మయ్యా :

అలోచిస్తున్న విజయ్ కెదురుగా డాక్టర్ దామోదర్ వచ్చి నిల్చున్నాడు.

ఎవరతను :

విజయ్ మనస్సు కందలేదు

“విజయ్ :”

కళ్ళ పెద్దవిచేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు విజయ్.

“నేను నీ వాడినే విజయ్ బావమరది రాఘవ పంపగా మీకోసమే వచ్చాను నువ్విచ్చిన అడ్రస్ కొస్తే నువ్విక్కడున్నావని తెలిసింది. ”

“నో నోనో మీరు విన్నదంతా అబద్ధం నేనాపని చేయలేదు. . నేనాపని చేయలేదు” అవమానంతో గింజుకున్నాడు విజయ్

విజయ్ మీద సానుభూతి కలిగింది డాక్టర్ దామోదర్ కి.

“బాధపడకు విజయ్ నాళ్ళు చెప్పింది నేను నమ్మలేదు. ఆ నేరం నువ్వు చేసుందవనే అనుకున్నాను అదంతా తర్వాత మాట్లాడుకుందాం విజయ్.. అన్నిటికన్నా నే నెవరో చుండు మీవు తెలుసుకోవాలి ”

ఆతృతగా చూశాడు విజయ్.

“నా పేరు డాక్టర్ దామోదర్ నేను రాఘవ అంతరంగిక మిత్రుణ్ణి నిన్ను వెంటబెట్టుకొని రమ్మని ధర్మయ్యా, రాఘవా యిద్దరూ కలిసి నేన్ను

■ దగ్గరికి సంపించారు లక్ష్మి నీకోసమే వెయ్యిక్కళ్ళలో ఎదురుచూస్తూవుంది. నీ కలవరింకలతో పిచ్చిదైపోతోంది. లక్ష్మికోసం వీవు నాతో రావాలి బాబూ..”

అప్యాయత నిందిన స్వర్గం అన్నాడు డాక్టర్ దామోదర్.

మంత్రముగ్ధునిలా అతనికేసి చూశాడు విజయ్.

వెంటనే అతనికి కర్తవ్యం స్ఫురణకొచ్చింది విజయ్ కనుగొనుకుల్లో నీళ్లునిండాయి.

డాక్టర్ దామోదర్ ఆసరాతో బెయిల్ మీద విడుదలయ్యాడు విజయ్

23

‘సునీతా ఆదోమైలో’ కూర్చోవున్న రాజశేఖరం యిచ్చిన టేలి గ్రామం అందుకున్నాడ. రామవ వ్యాపార నిమిత్తం బయటపూరు వెళ్ళాడు తెలిగ్రామంలో విజయ్ - డాక్టర్ దామోదర్ యిద్దరూ కలిసివస్తున్నట్లు వుంది.

రాజశేఖరం అనందానికి అపదులు లేవు.

దాన్ని మనస్సులో దాచుకోలేక లక్ష్మికి చెప్పేందుకు రిజై ఎక్కాడు. యింటి ముంగిటలోనే రిజై దిగి అత్యతను చంపుకోలేక “అక్కయ్యా— అక్కయ్యా” అంటూ యింట్లో అడుగుపెట్టాడు రాజశేఖరం

అతని అత్యతకి లక్ష్మి బయటకొచ్చింది.

జేబులోంచి టేలిగ్రామ్ తీసి “యిదెక్కడిదో చెప్పకో” అంటూ వుడి కించాడు శేఖర్.

“ఎక్కడిది ?” అంది లక్ష్మి

అవిడకు డాక్టర్ దామోదర్ విజయ్ హైదరాబాదు వెళ్ళారని తెలుసు, కానీ ఎలాంటి వార్త వస్తుందోవని సందిగ్ధంగా వుండిపోయింది.

“అమ్మా అంత తొందరగా చెపుతానేమిటి యిది హైదరాబాదు నుంచే వచ్చింది. యిందులో ఏముందో చెప్పకో ?”

అమె కళ్ళు అనందంతో మెరిశాయి. అత్యతను చంపుకోలేక శేఖర్ దగ్గరినుంచి టేలిగ్రామ్ లాక్కోబోయింది. కానీ అమె కందనీయలేదు శేఖర్ లక్ష్మిని ఆ వరండా అంతా అటుయిటూ తిప్పుతున్నాడు. టేలిగ్రామ్ చీకులు మారుస్తూ.

అందులో సంతోషవార్త లేకపోతే ‘రాజా’ మటుకు ఎందుకాత్యత పరుస్తాడు—

లక్ష్మి పిచ్చిదైపోయింది. "రాజా రాజా అందులో ఎముందో చెప్పవూ
మా రాజావుకదూ; చెప్పమ్మా " గోముగా అక్షగుతూ ఆతని వెనకారే
బెల్లగ్రామ్ కోసం పరిగెడుతోంది

ఆ దృశ్యాన్ని మరో నాలుగు కళ్ళు ప్రక్క మిద్దెమీదినుండి చూసి
ఓర్పుకోలేకపోతున్నాయి.

అదేమీ గమనించే స్థితిలో లేరు యిద్దరూ.

"యీ రాజాకి రాణీయూ యీవిడ "—ప్రశ్న.

"కాదు కాదు యీ రాణీకే రాజా అతను".

చివుక్కువ తలలెత్తి పైకి చూశారు యిద్దరూ.

ప్రక్కంటి దాదాపై ఆ యింటి సరస్వతి ఎదురింటి పార్వతి
వాళ్ళకేసి గ్రుచ్చిగ్రుచ్చి చూస్తున్నారు. వాళ్ళ కళ్ళలో వెకిలికనం ద్యోతక
మవుతోంది.

అవమాన భారంతో లక్ష్మి కల వంగిపోయింది.

ఆ అసనింద లక్ష్మికి గోరుచుట్టుపై రోకటి పోటులా అయింది.

రాజశేఖరం దవడలు కోపంతో విగుసుకున్నాయి.

లక్ష్మిలో మునుపున్న పుత్సాహం ఎగిరిపోయింది. దాని స్థానే జవ
సత్వాల్ని పుడిగిపోయినట్టు వీరనం బయలుదేరింది.

ఒకరికేసి ఒకరు చూసుకోలేకపోయారు లక్ష్మి-రాజశేఖరాలు.

వాతావరణం స్థబ్ధంగా మారిపోయింది

ఆంకటితో పూరుకోలేదా మణులు—

"ఓహో! ఎంత సంగనాచులే "

"అవునే మన కంటపడ్డారుగా "

ముక్కు మీద ప్రేళ్ళేసుకొంటూ పక్కుమని మళ్ళీ నవ్వారు
అడంగు లిద్దరూ.

పళ్ళు పటపటా కొరికాడు శేఖర్.

మళ్ళీ ఎలాంటి అసనింద వినాల్సి వస్తుందోనని భయపడిపోయింది లక్ష్మి.
పుప్పెనలా ఆమె కంటవెంట వీరు పొంగింది. కట్ట తెంచుకొన్న వరదలా
చెంపలమీదికి ప్రాకాయ

స్వచ్ఛమైన పాలలాంటి ఆమె మనస్సు విరిగిపోయింది.

యింకా అక్కడుండెందుకు అమెకి మనసొప్పలేదు విసురుగా లోనితెల్లి
....దబ్బున తలుపు మూసుకుంది లక్ష్మి

ఆ హఠాత్పరిణామానికి ప్రమాన్వదిపోయాడు శేఖర్.

■ పాపమూ ఎరుగని లక్ష్మిని అంతంత మాటలన్నందుకు పైవాళ్ళపై
పుడికిపోయాడు

తనకే శక్తివుంటే ఒక్క మంత్రంతో వాళ్ళని భస్మం చెయ్యా
లన్నంత కోపమొచ్చింది.

మళ్ళీ పైనుండి వెకిలినవ్వులు

వాళ్ళకేసి తీక్షణంగా చూశాడు శేఖర్.

కానీ వాళ్ళ నవ్వులాగలేదు

ఒక్కడుటన పైకెగిరి యిద్దరి గొంతుకలూ పిసికి చంపెయ్యాలని
పించిందతనకి.

"సిగ్గులేదూ! మీరు అడవాళ్ళేనా : తోటి అడవాతురి జీవితంతో
అట్లాడుకోవడం మీ జాతికే అవమానంగా లేదూ : మీకూ అన్నా-తమ్ముళ్లు
వుంటారే వాళ్ళతో మీకుండే నంబందం అదేనా : మాట్లాడలేం : పరాయి
అడవాతుర్ని విమర్శించే హక్కు మీకెవరిచ్చారు : చీచీ వెళ్ళండి నేను
రెచ్చిపోకమునుపే నా కళ్ళముందునుంచి వెళ్ళిపోండి" కచ్చిగా అరిచాడు రాజ
శేఖరం.

అతని అవతారం చూసి భయపడి అక్కణ్ణుంచి తప్పుకున్నారు
పై అడింగులిద్దరూ.

శేఖరాన్ని అవమానం దహించివేసింది మళ్ళీ లక్ష్మికి తన ముఖం
చూపించేందుకు సిగ్గుపడిపోయాడు

అక్కడ నిలబడలేక భారంగా అడుగులేసుకొంటూ తన గదిని చేరుకు
న్నాడు శేఖర్

24

బాగా ప్రొద్దుపోయి యింటికి తిరిగివచ్చాడు రాఘవ.

లక్ష్మి వదనం అస్రసన్నంగా కనిపించింది.

అప్పుడప్పుడూ అడి మామూలే

అందుకే అమెను కదపలేదు రాఘవ.

అర్ధరాత్రి దాటండి అలసి నిద్రపోతున్నాడు రాఘవ కాలింగబెర్
“గర్” మనడంతో అతనికి నిద్రాభంగమయింది కళ్ళు నులుముకొంటూ లేచి
వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు.

ఆశ్చర్యం

ఎదురుగా డాక్టర్ దామోదర్ తోపే విజయ

అతని హృదయం పులికించినట్లయింది.

అతిదుర్లభరీని హాల్లో కూర్చోబెట్టి చకచకా మిద్దె మెట్లెక్కాడు రాఘవ
“లక్ష్మి లక్ష్మి” తలుపు కట్టాడు.

దగ్గరగా వేసిన తలుపు అతని చేతివారానికే తెరుచుకుంది.

అనుమానంగా గదిలో అడుగు పెట్టి స్విచ్ ఆన్ చేశాడు. రైటుకొంతి గది
నంతా వరుచుకుంది.

రాఘవ గతుక్కుమన్నాడు.

బెడ్ మీద లక్ష్మి లేదు కళ్యాణి ఓ ప్రక్కకి ఒదిగి వదుకొనివుంది. కీడు
శంకిస్తూ గదినంతా గాలించాడు

పైన పీలింగ్ ఫ్యాన్ గరగరమని శబ్దంచేస్తోంది. దాని గాలికి నేనాగలే
నంతోంది బెడ్ మీద కనిపించిన తెల్లని కాగితం.

అతృప్తగా దాన్నందుకొని విప్పాడ రాఘవ అతని చేత లొనక తున్నాయి
“అన్నయ్యా—

యిన్నాళ్ళు సాహసించలేని లక్ష్మి యీనాడీలా చేసిందని ఆశ్చర్య
పోతున్నావు కదూ!

నిజం అన్నయ్యా! యిక యీ జీవితంతో నేను రాజీపడలేను. ఏనాటి
కానాడు నా జీవితం చక్కబడకుండాని ఎదురుమాసి నిరాశ చెందాను. యిక నాకు
అలాంటి అళ కనిపించడంలేదు అంతేకాదు భర్తకు దూరమైన నేను ఈ
సంఘానికి సమాధానమివ్వడంలో విఫలరాయనయ్యాను అందుకే ఈ లోకా
న్నుండి శైలవు తీసుకుంటున్నాను.

అఖరిగా నిమ్మ నేను కోరేదొక్కటే

సునీత నిమ్మ మనసారా ప్రేమించింది ఆ అమ్మాయికి అన్యాయం
చేయకు. పెళ్ళిచేసుకొని నీ హృదయంలో ఆ అమ్మాయికి సుస్థిరస్థానాన్ని
కల్పించు

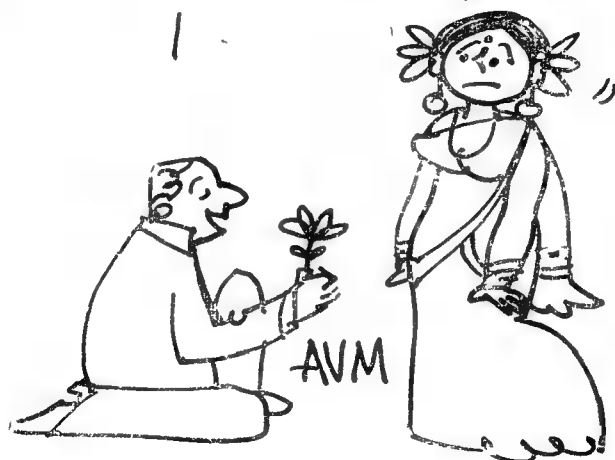
అంతకన్నా నేను కోరేదేమీలేదు

వస్తా

ఇటు
“లక్ష్మి”

కల్లుం నాకొడు మూనాన్నకి! నాకునున్న

రామవ కిళ్ళు అశ్రుశీకారయ్యాయి

కన్నీటి పరంపర ఆ వుత్తరంలోని అక్షరాలను అక్కడక్కడా చెరిపేసింది.

నాలుగంగల్లో క్రిందికి దిగాడు రామవ

అతను దిగడం చూసి అతిదుర్లిద్దరూ విస్తుపోయారు.

గ్యారేజ్ నుండి కారుతీసి యిద్దర్నీ ఎక్కమన్నాడు రామవ

ముగ్గురూ మార్చున్న కారు చూసుకుపోయింది.

రాజశేఖరం గదిలో పడుకున్నాడేగాని నిద్రపట్టలేదు అలోచనా పరంపర అతన్ని దహించివేస్తోంది.

కారు హారన్ విని బయటకొచ్చాడు శేఖర్.

కార్లో కూర్చొనివున్న ముగ్గుర్నీ చూసి హడలిపోయాడు.

ఇంత జరిగినా తెలిగ్రామంలోని వార్త లక్ష్మి చెవిలో వేయలేకపోయి నందుకు భిన్నుడవుకూ తలవంచేశాడు శేఖర్

“వాళ్ళకేం సమాధానం చెప్పాలి?”—

అతని తల తిరిగిపోయినట్లయింది.

కారు దిగిన రామవ శేఖర్ గదికేసి అడుగులు వేశాడు. గది మెట్లుదిగి శేఖర్ కూడ తొందరగా నడిచి మధ్యలోనే రామవని చేరుకున్నారు. యిద్దరూ చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. జరిగింది ఒకరికొకరు చెప్పకున్నారు.

లక్ష్మి వెళ్ళిపోయిందని తెలుసుకొని భయపడ్డాడు తేఖర్.

తేఖర్ చెప్పింది విని రాఘవ ముఖం పాలిపోయింది. బాధపడుతున్న తేఖర్ని ఓచార్పడం తప్ప ఏమీ చేయలేకపోయాడు.

నలుగురూ కూర్చోన్న కారు రివర్స్ తీసుకుంది. అఘమేఘాల మీద ముందుకు దూసుకుపోయింది. సందు సందూ తిరిగింది గొంది మలుపులు తిరిగింది బావులు గాలించింది బస్టాండ్ కి వెళ్ళింది రైల్వేస్టేషన్ చూసింది అలా అలా అనుమానం వచ్చిందగ్గరకల్లా వెళ్ళింది

కానీ ప్రయోజనం కూన్యం.

విజయ్ కి లక్ష్మిమీద కోపమొచ్చింది.

చీచీ 'యితకాలం తాను మూర్ఖుడిగా ప్రవర్తించాడు యిప్పుడు లక్ష్మి ఏమిటిది ? ఎందుకిలా అయింది ?'

నుదురు కొట్టుకున్నాడు విజయ్.

డాక్టర్ దామోదర్ విశ్రాంతి చెందాడు.

విజయ్ తన చేతికందినదాన్ని సమస్య అతి చేరువలో కొచ్చిందని ఎంకో సంతోషించాడు. కానీ ఏమయింది సమస్య మళ్ళీ మొదటికొచ్చినట్లయింది. సందిగ్ధంలో పడిపోయాడు దామోదర్.

25

అమావాస్య చీకటి

అకాశంలో చుక్కలు బారులు తీరాయి.

నిశాచరుడు చక్కగా రాజ్యమేలుతున్నాడు.

కన్ను పొడచుకున్నా కనిపించని కటికచీకటి

భయపడలేదు లక్ష్మి.

నిశిత్రాతిలో ఒంటరిగా బయలుదేరింది.

గమ్యమేదో అమెకే సరిగా తెలియదు

నడుస్తుందనేగాని అమెకి స్థిమితం లేదు శరీరం తూలుతోంది.

ఒళ్ళంతా తిమ్మెర్లు నరాల బలహీనత కళ్ళ ముందు

చీకట్లు

సగం మైకం సగం మెలుకువగా నడుస్తోంది లక్ష్మి.

నడిచింది నడిచింది నిర్మామన్యంగా పున్నచోటుకి నడిచింది.

ఆ సరిసరం ప్రశాంతంగా వుంది.

అది నిటికెరటాలతో నిర్మలంగా ప్రవహించే ఏరు
అక్కడ తీచులాళ్ళ శబ్దాలు తప్ప మరే శబ్దమూ వినిపించలేదు
గట్టుమీద నిల్చుంది లక్ష్మి
నీరు ఒరవడిగా పారుతోంది.

దాని లోతె.తో తెలియదు లక్ష్మికి.

అసలు దానిలోతుతో పనిలేదు

ఎంత లోతె. తను ముగిసిపోయే లోతు

ప్రాణాలు అనంతనాయువుల్లో కలిసిపోయేందుకు సరిపడే లోతు

ఒక్కడుటన నీటిలోకి దూకింది—

కానీ ఆమె నీటిలో పడిపోలేదు అపాటికే ఓ అదృశ్యహస్తం ఆమె
జబ్బివట్టుకొని మవతలికి లాగింది విసురుగా లాగడంతో లక్ష్మి తూలి కట్టమీద
పడిపోయింది.

ఆ చీకట్లో ఆమెను లాగిందెవరో పరిగా కనిపించలేదు.

అతన్ని రెక్కచెయ్యకుండా మళ్ళీ ఏటికేసి పరుగెత్తబోయింది కానీ,
అతనామెకా అవకాశ మివ్వలేదు చేయి గట్టిగా వట్టుకొని లైటుస్థ భం వరకూ
లాక్కుచాడు.

లైటు కాంతిలో ఒకరికొకరు స్పష్టంగా కనిపించారు

అతన్ని చూసి రెక్కలు తెగిన పక్షిలా నిలబడిపోయింది లక్ష్మి.

అతను ఎవరో కాదు విజయచేత కొట్టబడి ఆ యింటినుంచి
వచ్చేసిన మూగ కన్నయ్య

లక్ష్మిని చూసి నివ్వెరపోయాడు కన్నయ్య ఒకనాటి తన యజమాని
లక్ష్మి దుస్థితికి చింతించకుండా వుండలేకపోయాడు.

వారిచినా రెక్కచెయ్యకుండా ఆమెను తన రిజ వరకూ నడిపించాడు
కన్నయ్య

కన్నయ్య ప్రస్తుతం రిజ తొక్కుతున్నారు.

రిజ ఎక్కచుని పైగచేళాడు కన్నయ్య.

లక్ష్మి వినిపించుకోలేదు.

అత్యహత్య పాపమని తన భాషలో బోధించాడు, కన్నయ్య కానీ
వినలేదు లక్ష్మి.

అఖరికి ఓర్పు వశించి పిచ్చిగా కెకలుపెట్టాడు.

ఆ రాత్రికాడ అతన్ని చూసి భయపడకుండా వుండలేకపోయింది.

లక్ష్మి అతను చూపించిన రిజెలో మారుమాట్లాడుకుండా కూర్చుండి.

26

రిజె కూలీం గుడిశలు నది ఒడ్డున వీధతనానికి ప్రతీకలుగా నిలబడి వున్నాయి.

అందులో ఓ చిన్న గుడిశలో కన్నయ్య తలదాచుకొంటున్నాడు. అతనితోటే వుండిపోయింది లక్ష్మి.

అమె వరిస్థితికి చింతించాడు కన్నయ్య. కూతురిలా అదరించకుండా వుండలేకపోయాడు.

కన్నయ్య మూగవాడే, కాని

మనసు లేనివాడు కాదు.

లక్ష్మిని నఠోషపెట్టాలని శాయశక్తులా ప్రయత్నించసాగాడు.

ఆ వాతావరణానికి యిప్పుడిప్పుడే ఆలవాటుపడతానన్న లక్ష్మి విందెను చంకన పెట్టుకొని దూరంగా కనిపిస్తున్న మునిసిపల్ కుళాయికేసి నడస్తోంది.

ఆ యిరుకు నందులో ఎదురుగా వస్తున్న రిజెని ఢీకొనటోయి పక్కకి తప్పుకుంది లక్ష్మి. సడన్ బ్రేక్ తొక్కిన రిజెవాడు తుడుపులతో అగిపోయాడు.

ప్రమాదం తప్పిలో తప్పింది.

లక్ష్మి కొళాయికేసి నడిచింది

ఆ రిజెలో శేషగిరి ప్రయాణం చేస్తున్నాడు. రిజెదిగి అమె వెళ్ళిన వేపే గుచ్చిగుచ్చి చూస్తూ “ఎవర్రా అమ్మాయి ?” అంటూ రిజెవాణ్ణి ప్రశ్నించాడు.

“యీ పేటేనండి మా కన్నయ్యతాత కూతురు ” సమాధానమిచ్చాడు చైను తగిలించుకొన్న రిజెవాడు

మనస్సులోనే నవ్వుకున్నాడు శేషగిరి.

అతనికి తెలుసు.

అమె విజయ్ రెండో భార్య లక్ష్మి అని అతని నిరావరణ మూలంగానే యిలా రోడ్డుపాలయిందని

విజయ్-లక్ష్మిల పెళ్ళిపోదో విజయ్ యింట్లో చాలాసార్లు చూశాడు శేషగిరి

ఆ రాత్రి ‘నైట్ డ్యూటీ’ యేళాడు కన్నయ్య.

అకాశం మెరుస్తోంది

వుందె వుందె సన్నగా చనుకులు రాలుతున్నాయి

లక్ష్మి ఒక్కతే గుడిశలో పడుకొనివుంది.

శేషగిరి కడితె తోసుకొని లోపలికి రావడం లక్ష్మి గమనించలేదు. అతని నోట్లో ఎర్రగా మండుతోన్న సిగరెట్ వెల్తురుచూసి తృప్తిపడి లేచింది లక్ష్మి.

ఎవరిదా ఆకారం ?

ఎవరితను ?

లక్ష్మి గుండె వణికింది. ముచ్చమటలు పట్టాయి.

"ఎవరది ?" అంది మేకపోతు గంభీర్యంతో.

"యిష్ ఆరవకు " అంటూ చేయి అడ్డంగా పెట్టాడు శేషగిరి.

వణికిపోయింది లక్ష్మి.

"వీకు కావలసినవాణ్ణి భయపడకే చిలకా! నువ్వెవరో నాకు ఊణంగా తెలుసు యిక్కడ వీపేరు కన్నయ్య కూతురు లక్ష్మి.. అది నిజంకాదని నాకు తెలుసు "

నిలువునా కృంగిపోయింది లక్ష్మి.

"లక్ష్మి ఐ లవ్ యూ నిన్నెలాగూ ఆ విజయ్ అదరించడు అతని భార్యగా స్వీకరించడు అది నాకు తెలుసు మేడమ్—అందుకే అడుగుతున్నాను నాతో వచ్చేయ్ నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి పూజిస్తాను ఓకే " అంటూ లక్ష్మి కేసి అడుగులు వేశాడు శేషగిరి.

భీతహరిణిలా నిలబడిపోయింది లక్ష్మి

అత నెవరయిందీ అవిడ కనవసరం. అతన్నుండి తప్పించుకోవడం ఎలా.. అదే ప్రశ్నగా మారిందామెకు.

అమెను పట్టుకోవాలని శేషగిరి విసిరిన చేతికి అందకుండా పక్కకి తప్పు కుంది లక్ష్మి.

శేషగిరి ముందుముందుకి అడుగులేస్తున్నాడు

వెనక్కి వెనక్కి నడుస్తోంది లక్ష్మి.

పాములాంటి శేషగిరి

పులిలాంటి శేషగిరి

లక్ష్మికేసి అశగా, క్రైపుగా చూస్తున్నాడు. అతని కళ్ళు కొవ్వొత్తుల్లా మండుతున్నాయి.

కాటు వెయ్యడానికి సిద్ధంగా

పంజా విప్పడానికి దూకుడుగా

అతన్ని చూసి నిలువెల్లా వణికిపోతోంది లక్ష్మి.

అరవాలన్నా నోరు పెగల్లేదు.

కాటుకున్న సిగరెట్ పీకును గుడిశమాలకిసిరాడు శేషగిరి. మరో సిగరెట్ తీసుకుని రైటర్ తో వెలిగించుకున్నాడు.

ఆ రైటుకాంతికి ఎర్రగా కనిపిస్తున్న అతని కంటికోనలు చురకలులా మెరిశాయి.

భయంతో గుండెను అరచేత వట్టుకుంది లక్ష్మి.

ఒక్కడుటన వంగి అమె చేతిని గుప్పిట్లో వట్టుకొని తనవేషకి లాక్కున్నాడు శేషగిరి.

గద్దనోటికి చిక్కిన కోడిపిల్లలా గిణగిణలాడింది లక్ష్మి. అతని బాహు బంధాల్లోంచి తప్పించుకోవాలని రక్కింది కొరికింది గట్టిగా ఆడుస్తూ కేకలుపెట్టింది.

కానీ వదలేదు శేషగిరి.

అతని పెదాల్ని అమె ఆదరాలకి కలిపి చుంబించబోయాడు.

అదే అదనమవుతుంది లక్ష్మి. తన తలతో అతని గడ్డాని బలంగా ఒక్కమోడు మోదింది.

అంతే

దిమ్మదిరిగిపోయాడు శేషగిరి

అమెను వదిలేయడమేగాకుండా వట్టుతప్పి వూగిపోయాడు.

ప్రక్కనే కనిపించిన కత్తిపీట నందుకొని నిల్చుంది లక్ష్మి. అమె అవతారం అవరకాని మరిపిస్తోంది. చండిలా వూగిపోయింది.

“ఇంకొక్క షణం యిక్కడున్నావా నీ రక్తం కళ్ళజూస్తాను. వెళ్ళు వెళ్ళిపో—” అరిచింది లక్ష్మి.

భయపడిపోయాడు శేషగిరి!

అమె కేకలకి ప్రక్కల గుడిశలువాళ్ళు మేల్కొన్నారు.

వెళ్ళిపోయేందుకు వెనుతిరిగిన శేషగిరి తృటిలో వెనక్కి తిరిగి లక్ష్మి చేతిలోని కత్తిపీటను గట్టిగా వట్టుకున్నాడు. యిద్దరూ ఎవరి ప్రక్కకి వాళ్ళు

భైం ఎంతయింది
ఇప్పుడు!!

ప్రాద్దున్నలడిగితి పడున్నావే!
మధ్యాహ్నం పన్నెండున్నావే!
ఇప్పుడేమో నాలుగు మీ
ఆడోళ్ళు ఒక్కరూ మీరు మీరు
నిలబడుతున్నారు!!

లాగారు దాన్ని. ఆ పుస్తకంలో లక్ష్మిచేయి కత్తిపీటకి ఒరుసుకుంది. రక్తం
వలవలా కారి చీరనంతా తడిపేసింది.

శేషగిరి వణికిపోయాడు.

అపాటికే ప్రక్కవాళ్ళు లేచి వచ్చారు.

శేషగిరికి అవకాశం తప్పిపోయింది. దున్నుపోతులా అందర్నీ కోసు
కొంటూ అడ్డదిడ్డంగా వరుగెత్తి తప్పించుకున్నాడు శేషగిరి.

27

మర్నాడు కన్నయ్య తోటి గవర్నమెంట్ హాస్పటల్ కి వెళ్ళింది లక్ష్మి.
గాయానికి మందువేసి కట్టుకట్టాడు డాక్టర్. యింజక్షన్ కూడా చేశాడు.
లక్ష్మిని ఎక్కించుకొని యింటికేసి రిజ్జ తొక్కుతున్నాడు కన్నయ్య.
అతనూహించని విధంగా రోడ్డుమీద రిజ్జ అగిపోయింది.

శేషగిరి రిజ్జ హాండ్ ల్ పట్టుకొని అపేశాడు.

కన్నయ్య శేషగిరికేసి చూసేలోపలే అతన్ని క్రిందికిలాగి లేవకుండా
కొట్టాడు శేషగిరి.

లక్ష్మి పులిని చూసినట్టు వణికిపోయింది.

శేషగిరి ఎక్కిన రిజ్జ పీదందుకుంది.

రిజ్జలో లక్ష్మి కూర్చోనివుంది. ఎక్కడికైనా తీసికెళ్ళి అమెను బ్రష్టురాలిని
చెయ్యాలన్న పంతంతో అతినేర్పుగా తొక్కుతున్నాడు శేషగిరి రిజ్జని.

రిజై వెనకాలే వగర్చుకొంటూ పరుగెత్తాడు కన్నయ్య. కన్నయ్యకి రిజైకి మధ్య దూరం పెరుగుతోంది. చాలా వెనకబడిపోయాడు కన్నయ్య.

ఎదురుగా వాహనాన్ని తప్పించుకొంటూ ముందుకు సాగాడు శేషగిరి. లక్ష్మికి ఆలజడి ఎక్కువయింది. రిజైలోంచే ఆతన్న తొక్కకుండా వారించాలని ప్రయత్నిస్తోంది. ఆ గుంజాటనలో రోడ్డు మధ్యలో రిజై అడ్డం తిరిగింది. శేషగిరి క్రిందికి దిగి లక్ష్మిని క్రిందికి లాగాడు.

అప్పుడే వచ్చింది ఎదురుగుండా ఓ నల్లటి కారు. అందులోంచి విజయ్-రాఘవలు దిగారు.

వాళ్ళని చూసి శేషగిరి వెనక్కితగ్గాడు.

శేషగిరిని వదలేద్దు వాళ్ళు. తమ కనీసంకా మిగల్చకుండా తీర్చుకున్నారు లక్ష్మిని అక్కన చేర్చుకొని అప్యాయంగా నిమిరాడు రాఘవ.

విజయ్ లక్ష్మికేసి చూశాడు. ఎంతో అందంగా కనిపించింది. దగ్గరగా అడుగులువేస్తూ “లక్ష్మి” అన్నాడు అనురాగం నిండిన స్వరంతో.

లక్ష్మిలో ఆశ్చర్యం

అనందం

దుఃఖం

ఆమ్ని ఒక్కసారే పెల్లుబికాయి.

రోడ్డు అన్న సంగతే మర్చిపోయి విజయ్ యెదపై కల అన్ని తృప్తితీరే వరకూ రోదించింది లక్ష్మి.

రాఘవ కళ్ళనుండి అనందబాష్పాలు చెక్కిలిమీద జారాయి.

యింతలో కాళ్ళిప్పుకొంటూ కన్నయ్య అక్కడికొచ్చాడు.

విజయ్-రాఘవలు ఆతనికి కృతజ్ఞత చెప్పకుండా వుండలేకపోయారు.

శేషగిరిని కార్లో ఎక్కించుకొని పోలీస్టేషన్కి తీసికెళ్ళారు. శేషగిరిని పట్టించినందుకు పోలీస్ యిన్స్పెక్టర్ అభినందనలు తెలిపాడు.

అంతటితో విజయ్కొచ్చిన అపవాదు మాసిపోయింది.

28

లక్ష్మి-విజయ్లు కొన్నాళ్ళు రాఘవతోనే వుండిపోయారు

రాఘవ వినాహం సువీతతో అతి వైభవంగా జరిగింది.

లక్ష్మీ-విజయలు అనాడే చాలాకాలం తర్వాత స్వంతవూరిలో అడ
పెట్టారు. వాళ్ళతోటి రాఘవ-సునీతలు కూడా వెళ్ళారు. అందరికీ ముఖ్యుడై
డాక్టర్ దామోదర్ కూడా ముఖ్య అతిథిగా వాళ్ళని అనుసరించాడు.

జమీన్‌లో అడగుపెట్టిన విజయ అంతరంగం అనందతరంగమైంది.

విజయ మారినందుకు ధర్మయ్య ఎంతగానో సంతోషించాడు.
మెల్లెక్కి తన గదిలో అడగుపెట్టిన విజయకి ప్రేమలో విగించిన శ్యా
పోద్‌ కన్పించి అగిపోయాడు.

అతని కళ్ళు వెలుగుని కోల్పోయాయి.

గతం. అతని హృదయంలో రీలులా తిరిగింది. మనస్సు మూగబో
నట్టయింది ..

అతన్ని చూస్తున్న లక్ష్మీ కొయ్యబారినట్టు నిలబడిపోయింది.

శ్యామల పోద్‌ని సమీపించాడు విజయ. ఆ పోద్‌ని ప్రేమగా
చేతులతో తడిచాడు. అతని కనుగొలుకుల్లో పీళ్ళు నిండాయి

కర్తవ్యం స్ఫురణకి వచ్చిన లక్ష్మీ విజయని సమీపించి గోమ
అతని భుజంమీద చేయివేసింది.

వెనక్కి తిరిగి లక్ష్మీని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు విజయ. భయం
భయంగా చూస్తోంది లక్ష్మీ.

ఆమెను పొదివిపట్టి హృదయానికి హత్తుకున్నాడు విజయ.

ఆ రాత్రి...

డాక్టర్ దామోదర్ నిద్రపట్టక వక్కమీద అటుయిటూ దొర్లుకున్నా
వున్నట్టుండి ఎవరో అటుకేసి వచ్చి అతని ప్రక్కనించే వెళ్ళిపోతున్నా
ఎవరైందీ ఆర్థంకాలేదు దామోదర్‌కి. దిగ్గున లేస్తూ "ఎవరది ?" అన్నాడ
సమాధానం లేదు

కనీసం అతను వెన్నకి తిరిగిచూడనైనా లేదు.

అనుమానమేసింది దామోదర్‌కి. టార్పి తీసుకొని అతన్ని వెంటదించా
మేడమెట్లు దిగాడావ్యక్తి.

అనుసరించాడు దామోదర్.

పెరడువై పు వెళ్ళిందా ఆకారం.

వెనకాలే నడిచాడు దామోదర్.

అలా నడిచి.... నడిచి.... చీకట్లో కలిసిపోయారు యిద్దరూ.

* * * * *

దాతెడు ప్రొద్దోక్కిన్ నిద్రలేవలేదు డాక్టర్ దామోదర్.

విజయ్ గదిలో అరుపులు వినిపించాయి. చివుక్కున నిద్రలేచి కళ్ళు
నులుగుకున్నాడు.

"యిందులో వుండే పట్టుచీర నెవరు తీశారు.....!" గద్దిస్తున్నాడు విజయ్.

పక్కాడిగి. విజయ్ గది వాకిలి దగ్గర నింబడ్డాడు దామోదర్.

పనివాళ్ళంతా గదిలో నిల్చురున్నారు.

వాళ్ళను గుచ్చి గుచ్చి అడుగుతున్నాడు విజయ్.

ఎవరూ సమాధానం యివ్వడంలేదు.

ఎలా యిస్తారు....!

ఆ చీర ఎలా మాయమయిందో వాళ్ళ కెలా తెలుస్తుంది....!

డాక్టర్ దామోదర్ మనస్సులోనే నవ్వుకున్నాడు.

ఓ గంట తర్వాత రాఘవ-సునీతలు వచ్చి డాక్టర్ దామోదర్ ని తొందర
పరచారు.

ఆ రోజు... తోటలోకి పిక్నిక్ ప్రోగ్రామ్ వేశాడు విజయ్. త్వరగా
స్నానం ముగించి తయారయ్యాడు దామోదర్.

విజయ్-రిశ్మీలు కూడా వచ్చి వాళ్ళని కలుసుకున్నారు. అందరూ కలిసి
కారులో కూర్చోగానే పచ్చని చేరవేపు దూసుకుపోయింది కారు.

ప్రకృతి సౌందర్యాన్నంతా అమభవించారు. ఆరోజు .... తోట ....
పొలాలు....గట్లు అంతా తిప్పిచూపాడు విజయ్.

మధ్యాహ్నం తోటలోనే వనభోజనం చేశారు. వాళ్ళతో తిరుగాడుతున్న
విజయ్ ని గమనిస్తూనే వున్నాడు డాక్టర్ దామోదర్.

అతని ప్రవర్తనలో ఎంతో మార్పు కనిపిస్తోంది.

పుడయం... చీర కోసం పనివాళ్ళను గదిమాస్తున్నప్పుడు కనిపించిన
విసుగు అతనిలో మళ్ళీ చూడలేదు దామోదర్.

అసలు పుడయం ఏమీ జరగలేదన్నట్లుగానే ప్రవర్తించాడు విజయ్....

అతనిలోని పుశ్పాహం.... చలాకీతనానికి.... ఆశ్చర్యపోయాడు దామోదర్.

ఆరోజు రాత్రి అందరూ గాఢనిద్రలో పున్నారు. కానీ డాక్టర్
దామోదర్ కర్తవ్య నిర్వహణలో నిద్ర మేల్కొనే వున్నాడు. అతని పక్కగా
రాఘవ, సునీతలు అతని అదేశానుసారం కూర్చోనే వున్నారు.

నదీరూము దాటింది....

అక్కడక్కడా పూరకుక్కల అరుపులు ...

అరుకుళ్ళూ .. ఒకే చూపుతో విజయ్ గదికేసి చూస్తున్నాయి. వున్నట్టుంది .
ఓ అకారం విజయ్ గదినుండి బయటకొచ్చింది.

ముగ్గురూ దిగ్గున లేచారు...

అకారం... చేతిలో మరేదో వస్తువు వట్టుకొని నడుస్తోంది.

మేడమెట్లు దిగిందా అకారం....

ముగ్గురూ వెంటిడించారు.

అకారం పెరటికేసి నడిచింది...

అనుసరించారు ముగ్గురూ

నడిచి....నడిచి పెరటిబావిదగ్గ రాగింది అకారం .. దామోదర్, రాఘవ
సునీతలు ఏం జరుగుతుందోనని ఎదురుచూస్తున్నారు....

అకారం కదిలింది....

తన చేతిలోవున్న వస్తువుని బావిలోకి విసిరింది....

అది గమనించిన దామోదర్ ఆ వస్తువుని గట్టిగా వట్టుకున్నాడు యిద్దరూ
ఆ వస్తువుకోసం గింజుకున్నారు.

రాఘవ వెళ్ళి స్విచ్ అన్ చేశాడు. పెరడలైటు వెలిగింది... ఆ ప్రదేశ
మంతా కాంతివంతమయింది.

బావి దగ్గర నిల్చునివున్న అకారం ఎవరివో కాదు.. విజయ్.

బావిలోకి విసరబోయిన వస్తువు .. ఫ్రేమ్ లో విగించిన క్యామర ఫోటో....

నివ్వేరపోయి చూశారు అందరూ....

విజయ్ మూఖాన్ని చేత్తో తడిమాడు దామోదర్. అప్పుడే నిద్రలోంచి
మేల్కొన్నట్టు స్పృహలో కొచ్చాడు విజయ్.

పురిక్కివడుతూ అందరికేసి పరీక్షగా చూశాడు. అతని కేమి ఆర్థంకాలేదు.

"ఏఏటి యిక్కడ మీరంతా ఏంచేస్తున్నారు .... అనలు యీ ఫ్రేమ్ లో
యిక్కడికి నే నెలావచ్చాను" అంటూ తెల్లబోయాడు విజయ్.

"అవును విజయ్... యిక్కడికి నీ వెలా వచ్చావ్!" అని రెట్టిస్తూ ఆడిగాడు
దామోదర్.

సందిగ్ధంలో పడ్డాడు విజయ్.

“ నీ చేతులో వున్నదేవిటి . ?” అంటూ మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు. శ్రీకృష్ణ
చేతిలోని ఫోటో చూసి చూస్తూనేవున్నాడు విజయ్.

అతనికి గజిబిజిగా వుంది.

అతనక్కడికి వెళ్ళిపోయింది అర్థంకాలేదు

ఆ ఫోటో తన చేతిలోకి వెళ్ళింది తెలియదు రామ - సువీకల
మెదడులోని అలోచనలు కూడా పిచ్చిగీతలా వున్నాయి

డాక్టర్ దామోదర్ ముగ్గురికేసి చూస్తూ చిద్విలాసంగా నవ్వుకున్నాడు.

విజయ్ వెంటబెట్టుకొని గడికేసి నడిచాడు దామోదర్ అందరూ
విజయ్ గదిలో అడుగుపెట్టారు లక్ష్మి వాళ్ళ అలికిడికి లేచి కూర్చుంది.
'కళ్యాణి' హాయిగా నిద్రపోతోంది.

డాక్టర్ దామోదర్ మరోసారి చిద్విలాసంగా నవ్వి గొంతు నవరించు
కున్నాడు

అందరూ అత్యంతగా ఎదురుచూస్తున్నారు.

“మిస్టర్ విజయ్ మీ రేమీ అనుకోవంటే ఓ పచ్చనిజం చెప్ప
మంటారా ?” అంటూ సమాధానం కోసం చూశాడు దామోదర్.

చెప్పమన్నట్టు చూశాడు విజయ్ .

“మీ యింట్లో పోయిన నెక్లెస్ . బంగారు గజాలూ నిన్నుపోయిన
పట్టుచీరా ఆ మూడు వస్తువుల్ని దొంగిలించి దెవరో తెలుసా ?” అన్నాడు
దామోదర్.

“ఎవరు ?” అత్యంతగా చూశాడు విజయ్ .

“ఎవరో కాదు మీరే” దృఢంగా పలికింది దామోదర్ గొంతు.

“డాక్టర్” — అరిచాడు విజయ్.

అతనికి కోపమొచ్చింది అవమానం అతన్ని దహించినేసింది.

“ఎవరు విజయ్ నేను చెప్పింది పచ్చనిజం ”

“ఎలా ? ఎలా డాక్టర్ . ? నా వస్తువుల్ని నే నెలా దొంగిలించు
కుంటాను. చెప్పండి డాక్టర్. హా హా యిటికే పాజిటుల్?”

అవేళంకో పూగిపోయాడు విజయ్.

“యస్.. పాజిటుల్ విజయ్ యిటికే క్వయిట్ పాజిటుల్” నొక్కి
పలికాడు దామోదర్.

“ఎలా డాక్టర్?” రోషావేశాలలో విజయ్ కళ్లు ఎరుపెక్కాయి.

“చెప్తాను కానీ ముందు నే నడిగి-దానికి సమాధానం చెప్పండి
యింతక మునుపు మీ చేతిలో వుండిన శ్యామలగారి పోటోని బావిలోకి విసిరారు
. అవునా?” ప్రశ్నించాడు దామోదర్.

మౌనంగా తలవ చుకున్నాడు విజయ్.

“కానీ మీకు తెలిసే పోటోని మీరు దానిలోకి విసకలేదు తెలియకే
అంతా జరిగింది అంటే మీ మనస్సు వదే వంపు ర్షణలో ఒక భాగంగా అవని
చేయబోయారు అలాగే మీ యింట్లో పోయిన మూడు వస్తువులు
నెక్లెస్ బంగారుగాజులు మరియు పటుచీరకూడా మీరే, మీకు తెలియ
కుండానే బావిలోకి విసిరివుంటారు

అవమానభారంతో తలవంచేశాడు విజయ్

“యిలా ఎందుకు జరిగిందో మీకు తెలుసా ?” దామోదర్ ప్రశ్న—
ఆసక్తిగా చూశాడు విజయ్

“ఎందుకో కాదు మీ తొలి భార్య శ్యామల చిత్రాన్ని మీ మనస్సు
లోంచి తుడిపేసుకోడానికి ”

“మీరు మీ తొలి భార్య శ్యామల వ్యామోహంలోపడి పిచ్చివాడై
పోతున్నారని మీ బంగారుజీవితం పాడై పోతుందేమోనని మీకు పునర్వి
వాహం చేశారు ధర్మయ్యగారు. కానీ మీరు మీ మొదటి భార్యమీదన్న మమ
కారంతో అమెని మరువలేకపోయారు. అమె ప్రతిమ మీ మనస్సుని పూర్తిగా
అక్రమించుకుంది. అందుకేతనే ఎప్పుడూ మీకు అమె జ్ఞాపకాలే
ఆ కారణంగానే రెండో పెళ్ళిచేసుకున్నా లక్ష్మిని ఆదరించలేకపోయారు
మీ మనస్సుతో గుంజాబనపడి మీలో మీరే సతమతమైపోయారు అంతేకాదు
లక్ష్మిని వొప్పించిన తర్వాత మీరు విధిగా బాధపడివుండాలి

“శ్యామల్ని పూర్తిగా మరువలేకపోయారు లక్ష్మిని నొప్పించడమూ
మీ అభిమతం కాదు అలా పరస్పర విరుద్ధభావాలతో మీ మనస్సు నలిగింది.
జ్ఞాపకాలకి సమాధి కట్టి లక్ష్మిలో క్రొత్త జీవితం ప్రారంభించాలనే మీ
అలోచన కానీ ఎలా?—”

“ఆ విధంగా ‘ఎలా?’ అని మీలో మీరు ప్రశ్నించుకొన్నందుకు పర్యవ
సానమే.. మీరు నిద్రలో నడవడం ”

కళ్ళప్పగించి చూస్తూవుండిపోయాడు విజయ్ .

“నిద్రలో నడిచేవారికి దృష్టిమాత్రమే వుంటుంది వినికీడి, స్వర్గా ఎక్కువగా వుండవ్ ఇప్పుడప్పుడూ అలా నడుస్తూ మిమ్మల్ని అక్రమించు కొన్న మీ మొదటి భార్య శ్యామలకి సంబంధించిన వస్తువులన్నింటినీ ఒక్కొక్కటిగా మీకు దూరంచేసుకుంటున్నారు” అంటూ ముగించాడు డాక్టర్ దామోదర్.

విజయ్ కేసి అనురాగంగా చూసింది లక్ష్మి. ఆమె కళ్ళల్లో కోటి దీపాలు వెలిగాయి.

విజయ్ పెదాలు కదిలాయి

“సారీ డాక్టర్ నా ప్రవర్తనకి నేనే సిగ్గుపడుతున్నాను. దొంగ ఎవరైంది

తెలుసుకోకుండా అందర్నీ అవమానించాను. మూర్ఖంగా ప్రవర్తించి లక్ష్మిని నాకు నేనే దూరంచేసుకున్నాను" పశ్చాత్తాపంతో అన్నాడు విజయ్.

"నోనో విజయ్. యిందలో మీరు బాధనడాల్సిందేమీ లేదు. అంతే కాదు... మీరు క్షమాపణ చెప్పవలసింది నాకు కాదు లక్ష్మికి పరిస్థితుల్ని దైర్యంగా ఏదుర్కొని యిన్నాళ్ళు ఓర్పువహించింది లక్ష్మి. అందుకు మనందరమూ అమెకే చెప్పాలి కృతజ్ఞతలు" నవ్వుతూ అన్నాడు రాక్టర్ దామోదర్.

* * *

తెల్లవారిందంటూ పక్షులు కిరికిలాడటాలు చేశాయి. మరో మధురమైన రోజుకి స్వాగతం పలుకుతూ లేవెల్లులతో పైకిలేచాడు దామడు ఆ రోజంతా కూరినికి పని దొరికింది.

విజయ్ యింటి పెరకలోని బావిని పూడికతీశారు. పోయిన రవ్వల నెక్లెస్, బంగారు గాజులూ చెక్కుచెదరకుండా అందులో దొరికాయి పట్టుచీర చివికిపోయింది.

శ్యామల వ్యామోహమనే మంచుతెర విజయ్ మనస్సులోంచి కరిగి పోయింది.

వాస్తవం ..అతని కళ్ళకు కట్టినట్టయింది.

శ్యామల జ్ఞాపకాలకి పూర్తిగా ఉద్వాసన చెప్పాడు విజయ్.

అస్థానే లక్ష్మిని ప్రతిష్టించుకోకుండా వుండలేకపోయాడు

దొరికిన నెక్లెస్ గాజులూ కరిగించి లక్ష్మికి సరిక్రొత్త నగలు చేయించాడు.

శ్యామల పోదో దేవుడి గదిలో స్థిరస్థానాన్నాక్రమించుకుంది.

లక్ష్మి జీవితంలో వసంతం వెల్లివిరిసింది. వసంత కోకిలారావములు అమె హృదయాన్ని పురికింపజేశాయి.

కె. గోవిందరావు కంటక్ ఫీట్

పరాకుగా నడుస్తున్న పార్వతీశం కాళ్లు
హఠాత్తుగా అగిపోయాయి కళ్లు రోడ్డు
మీద పడిఉన్న ఏదో అసాధారణ వస్తు
వుని చూశాయి, వెంటనే దాన్ని హస్త
గతం చేసుకోవాలని మెదడు చేతులకి
సందేశం పంపింది. అనలోచితంగానే
గబుక్కున వంగి దాన్ని తీయబోతూ
ఉండగా హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తొచ్చింది

పార్వతీశానికి. కాని అప్పటికే అప్రయ
త్నంగా నడుం వంగి, చెయ్యి సాగి,
రోడ్డుమీద మడతపడి ఉన్న ఆ నోటుని
అందుకుంది. అలా వంగునే తలతిప్పి
ఎడమవక్కకి చూశాడు. అంతవరకు
నోటికి చెయ్యి అడ్డంపెట్టుకుని నవ్వు
అపుకుంటున్న ఆల్లరిపిల్ల తుద్రున
ఇంట్లోకి పారిపోయింది.

పార్వతీశం ఒక్క డబ్బంపాటు ఇవ్వల్లే పీరియ్యాడు. వారం రోజుల క్రిందట ఒకసారి ఇదే పరాభవం జరిగింది అది గుర్తురాగానే ఆ నోటుని అదేదో అంటున్న వస్తువైనట్టు విడిలించి పారేసి, నిటారుగా నింబిడి, వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా చకచక ముందుకి సాగిపోయాడు.

కొద్దిసేపట్లో అతడికి ఆ పిల్లమీద కోపం పోయింది. తన పరధ్యానానికి తెలివితక్కువకి తనకే నవ్వు వచ్చింది. ఒట్టి అల్లరిపిల్ల! తను ఉండే వీధిలోనే చివరి ఇంట్లో ఉంటున్నారు వాళ్లు.

ఆ రోజు ఇలాగే — ఏదో ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న తను రోడ్డుమీద కాళ్ళకడంగా పడిఉన్న ఐదు రూపాయల నోటు మడతని చూసి అగిపోయాడు. పాపం, ఎవరో పారేసుకుని ఉంటారు! పొద్దున్నే లేచి తను ఎవరిముఖం చూశాడో ఎవరిదో ఏమిటి! తన ధర్మపత్ని ముఖమే — ఆ అదృష్టపీనణ్ణి విడనాడిన లక్ష్మి తనని వరించింది నెలాంటి రోజులో ఆయాచితంగా దొరికిన ఐదురూపాయలు ఏ ఖర్చుకైనా పనికొస్తాయి అనుకుంటూ వంగి దాన్ని తీశాడు. తీరా పైకితీసి దాన్ని పరీక్షగా చూస్తే అది పిల్లలు అడకునే బొమ్మనోటు. జాగ్రత్తగా చూడకపోతే ఎవరైనా పొరపాటు పడతారు. ఏ కిక్కి పాపులోనైనా ఐదుపైసలకొకటి దొరుకుతాయి అలాంటి బొమ్మనోట్లు.

ఒక్కసారి నిరుత్సాహం ముంచుకు రాగా ఆ దొంగనోటు నేలకి విసరికొట్టి, తన తొందరపాటు పనిని ఎవరైనా చూశారేమోనని చుట్టూ చూశాడు. ఎడమవక్క ఇంటి గేటుదగ్గర — పన్నుజాజీ సందిరి క్రింద నింబిడి తనకేసే చూస్తుంది ఒక పన్నెండేళ్ళ పాప. ఆవతలి వాళ్ళలోని దురాశని ఎక్స్ప్లయిట్ చేసి ఇలా అటలు పట్టించి నవ్వుకోవడంలో ఒక ఆనందం ఉంది ఆ ఆనందం ఆ పిల్ల కళ్ళలో స్పష్టంగా కనిపించింది. తను ఆ పిల్లకేసి చూడగానే ఏం ఎరగనట్టు అమాయకంగా ముఖంపెట్టి కొబ్బరిచెట్టు చాటుకి తప్పుకుంది చెట్టువారకి వెళ్ళి తనని కలదుకుని నవ్వుకుందేమో! ఇవాళ లాగే

ఆ రోజు మొదటిసారి ఆలా మోస పోవడం తనూ పరదాగానే తీసుకున్నాడు. ఆ పిల్ల చేసిన కొంచెపనిని భార్యకి చెప్తే నవ్వుతుందని, తనని ఎగతాళిచేస్తుందని అమెకి మాత్రం చెప్పలేదు. అయినా, అందులో తనకి జరిగిన అవమానం ఏమీ లేదని నమర్తించుకున్నాడు. ఎదురుగా నోటు కనిపిస్తే ఎవడి మనసు ఆకపడకుండా ఉంటుంది!

కాని మళ్ళీ అదే పద్ధతిలో పూర్తి అవడం బాగులేదు. పైగా ఈసారి ఆ పిల్ల తన ఎదురుగానే నవ్వింది. తన పరధ్యానానికి తనని తమ మళ్ళీ తిట్టుకున్నాడు పార్వతీశం. ఇంటి మెట్లెక్కుతూ ఈ

విషయం మరచిపోవడానికి ప్రయత్నించాడు

ఆట తర్వాత ఆ ఇంటిముందునుంచి అపీసుకి వెళ్తున్నా వస్తున్నా, అక్కడికి వచ్చేసరికి ఆ సంఘటన గుర్తువచ్చేది పార్వతీశానికి వెంటనే మనిషి ఇంకేం ఆలోచించడంమానేసి ఎర్థ్ లయిపోయేవాడు. రోడ్డుమీద ఏ వస్తువునీ చూడకుండా, చూసినా, పట్టించుకోకుండా, పట్టించుకున్నా అగి, వంగి, తీసే బుద్ధి తక్కువనని చేయకుండా బుద్ధిగా ముందుకి నడిచి వెళ్ళిపోయేవాడు ఆ అమ్మాయి అక్కడ ఉండేమోననిమాత్రం ఓసారి గేటువైపుచూశాడు. ఒకటి రెండు సార్లు కనిపించింది నొచ్చుకున్నట్టుగా, సారీ చెప్తున్నట్టుగా చూసింది కూడా. పార్వతీశం ఏమైనా అవకాశం ఇస్తే, 'సారీ అంకుల్, ఇంకెప్పుడూ అలా చెయ్యను' అని చెప్పిఉండేదేమో కూడా. ఏమైనా రోజు ఆ ఇంటికేసి, ఆ పాపకోసం ఓసారి చూడడం అలవాటై పోయింది పార్వతీశానికి

దాదాపు నెల్లాళ్ళ గదిచిపోయాయి. ఈ మధ్యలో, ఆ పాప చురుకైనదీ, తెలివైనదీ అని చూపులద్వారానే గ్రహించాడు పార్వతీశం. మాట్లాడే అవసరం, అవకాశం మాత్రం కంగరేడు.

ఓ రోజు సాయంకాలం అపీసునుంచి అరిసిపోయి ఇంటికి తిరిగివస్తున్నాడు పార్వతీశం. అపీసు వనివల్ల తల

నొప్పిగా, ఒళ్ళంతా చెమటపట్టి, చికాగ్గా ఉంది. వీరసంగా ఇంటికేసి అడుగులు వేస్తున్న పార్వతీశానికి మళ్ళీ రోడ్డు ప్రక్కగా దాదాపు అదేచోట ప్రత్యక్షమైంది నోటు. ఈసారి వందరూపాయల నోటులా ఉంది. గేటుకేసి చూశాడు. ఆ పాప లేడు ఏ కొద్దిరెట్టు బాటునో, కిటికీ వెనకో ఉంటుంది. పార్వతీశానికి ఈ అట ఇక అనక్తి అనిపించలేదు. ఆ నోటువంక నిర్లక్ష్యంగా ఓసారి చూసినదక సాగించాడు.

ఇల్లు చేరిన పార్వతీశానికి భార్య ముందుగదిలో దిగాలుగా కూర్చుని కనిపించింది. తలనొప్పీ, చికాకునీ వాయిదా వేసి, లేని ఉత్సాహం తెచ్చిపెట్టుకుని "ఏం, ఆలా కూచున్నావేం?" అనడిగాడు.

"ఎమండీ, ఏమీ అనకండేం! నా తప్పేలేదు, నేను జాగ్రత్తగానే ఉన్నాను. అయినా " వీళ్ళు నమిలింది భార్య.

పార్వతీశానికి అందోళన, అక్కర హెచ్చాయి.

"ఎమైంది, ఇంతకీ ఇంట్లో ఏదైనా.. పోయిందా? పగిలిపోయిందా— అద్దం గానీ .."

"ఉహూ.. ఆ మాత్రం అయితే బాగానే ఉండును. ఇండాక బియ్యం తెద్దామని బజారు కెళ్ళానండీ! ఉదయం చెప్పానుగా, వెళ్తానని.... వెళ్తా ఉంటే—

పార్వతీశం బుర్రలో ప్లాష్ లా ఏదో మెరిసింది.

“కొంపతీసి—ఉదయం నేను మీరు వారో ఉంచిన వందరూపాయల నోటు తీసుకెళ్ళావా?” అనడిగాడు.

“ఊః అదే....” భయం భయంగా అంది ఆమె.

“అది పోయిందా, ఎక్కడో? జారి పోయిందా చేతిలో మడిచి పట్టుకుంటే?”

“ఊః మీకెలా తెలుసు?” అశ్వరథంగా అడిగింది.

“ముందు బయలుదేరు. కాళం కప్ప ఏదీ! తలుపుకి వేసి రా, చెప్తాను. అర్థం అంటు....” త్వర పెట్టేడు పార్వతీశం.

అతడి భార్యకి వెంటనే లైటు వెలగ లేదు. “ఎక్కడికంటే” అంది అర్థంకాక.

“దార్లో చెప్తాను, నువ్వు బయలుదేరు ముందు. లేకుంటేనే అదెవరో కొట్టేస్తాడు.... అనలు ఇప్పటికే ఎవడికంటే పడిఉంటుందది” అడుర్థాగా అన్నాడు పార్వతీశం.

“ఉందా? అ నోటు మీరు చూశారా?” అయోమయం, అనందం కలగలిపిన స్వరంతో అడిగింది ఆమె.

“చూశాను. ఇందాక అక్కడే రోడ్డు పక్కన పడిఉంది. ఇప్పటికింకా ఉండో? ఎవడైనా తీసుకున్నాడో....” కాళంవేసి బయటికి నడుస్తూ అన్నాడు పార్వతీశం.

“మరి చూస్తే తియ్యలేదేమండీ?” ఇంకా అయోమయంగా అడిగింది ఆమె. “రోడ్డుమీద వందరూపాయల నోటు కనిపిస్తే చూసి, ఓహో! అనుకుని పచ్చేళారా? లేకపోతే అది మనది కాదుకదా, ఇంకెవ

రిదో మవకెందుకని వదిలేశారా, సత్య హరిశ్చంద్రుడిలా?”

పార్వతీశానికి భార్యమీద, తనమీద, ఆ పాపమీద ఒకేసారి కోపం వచ్చింది. దాన్తో తలవొప్పి ఎక్కువై, ■ గందరగోళంలో విషయమంతా వివరించడానికి వ్యవధి, ఓపిక లేక, “నువ్వు కొంచెం నోరు మూసుకుంటావా” అన్నాడు అసహనంగా.

ఆమె తెల్లబోయి చూసింది. పరుగులాంటి నడకతో అతడు వెళుతుంటే అతడి వెనకే ఆమెకూడా వెళ్ళింది.

ఆ ఇంటిముందు రోడ్డుమీద, రోడ్డు ప్రక్కనా జాగ్రత్తగా వెతికారు దంపతు రిద్దరూ. ఫలితం కూన్యం. ఈ అదృష్ట హీనల్ని విడిచిపెట్టి లక్షికి ఇంకే అదృష్ట వంతుడినో అప్పుడే చేరుకుంది. చీకటి ముదిరాక ఇంక లాభంలేదని నిర్ణయానికి వచ్చారు ఇద్దరూ.

“ఇంక మరి దొరకదు పోదామండీ” అంది భార్య దీపంగా. ఇంతకీ అది ఇక్కడే పడిఉంటే భర్త దాన్ని చూసి కూడా ఎందుకు తియ్యలేదో ఆమెకి అంతుపట్టలేదు.

పార్వతీశం కూడా నిరాశ చేసుకుని, వెనుతిరగబోతూ, “ఒక్క నిమిషం” అన్నాడు, ఆ ఇంటికేసి అడుగేస్తూ. అంతసేపూ ఆ ఇంటిగేటు మూసుకునే ఉంది.

“ఆ ఇంటివాళ్ళ కేమైనా దొరికిందేమో ననా!” అడిగింది ఆమె.

“హహహా!” మరేమీ చెప్పకుండా
గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళి, గుమ్మం
పక్కగా ఉన్న కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు
పార్వతీశం.

తలుపు తీసుకుని ఆ పాప తల్లి
కాబోయి, ఆవిడా, వెనకనే ఆ పాపా
వచ్చారు.

పార్వతీశం దైరెక్ట్ గా ఆ పాపనే
అడిగాడు. “ఏం పాపా! ఇవాళ కూడా
నన్ను పూర్ చేద్దామనుకున్నావా?”

క్రొత్తలు ముగ్గురికీ ఆ ప్రశ్న అర్థం
కాలేదు.

“అదేంటండీ” అంది ఆ పాప,
అయోమయంగా, కొంచెం భయంగా.

“అదే.... ఇవాళ కూడా బొమ్మనోటు
రోడ్డుమీద వదేసి, నేనది తీసి పూర్ నైతే
చూసి నవ్వుదామని బ్రైచేశావా?”
మృదువుగానే అయినా, సూటిగా అడి
గాడు పార్వతీశం.

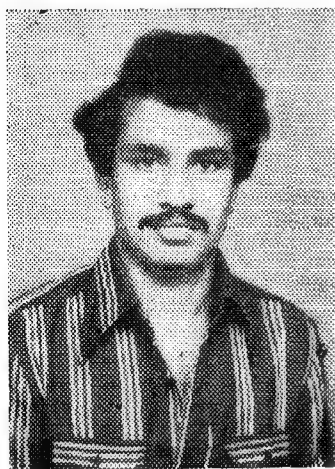
“లేదండీ! గార్ ప్రామిస్! ఇవాళ
నాకు జ్వరం. సాయంకాలం ఆస్పలు
బయటకే రాలేదు. ఇంతకుముందు ఆరా
చేసినందుకు పారీ అండీ, రియల్లీ సారీ..
ఇవాళ మాత్రం నేనేం చెయ్యలేదు.”
ఆ పాప ముఖం దీనంగా ఉంది.

పార్వతీశం విట్టార్పాడు. “అయితే
ఆ నోటు మనదే. విజం నోటే అన్న
మాట....” అన్నాడు భారంగా.

ఆడవాళ్ళిద్దరికీ ఇంకా విషయం బోధ
పడలేదు. పాపకి మాత్రం అర్థం
అయింది. వెంటనే అవాక్కై తర్వాత
ఏదో ఆనబోయింది.

కాని ఇంతలోనే పార్వతీశం “వస్తా
మండీ. సారీ ఫర్ ది డిస్టర్బెన్స్” అని
పాపా వాళ్ళమ్మతో చెప్పి వెనుతిరిగేడు.
అతడి భార్య అతడిని అనుసరించింది.

కొడుగుచుక్క కథ

తేది 6-5-1978 ది సినిహెరాల్డ్ వార పత్రికలో ప్రచురించిన “అడుగుల భారం” కథ, నా కథలు అన్నిటిలోకి నన్ను బాగా ఆకట్టుకొన్న కథ.

కథకో ప్రయోజనం ఉండాలనేది నా గట్టి నమ్మకం, సహజంగా హాస్య కథలు, ప్రేమ కథలు పాఠకుణ్ణి కాత్కాలి కంగా ఆకట్టుకోవచ్చు. అనందింప చేయవచ్చు కానీ, పాఠకుణ్ణి వెంటించేది ఆతనికో ప్రయోజనం చేపూర్వగలిగేది - విన్నూత పంథాలో నడిచే సమస్యా-

పూరికమైన కథలే! అందుకే క్రొత్త సమస్యలను పాఠకులముందు ఉంచాలనే నేను వివిధ జీవన లోతుల్ని త్రొవ్వకుంటాను. అలాంటి లక్ష్యంలో నా కలం నుండి వెలువడిన కథలకు వ్రాయను మార్గదర్శి కాగలుగునున్న కొన్ని కథలలో ఈ “అడుగుల భారం” మొట్టమొదటిది.

—ఈతకోట సుబ్బారావు

అడుగుల భారం

“నమస్కారం సార్!”

చదువుతున్న పత్రికనుంచి తలెత్తి చూశాను. ఎవరో అసరిచిత యువకుడు పాతికేళ్ళంటాయేమో, నవ్వుతూ ఏమిటన్నట్లు ఆతనివైపు చూశాను. ఆతని కళ్ళలోని గాంభీర్యం, దైర్యం చూసి ఒక్క ఊం విస్తుపోయాను.

“నాపేరు కిరణ్ సార్! మీ ‘జ్యోతి ఆవుబోర్ యూనిట్’లో రైట్ బోయ్గా పనిచేస్తున్నాను. మీకో కొంచెం ప్రైవేటుగా మాట్లాడదామని వచ్చాను సార్.” మాటలకిరు చూస్తుంటే మొహమాటస్తుడుగా ఉన్నాడు. ఇలాటి వారు మాట్లాడేది నా అనుభవం ఎంతో నేర్పింది. కీతం పెంచమని కొందరు చిన్న చిన్న వేషాలు ఇప్పించమనేవారు. మరి కొందరయితే, రోజూ వచ్చే ఆవిమానులు మరికొందరు. ఇతను వీటికే చెంది ఉంటాడనే నమ్మకంతో “చూడండి మిస్టర్ కిరణ్! మా యూనిట్ బోయ్ అంటున్నారు! మీ కష్టస్థాయి గాని, వ్యక్తిగత విషయాలు గాని యూనిట్ విషయాలు గాని, మేనేజర్ గారికోనే మాట్లాడాలి” ఇలాంటివారిని వదిలించుకోవడానికి నే నవలంబించే మార్గాల్లో ఇదొకటి.

*క్షమించండి సార్! నేను ముందుగా చెప్పాను ప్రైవేటుగా మాట్లాడవలసిన విషయమని మీరు అదీవారం షాటింగ్లో పాల్గొనరు, ఖాళీగా వుంటారని ఇంటికెళ్ళాను సార్. డబ్బింగ్ ప్రోగ్రాం కొరకు ఇక్కడున్నారని తెలిసి, మీరు తప్పక సహాయం చెయ్యగలరని వచ్చాను సార్. నా ఆశ నిరాశ చెయ్యకండి సార్!”

ఆతని ప్రాధేయతకు నేను బాధపడిన విషయం నిజమేకాని నా బాధను ఆర్థంచేసుకొనే దెవరు? వారంరోజులు కెమెరాముందు ఆడి, పాడి, వారానికి ఒకరోజు రెస్ట్ తీసుకుందామంటే డబ్బింగ్ ప్రారంభోత్సవాలని కొళ్ళావేళ్ళ బడి లాక్కురావటం, లేకుంటే కట్టిస్తున్న స్టూడియో విషయాలుగాని, నడిపిస్తున్న ఆవుబోర్ యూనిట్ ప్రోగ్రాంలుగాని, నా కార్షీటు విషయాలలో నా బాధ ఆర్థం చేసుకొనేదెవరు? ఏం చెప్పతాడో విని చూద్దాం అనుకొని “చెప్పండి మిస్టర్, మీ పనేమిటో” అనడిగాను.

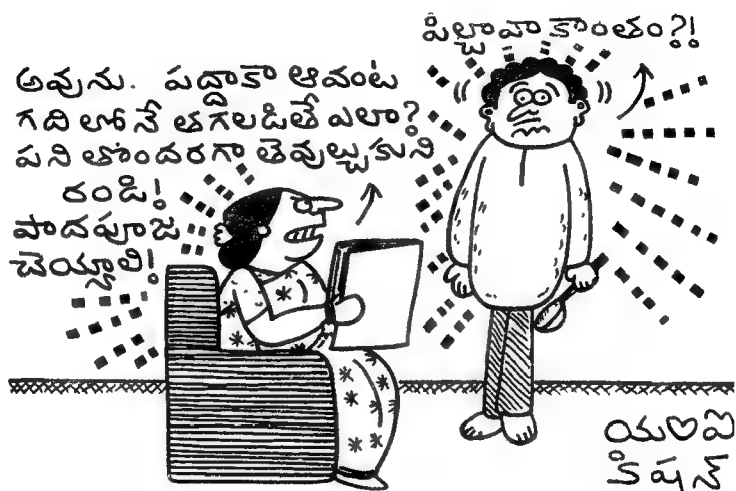
తల దించుకొని ఒక్కక్షణం తర్వాత 'ఇది పూర్తిగా నా వింత సమస్య సార్! మీ కెందుకు చెబుతున్నానంటే మీరీ సమయంలో నా ఆర్థిక సమస్య తీర్చగలరనే దృఢనిశ్చయముతోనే సార్' అన్నాడు.

"ఆర్థిక సమస్య" అశ్రవ్యంగా అడిగాను.

"నా ప్రస్తుత ఆర్థికసమస్యకు కారణం ఒక రకంగా మీ యూనిట్ అని చెప్పగలను సార్. స్టూడియో యజమాని, ప్రముఖ హీరో ముందు కేవలం ఒక టోయ్ ఇలా మాట్లాడుతున్నందుకు తమించండి సార్"

చెప్పమీద కొట్టి రాజకీయమన్నా, చెప్పతో కొట్టి సారీ అన్నా, మానవత్వమున్న ఎవరు మాత్రం ఏం చేయగలరు. అందుకేనే "పర్యాలేదు. చెప్పండి" అన్నాను.

నేను బి.ఇ. పాసయ్యాను. నా మీద ఆధారపడి ఉన్న తల్లిదండ్రులు, మాయంటి ఒక్కగా నోక్క అడపడచు, నా భార్య, నాకు తండ్రి బిరుదు సంపాదించిపెట్టిన నా రెండేళ్ళ కొడుకు, వీరికోసం, విజయవాడ 'విజయశ్రీ' లాడ్జిలో పనిచేస్తున్న రోజులవి. విజయవాడ పరిసరప్రాంతాలలో 'హీరో సుమంత్' గారి "కాలేజీ కుర్రాడు" చిత్రం షూటింగ్ జరుపుకొని ఓ రోజు రాత్రి నటీనటులు, దర్శక నిర్మాతలు, సాంకేతిక నిపుణులు ఆ చిత్రానికి పని చేసిన మీ జ్యోతి అవుట్‌దోర్ యూనిట్ మేనేజరూ, వీరందరూ కలసి మా లాడ్జిలో దినచేశారు. ఆ లాడ్జిలోనే తిరుగుతున్న నన్ను టోయ్‌త పిలిపించారు. ఏదో కంప్లెయింటు అని గాభరాగా వెళ్ళాను, ఆ పిలిపించింది ఎవరోగాదు యూనిట్ మేనేజరుగారే. అతను చెప్పిన మాటలు విని అశ్రవ్యపోవటం నా వంతయింది ఒంటినిండా బంగారుపూత పూస్తున్నారో, కొండమీద కూర్చో బెడుతున్నారో నాకే అర్థంగాని సమయంలో "ఇప్పుడే విషయం చెప్ప వవసరంలేదు. నేను చెప్పేది మీ మంచి కొరకే. రాత్రి బాగా ఆలోచించుకునే రేపు ఉదయం చెప్పండి" అన్న ఆతని చివరి మాటలతో సంజరం విడిచివ పక్షిలా సంకోషంతో బయటపడ్డాను. ఆ రాత్రంతా ఈ ఊహలతోనే నిద్ర పట్టింది కాదు. ఆ రాత్రంతా ఆతని మాటలే మననం చేసుకుంటూ గడిపాను. "ఈ కాలపు హీరోలకు వేడమెట్లు సరసరా ఓగలన్నా, పడగెత్తాలన్నా, గుర్రం ఎక్కిాలన్నా డూప్ ఎంతో అవసరం. కేవలం డూప్ పాత్రల కొరకు ఈ ఉద్యోగం ఎలా వదులుకోవాలని బాధపడకారేమో! మీరు ఆలోచించండి.

హీరో సుమంతగారి ఒడ్డు పొడుగు విషయాలలో ఏ విధంగానూ తీసిపోరు. సుమంత గారి చిత్రాలన్నిటికీ మీరు ఉపయోగపడతారు. కేవలం ఇది పార్ట్ టైం వర్క్ గా భావించండి. మా యూనిట్ లో మీకు వర్క్ నెంట్ ఉద్యోగం ఇప్పించగలను. పరిశ్రమలో అడుగుపెట్టిన తర్వాత నలుగురు పెద్దలు పరిచయ మవుతారు. మీ గ్లాసుర్ కో చిన్న చిన్న పాత్రలు పోషిస్తూ మంచి పేరు తెచ్చుకొవచ్చు. ఇలా ఎన్నో చెప్పిన తర్వాత నాకు కోరిందల్లా పెద్దలు చెప్పి నట్లు అదృష్టమనేది వదిలో వచ్చి కూర్చోదు. కాళ్ళదగ్గరకు వచ్చిన దానిని తన్నకుండా వంగి తీసుకోవటం మేరపించింది, అందుకనే మరునాడు అంగీ కారం తెలిపాను. నేను అంగీకరించటంలో నా స్వార్థం గూడ భాగస్వామి. ముఖ్యంగా నన్నొక ఆధికారిగా చూడలని పైసాలు కూడబెట్టి బి.ఇ. చదివించిన నా తల్లిదండ్రుల ఆశయం మేరకు, నా చెల్లాయికి ఘనమైన సంబంధం చేయాలని, నా జీవితంమీద పెంచుకున్న ఎన్నో ఆశల మేరకు నా అంగీకారం తెలియజేశాను సార్, అంగీకారం తెలియచేసిన పదిహేను దినాలకే “కారేలు కుర్రాడు” చిత్రానికి కూడ రూప్ పని ఉంది. వెంటనే రండి” అని పిలి పొచ్చింది. సెలవు పెట్టి మద్రాసు వెళ్లాను. మూడు రోజులు సెలవు పెట్టిన నేను ముప్పది రోజులకు వచ్చేటప్పటికి లాడ్జిలో నా ‘జాబ్’ కాస్తా పోయింది.

కప్పనినరై జీననోపాధికి కుటుంబంతో మద్రాసు చేరాను. అప్పటి సుమంత గారి చిత్రాల్నిటిలో పాల్గొనేవాణ్ణి, కాని ఆ డబ్బుతో ఈ సిటీలో అతమంది జీవించాలంటే ఎంత కష్టమో మీకు తెలిసే ఉంటుంది సార్. ఆ పరిస్థితిలోనే ఇష్టంలేకున్నా మీ యూనిట్ లైట్ బోయ్ గా చేరాను. చెప్పటం ఆపి “మీసు గంపిస్తుందా సార్” అనడం గాదు

“అ లేదు లేదు. ఇంటరెస్టింగుగా ఉంది, చెప్పండి” అన్నాను.

‘పరిశ్రమలో చేరి మూడేళ్ళు దాటినా లైట్ బోయ్ గా, డూప్ హీరోకన్న ఎక్కువ ఎదగలేకపోయాను. ఈ మూడేళ్ళు కష్టపడిన దానికి నేననుకున్న నా చెల్లాయికి వివాహం చేశాను. నాకు తండ్రి వీరుడు సంపాదించి పెట్టిన పెద్ద వాడి మాటను మరో ఇద్దరు బలపరచారు. అప్పుడే నా భార్యకు పిల్లలు కలగ కుండా అపరేషన్ చేయించాను అది సక్సెస్ గాక అమెకు పెద్ద జబ్బు చేసింది. ఇప్పటికే నా భార్య రోగాలతోనే బాధపడుతున్నా మందులిప్పించగల ప్రితిలో లేను సార్. రెక్కాడితేగాని దొక్కాడని పరిస్థితి ఏర్పడింది. ఆ రోజుల్లోనే సుమంత గారి చిత్రానికి మదురై అడవులలో పనిచేస్తున్నాను అప్పుడు ఇంటి వద్ద నుంచి లెటర్ వచ్చింది. దాని సారాంశం హైద్రాబాదులో ఆ నెం 28వ ఇంటర్వ్యూ ఉందిని. ఇక్కాళ్ళు నాకో డిగ్రీ ఉన్న సంగతి మరచిపోయాను. ఇన్నాళ్ళకి చదివిన ‘బి.ఇ.’ డిగ్రీకి ఒక సార్థకత ఎర్పడుతుందనే సంశోషణతో యూనిట్ మేనేజరు గాంకి చెప్పాను. నాకు చెప్పింది విని ఆశ్చర్యపోవటం నా వంతుకాదు. ఈ విషయం తెల్సిన నిర్మాత, దర్శకులు వచ్చి ‘మాదండి మిస్టర్! మీరు ప్రభుత్వ ఉద్యోగి కాబోతున్నారంటే మాకు సంశోషం కాదు చూకారా మీరీ సమయంలో వెళ్ళారంటే ఈ షెడ్యూల్ కాన్సిలవుతుంది. కాన్సిలవుతే కొన్ని లక్షలు నష్టమవుతుంది. ఇదే మాటింగ్ ఏ ఆదివిలోనయినా వచ్చాలేదు ఇలాంటి పరిస్థితిలో మాకెంత నష్టమో అలోచించండి మిమ్మల్ని నమ్ముకొని మరే డూప్ హీరోనూ తీసుకురాలేదు. అలాటప్పుడు మరో షెడ్యూల్ వేసి ఈ ఆదివిలోకి రావాలంటే చదువుకొన్నవారు, మీరూ అలోచించండి’ వారి బాధ వారు చెప్పుకొన్నారు. ఎరిరించి వెళ్ళదామంటే ఆ ఆదివికి ప్రత్యేక బిస్సులు లేవు. చేతిలో డబ్బులేవు. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో వారి మాటను కాదనిలేక, అటు వెళ్ళనూ నీయలేక మానుకున్నాను.

“తరువాత రెండు నెలలకే నేనూహించని మోరమైన వార్త నాన్నకు యాక్సిడెంట్. నా వ్యధ ఎంతఉన్నా నా కర్తవ్యాన్ని సరిగ్గానే నిర్వహించేవాణ్ణి కాని నా జీతంతో ఇల్లు గడవక నాన్న సబ్బుల కంపెనీలో సేల్స్మన్ గా చేరాడు. అప్పుడే సైకిల్ మీద వెళుతున్న నాన్నను సీటీ బస్సు కొట్టింది. ఇప్పుడాయన పరిస్థితి ప్రమాదకరంగా ఉంది. ఇప్పుడు నా కర్తవ్య మేమిటో చెప్పండి సార్: ఇటు తల్లి పసుపుకుంకుమలు నిలబెట్టినా! రోగాలతో బాధ పడుతున్న నా భార్యను కాపాడుకోనా! చెప్పండి సార్: నా కర్తవ్యం ఏమిటి సార్: నేను చేసికోసం ఈ ఫీల్డ్ లో ఎందుకు అడుగుపెట్టానో! ఆ దబ్బు కోసం పులులతో పోరాడాను మోటారు సైకిళ్ళతో గాలిలో తేలాను. మేడలని ఎగిరి దూకాను. నా కుటుంబాన్ని ఓ దారికి తీసుకురావానే గదా సార్ నా ప్రయత్న మంతా! ఇంత చేసి తల్లి పసుపుకుంకుమలను, భార్యాబిడ్డలను రక్షించుకోలేని నా కర్తవ్యమేమిటి సార్: దయచేసి మీరైనా చెప్పండి సార్:” అంటూ కల వంచుకున్నాడు. తలెత్తిన అతని కంటినిండా నీళ్ళు.

“భయపడకు మిస్టర్: సమస్యలన్నీ పరిష్కార మవుతాయి. నచ్చచెప్పను ప్రయత్నించాను.

“నా జీవితాన్ని మీ ముందు ఉంచాను సార్: పరిష్కారము మీరే చూపించాలి సార్:, కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు.

“ఐ విల్ ట్రై మై లెవెల్ బెస్ట్. అపరేషనుకు మూడు వారాలు టైం ఉంటుందంటున్నారు గదా! వచ్చే ఆదివారం కనిపించండి, చూస్తాను.”

“థాంక్స్ సార్” అంటూ భారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళుతున్న అతను కనుమరుగయ్యేవరకు చూశాను.

ఆదివారం

కిరణ్ ను పోయిన వారమే రమ్మన్నాను. రెండు వారాలైనా రాలేదు. కిరణ్ గూర్చే ఆలోచిస్తున్నాను. పాట్ రెడీ అయ్యేటప్పటికి నెట్ మీద తెళ్ళాను. అక్కడ చూ యూనిట్ మేనేజరు ఎదురయ్యాడు. నెల రోజులు అవుట్ డోర్ కని పొంపొయి వెళ్ళిన యూనిట్ మేనేజరును చూసేటప్పటికి ఆశ్చర్యమని పించింది.

“ఎప్పుడొచ్చారు? మాటింగ్ ఆయిపోయిందా?” అనడిగాను.

“మీకు తెలియదా సార్: మన యూనిట్ లైట్ బోయ్ అదే సార్ డూప్ హీరో కిరణ్ మొన్న చనిపోయాడు సార్” అన్నాడు

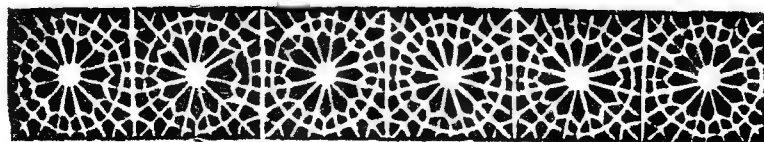
నిశ్చేష్టుడనయ్యాను. “ఈజ్ ఇట్?” నమ్మలేనట్లుగా అడిగాను. “అవును సార్: మొన్న హోటల్ రిజ్ట్ ఏడవ అంతస్తు పైన సుమంతగారికి డూప్ లో పాల్గొన్నాడు. ప్లాట్ మీద దూకటంలో తొరిపడిపోయాడు.”

మనసు భారమైంది తన కుటుంబానికి పరిష్కారం చూపకమునుపే తన జీవితానికే భగవంతుడు పరిష్కారం చూపించాడు. అతని ఆలోచనలతో ఇంటి కెళ్ళాను పి. ఎ. ఉత్తరాలు తెచ్చిపెట్టాడు.

“ప్రం ఉదయకిరణ్” చూడగానే గుండెలు అదరసాగాయి. అత్రుతగా చించాడు.

‘సార్ బహుశా ఈ ఉత్తరం చదివేటప్పటికి నే నీ లోకంలో ఉండ నేమో! చనిపోయే ముందు మిమ్మల్ని ఒకసారి కలుసుకొందా మనుకున్నాను. కాని ఏలుకాలేదు. చనిపోవాని ఇదివరలో ఎన్నోసార్లు అనుకొన్నాను కాని నేను వెళితే నా కుటుంబం ఓక్కులేని దవుకుందని భయపడ్డాను. నేను వుంటే ఉద్ధరించేదీ లేదు, లేకున్నా నా కుటుంబానికి ఒరిగేదీ లేదని ఆలశ్యంగా తెలుసు కొన్నందున ఇంతకాలం ఉన్నాననిపిస్తుంది. ఎంతో ఆలోచించి ఈ నిర్ణయాని కొచ్చాను. అందరనుకున్నట్లు తొరిపడి మరణించటం కాదు. ఇది నా ప్రయత్నమే. ఒక ప్లాట్ కోసం మరణిస్తే కొన్ని ప్రతికరయినా హాసీస్తాయి. నిర్మాతల నుండి, మీ యూనిట్ నుండి కొంత డబ్బు నష్టపరిహారంగా అందుతుంది. అది నా కుటుంబానికి అందచేయ్యండి. నా మీద కొందంత బలం పెట్టుకున్న కల్లిదండ్రులు నా దౌర్బల్యం మూలంగా బలికాగూడదు. అందుకే ఆ బాధను భరించలేక ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను. నా సమస్యకు ఇదే ముగింపు. ఆభాగ్యుడు ‘ఉదయకిరణ్’.

ఉత్తరం ముగించేసరికి నాకు తెలియకుండానే నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

వ్యూహం

ఎన్.తారకరామారావు

నుందరి స్టాఫ్‌హంట్‌కి వెడుతుంటే   చేతిలో వున్న పుస్తకాలు, డష్టరు,
 హేడ్‌మిస్ట్రెస్ రమ్మందని   కలు   బీరువాలో పెట్టి, తాళం వేసి, వాష్‌బేసిన్‌లో
 రొచ్చింది.   చేతులు, మొహం కడుక్కుని, ప్లాస్క్‌లో

కానీ త్రాగి నింపాదిగా వెళ్లింది.

“త్వరగా రమ్మంటున్నారమ్మా” అయ్య మళ్ళీ వచ్చింది.

“ఎవరోచ్చారూ!”

“తెలియదమ్మా. ఎవరో కారులో వచ్చారు!”

‘ఎవరోచ్చా!’ అని మనసులో అనుకుని సుందరి హెడ్ మిస్ట్రైప్ గదిలోకి వెళ్ళింది.

సిస్టర్ ఇగ్నాషియస్ ముందోవ్యక్తి కూర్చున్నాడు, యంగీ, లాల్సీ ధరించి.

“వీరు సుందరంగారు. వీ కోసం వచ్చారు!”

సుందరంవేపు అయోమయంగా చూసి నమస్కారం చేసింది, సుందరి.

“నేను రాంబాబుగారి పి.వి. నమ్మా. వారు మిమ్మల్నొసారి తీసుకురమ్మన్నారు” సుందరం నిలబడి చేతులు కట్టుకు చెప్పాడు.

“రాంబాబు .... అంటే .... సినిమా హీరోనా” సిస్టర్ ఇగ్నాషియస్ కళ్ళింత చేసుకు ఆడిగింది సుందరాన్ని.

“అవు!” అని, సుందరం, “వెంట్రామా అమ్మా. వారు ఊర్వశికో వున్నారు!” అన్నాడు.

సుందరి తలొంచుకుంది.

“వారు నీకు తెలుసా సుందరి-అయితే నేనూ వస్తూ పద వారిని మన స్కూలుకు ఆహ్వానిద్దాం.” సిస్టర్ అంది.

“రాండి పోదాం!” సుందరం దారి తీశాడు.

“నే రాను!” అమాటనేసి, సుందరి అక్కణ్ణుంచి చకచకా వెళ్ళిపోయింది స్టాప్ రూంలో, కుర్చీలో వారిపోయింది.

రాంబాబు ఎందుకు కబురంపాడు? ...

సుందరికి నా భావం దొరకని ప్రశ్న.

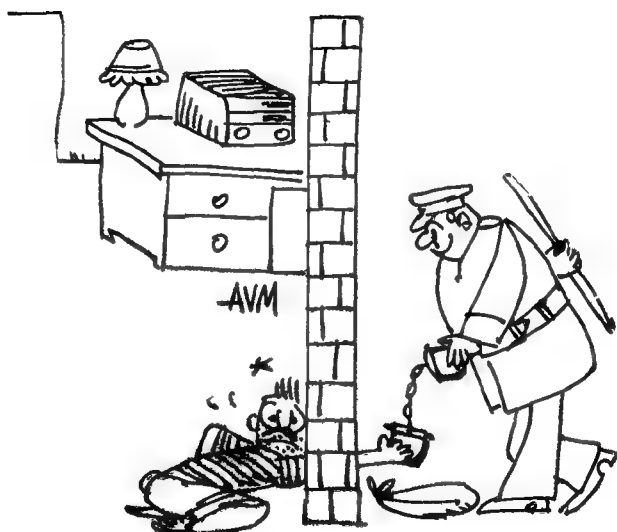
“సుందరిగారూ! పెద్దవాళ్ళు కబురంపితే అలా రాను అని డయ. వారు నొచ్చుకంటారు. పైగా వారిని చూడాలని పిల్లామేక, పెద్దాచిన్నా ప్రొద్దుజుంచీ, హోటల్ ముందూ, సినిమాహాలు దగ్గరా, పడిగాపుల ఎదురున్నారు అలాంటిది అయినే వ్యయంగా కారుపాపి రమ్మంటే ప్రోకాఫోతే ఏం బావుంటుందీ?” సిస్టర్ అన్నది.

సుందరి తలెత్తి చూసింది. సిస్టర్ ను, ఆమె వెనుకగా నిలబడ్డ మరికొందరు సహాధ్యాయులనూ. అంటే ఈ సరికే ప్రముఖ సినిమా హీరో రాంబాబు, సుందరి బీదరుకోసం కారు, కబురు పంపాడని తెలిసిపోయిందన్నమాట!

“చూడు సిస్టర్, రాంబాబు పొరపడి వుంటారు, నాకాయన తెలియదు. వీ సుందరి అనుకుని నాకు కబురెట్టారో! యనకు చాలామంది సుందరిమణులు తెలిసుందొచ్చు.”

“అయినా పోయొద్దాం. ఇండులో వస్తే మేముండి కారుందిగదా!”

“నే రాను” మొండిగా సమాధాన మిచ్చింది సుందరి.

“ఒకేఒక్కసారి.... మళ్ళీ రాత్రికి మెయిల్లో అయ్యగారు వెళ్ళిపోతారు!” సుందరం చెప్పాడు. “అసలు అయ్యగారే వద్దామనుకున్నారు. కానీ ఫిలిం శతదినోత్సవం గదా!”

“అవునవును!” సిస్టర్ వంతవలికింది.

సుందరికి ఏం చెయ్యాలో ఊణం తోవలేదు. ఆ సరికే, స్టాప్ రూం దగ్గర పిల్లలు కూడ పోగయ్యారు. మెరుపులా లేచి, హ్యాండ్ బాగ్ తీసుకుని, కాంపౌండ్ దాటి, రిజి బేరం అడక్కుండా ఎక్కి “పోస్యిన్ వట్టాల్సిపురం” అంది అప్పటికిగానీ ఆమె గండెడ తగ్గలేదు.

రిజివాడు ముసలి. కాపీగా త్రొక్కుతున్నాడు. అలా అనిపించింది సుందరికి. కానీ ఆంకలోనే జాలివేసింది.

పాపం! ఆతని తెన్ని కష్టాలో! పిల్లలు ఎక్కువే అయిందొచ్చు! పూట గడవని బ్రతుకు అయ్యంటుంది! అందుకే ఈ వయస్సులో....

తనెందుకు ఉద్యోగం చేస్తున్నది!

సుందరి మనస్సులో ప్రశ్నలు తరం గాల్లా ఉవ్వెత్తున శోచాయి.

‘ఖర్చు’ అనుకుంటే!

పెళ్ళిలో నందరూ, సుందరిని అదృష్ట వంతురాలని అన్నారు. సుందరి అలానే అనుకుంది. తొలిసారి కాపురానికి వెళ్ళి నవ్వుడు తనెంతో అదృష్టవంతురాలు అని సుందరి నమ్మింది అత్తమామలు, భర్త, అంతా అపురూపంగా చూసుకున్నారు. కలిరి బరువు, కాపురంలో మాదుర్యమూ అనుభవించే వేళలో నెల తప్పింది. అటు

కన్నవారూ, ఇటు కట్టుకున్నవారూ మరి మురిపెంగా చూశారు. ఏదో నెలలో పుట్టింటికి తీసుకొచ్చారు చీరె, సారే పెట్టి అంతే!

“ఏ ఈది అమ్మా!” రిజెవాడు అపి ప్రశ్నించాడు.

“అదిగో ఆ సందులో పెంకుటింటి దగ్గర అవు!”

కంకరరోడ్డు మీద రిజెవాడు చిన్నగా నడుస్తూ లాక్కెళ్ళాడు. ఇంటిముందు సిగింది. రిజెవాడికి దబ్బిచ్చి పంపేసి, తలుపు తాళంతీసుకుని లోపలి కెళ్ళింది. బల్లమీద చీటి.

“మమ్మీ.

ఇవాళ మాకారేణికి హీరో రాంబాబుగా రొస్తున్నారు. పంక్తు నుంది. నే రావడం అలస్యమౌతుంది.

గ్యాస్ తెచ్చా! రేషన్ షాపులో పంచ దార లేదుట.

రమణి

“ఓరిదేవుడా. ఈ రాంబాబు ఇంట్లోకి కూడా వచ్చాడే!” అనుకుంది సుందరి.

ఏమీ తోచక, ఏమీ పనిచెయ్యా లనిపించక, వాలుకుర్చీలో జారగిలిబద్దది.

గోడమీద నాలుగైదు పటాలు. అందులో హీరో రాంబాబు కూడ ఉన్నాడు.

“ఆ సినిమాబొమ్మ తెందుకూ!” అంటే “ఉండనీవే! ఆయన నా అభిమాన హీరో” అని రమణ తియ్యనివ్వలేదు.

ఆ హీరో ప్రక్క పొదో....సుందరి

కారేణిలో తీయించుకుంది. సుందరి కాక మరి నలుగురున్నారు. ముందు కుర్చీల్లో రమ, ఉష, గాయత్రి. వెనుక సుంచు న్నది సుందరి, భారతి. ఆ పోదో కోసమని సుందరి పట్టచీర అమ్మది కట్టుకుంది. మిగతా స్నేహితురాళ్ళంతా లంగా ఓణీలే. కాకపోతే భారతి మాత్రం నూలు చీర కట్టుకుంది. మిగతా పోదోల్లో రమణ కొయ్యగుర్రంతో నిలుచుని తీయించుకుంది. వెధవ అనాడే గుర్రం చెవుపట్టుకుని హీరోలా నిలబడ్డాడు.

అలా గోడమీద పోదోలు, శ్యాంలెం డర్లు చూస్తూ అలసట, నీరసం, ఆలోచనతో మగతగా పడుకుంది.

మగత విద్రలో ఎన్నో కలలు.... కొన్ని రంగురంగుల కలలు కొన్ని సాదా కలలు—మరికొన్ని పీడలకల.

తొలిమాలు మగపిల్లవాడు బొడ్డుగా ఎర్రగా వున్నాడు. వళ్ళో పడుకోబెట్టుకుని ప్రవ్వం ఇస్తుంటే, స్వర్గధామంలో తేలు తున్న అనుభూతి. ప్రక్కలో పడుకో బెట్టుకుని, నిద్రలో బాబు కలిశో తచ్చు తున్నా, గుప్పిట చూసుకుని, నిద్రలో నవ్వుతున్నా చూడటం ఏదో అనుభూతి. భారసాలరోజు, భర్త లాదేవు.

గ్రీటింగ్స్ మాత్రం ప.పా.ప. ఎర్ర ఊహలు, ఆలోచనలు సుందరికి తెలుసు. అందుకే తల్లి తండ్రి, ఉత్తమామల మాటలు కాదని, కొడుక్కు వెంటట రమణమూర్తి అని పేరు నిర్ణయించింది.

యూవ

రాంబాబు వచ్చాడు. సుందరిని చూశాడు. “ఎప్పుడొచ్చావు? ఏం ఇబ్బంది లేకుండా ఉందిగదా? ఏం కావాలన్నా ఏ.ఎ.వి అడగు?” అన్నాడు.

అంతే:

అర్వాత నెంపుండి ను దరి రాంబాబుకు తీరికలేదు - సుందరిని పలకరించ లేదు.

ఇలా ఎన్నాళ్ళూ

తడికి మొహంవాచి వచ్చిందా? లేక తర్త దగ్గరున్నానన్న సంక్తప్తికోసం వచ్చిందా? అప్పుకోలేకపోయింది సుందరి.

అదే ప్రశ్న ఓ రోజు రాంబాబును అడిగింది

రాంబాబు అప్పుడే అంత ఋర్తరాత్రి చాటాక వచ్చాడు. రంగు మొహంమీద అలాగే వుంది. అలసటలో బెడమీద వారి పొయ్యాడు. ప్రక్కన ప్రేమకుమారి మళ్ళీ తెల్లారితే రాంబాబు వెళ్ళిపోతాడు. అందుకే చొరవతీసుకుని లోపలకు వెళ్ళింది

“ఏం కావాలి?”

“మీతో మాట్లాడాలి.”

“అర్థంటా?”

“ఈ ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి.”

బద్ధంగా లేచి వరండాలోకొచ్చాడు. సిగరెట్ ముట్టించుకుని, కాళ్ళు పోర్టికో గోడను తన్నిపట్టి, “త్వరగా చెప్పు!” అన్నాడు. ఆ అనటంలో విసుగు వుండి.

“నా సంగతేం తేల్చారు?”

“తేల్చాని కేముంది?” యిప్పుడు నీకేం కష్టమొచ్చింది? నీ కేంకావాలన్నా చూడమని ఏ.ఎ.కి చెప్పాను. ఇక్క, వుండటం ఇష్టంలేకపోతే వేరే స్థానం తీసుకుంటాను. అక్కడ వుండ!”

నుండనికి నోరు పెగల్లేదు. రాంబాబు లేచి వెళ్ళి తలుపేసుకున్నాడు

సుందరికి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. దబ్బు మేడలు, కారు నీర్ని ఇక్కలంగా వున్నాయి రాంబాబు వాడుకునేందుకు బ్రతికేటదుక. రక్షణ ఇస్తాడో, కాకట్టినాడు. ఆ నీ, ఆయన భార్యగా... ఆయన కష్ట భాల్లో భాగం పడుకునేందుకు తనకు అవకాశం లేదు. పంజ

రంలో బ్రతుకు గడపాలి సలవ్వరాల తరగడి, ఆయనకోసం తీయని పిలుపు కోసం, చకోరవక్షిలా వేచి ఉండాలి:

సుందరి వచ్చేసింది

తను కోడుకున్న జీవితం ఇది గాదు. అందుకే బంధువుల్ని, మిత్రుల్ని అందర్నీ వదులుకుని వాళ్ళ సానుభూతి, అనునయం అందినంత దూరంగా వచ్చి జీవిస్తున్నది

బయట కారు అపిన శబ్దానికి కలలు చెదిరాయి సుందరికి. మగత వదిలిపోయి లేచి తలుపు తెరిచింది.

ఎదురుగా రాంబాబు:

ప్రక్కన రమణ:

“మమ్మీ అలా వున్నావేం! ఈయన రాంబాబుగారే! కావాలని మన్నింటికి వచ్చారు ”

రమణ ఎంతో ఉత్సాహంగా సుందరిని

నెట్టుకుని లోపలకెళ్ళి కుర్చీలు సర్ది “రాండి సార్” అనన్నాడు.

రాంబాబు వచ్చి కూర్చున్నాడు. సుందరి మంటగదిలో కెళ్ళింది.

క్షణాలు, నిమిషాలు గడిచాయి. సుందరి గడపకానుకుని భూస్థంలోకి చూస్తూ వచ్చింది ఈయన ఎందుకొచ్చాడు? తన బ్రతుకు ఏం కాబోతున్నది? అని ఆలోచిస్తూ.

“అమ్మా! ఆయన ఏలుస్తున్నారే! రా!”

సుందరి వెళ్ళింది. రమణ చాల విచిత్రంగా ఇద్దరినీ చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

“రమణా! మీ ఆమ్మతో కొంచెం మాట్లాడాలి. నీ కథ్యంతరమా?”

“లేదండీ!”

“అయితే కొంచెం వేపు బయటకు వెళ్ళు!”

రమణ బయటకు వెళ్ళాడు.

2

రమణ మళ్ళీ ఇంటికొచ్చేప్పటికి బయట కారు లేదు. సుందరి మాత్రమే వుంది.

“మమ్మీ! ఆయన వెళ్ళిపోయాడా?”

“ఓ!”

“రాంబాబుగారు మద్రాసు రమ్మన్నారే నన్ను హీరోగా చేస్తారట.”

“అహ!”

“పరిశీలనగానే వెళ్ళిపోతానే!”

సుందరి మాట్లాడలేదు.

“ఏమంటావమ్మా! అంతటి హీరో విల్చి, ప్రెకీటీసుకొస్తానంటే... అదృష్టమే గదమ్మా!”

సుందరి కళ్ళు నీళ్ళతో నిండిపోయాయి. కొడుకువేపు అళగ, బేలగ, చూసింది.

“రమణా! రాంబాబుగారు నీ కన్న తండ్రి! అవంగతి తెలుసా?”

రమణ ఆశ్చర్యపోయాడు.

“నీకు రెక్కలొచ్చాయి నీ యిష్టం. వెదీతే వెళ్ళు! కానీ నీకు కొన్ని విషయాలు చెప్పాలి. అది నా ధర్మం! విన్నాక నీ యిష్టం! ఆయన నిజంగా హీరోనే! కానీ నాకు మాత్రం దొంగ. నా జీవిత మాధుర్యాన్ని చాజేకారు. ఇప్పుడు నా కొడుకుని దొంగిలించబోతున్నాడు!” సుందరి లేచివెళ్ళి మొహం కడుక్కుంది. చెరిగిన జుత్తు సరిచేసుకుంది. బొట్టు పెట్టుకుంది.

ఆమె గదిలోకి వచ్చేసరికి, రమణ రాంబాబు ఫోటోతీసి అటకమీద విసిరేస్తున్నాడు.

స్కరియల్ సౌరిదర్శనీవం ఈశ్వర సంధ్యారేఖ

(గత సంచిక తరువాయి)

53

కృష్ణమో? నవ్వాడు.

ఆ నవ్వు ఎంతో అందంగా పున్నమి నాటి చంద్రుడు వెన్నెలలు వెదజల్లివంత హాయిగా అందంగా నల్లగా అనిపిస్తుంది ఎవ్వరికి అయినా, ఏ కన్నె మనసుకి అయినా.

కాని ఇంద్రసేనకు ఆ నవ్వు కంప రంగా ఏమిటోగా అనిపించసాగింది.

"మీరా! మీరు .." అంది తడబడుతూ.

"ఆ నేనే" హుందాగా నడుంమీద రెండుచేతులు ఆనించుకుంటూ అన్నాడు.

"మీరు మీరు ఇక్కడికి ఎలా వచ్చారు?" అమె కంఠస్వరం ఆదోలా పలికింది.

యింట్లో ఎవరూ లేరు తను ఒక్కరే ఉండి.

ఒంటరిగా ఉందని అతను ఏమైనా చేస్తే!

అమె మనసులో భయపడసాగింది.

గుండెలు దడదడలాడసాగాయి.

అతన్నిప్పుడు తప్పించుకోవటం ఎలా?

అమె మనసు గడుసు ఉపాయాల

కోసం అలోచిస్తోంది.

ఇంద్రసేన ప్రక్కకు ఆ తను వచ్చాడు.

"ఎలా వచ్చానా! ఎగిరి వచ్చాను" అన్నాడు.

అతని కంఠస్వరంలో వెటకారం రవ్వంత ఉన్నా కళ్ళల్లో మాత్రం కొంటె తనం దోబూచులాడుతుంది.

అమెకు ఒళ్ళు మండిపోయింది.

మరో టైములో అయితే నాగుపాము కాటువేసివట్టుగా ఎగిరి అతని చెంప చెళ్ళు మనిపించేది. కాని ... తను ఒక్కరే ఉన్నానన్న భయం లేకపోలే. ఒక్క ఊణం అలానే రెప్పవార్చుకుండా అతని పైసే చూడసాగింది.

అతను అలానే చూశాడు ఊణంపేపు.

"నువ్వు అంటే నాకు ఎంత అవహ్యామో తెలుసా!" అన్నట్లున్నాయి అమె చూపుల్లో ఆర్థం.

“నువ్వు అంటే నాకు ఎంత ఇష్టమో తెలుసా!” అన్నట్లున్నాయి ఆ త ని చూపులు.

“నిన్ను ఈ చెంపా ఆ చెంపా వాయి చెయాలన్నంత కోపం, కక్ష ముంచుకువస్తన్నాయి తెలుసా!” అన్నట్లు చూసింది.

“నువ్వు అంటే నాకు ఎంత ముద్దు తెలుసా! నిన్ను దగ్గరకు లాక్కుని గుండె లకు ఆడుచుకుని ఓమ్మ ముద్దులతో ముంచెయ్యాలనిపిస్తుంది తెలుసా!” అన్నట్లుగా ఉన్నాయి ఆతని చూపులు.

“అందుకే నువ్వు అంటే నాకు ఒక్క మండిపోతుంది, అనంగతి నీకు తెలుసా!” అన్నట్లు చూసి ముఖం తిప్పకుంది.

ఆతను చిన్నగా నవ్వాడు.

ఒక్క ఆడుగు మెల్లగా వేస్తూ ఆమె మంచందగ్గరగా వచ్చాడు.

తల తిప్పి బెదిరినట్టుగా చూసింది. ఆతని వైపు.

“ఎందుకా భయం!” అడిగాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

కృష్ణమో? ఆమె బుజంమీద చేతులు వేసి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

“ఏమిటిదీ! ముందు చేతులు తియ్యండి” కోపంగా వినయంగా ఆతని చేతులు తోనేయ బోయింది.

కాని ఆతను వదలిపెట్టలేదు!

“నా చేతుల్లోంచి ఎలా తప్పించు కుంటావు?” అన్నట్లు మరింత పట్టుదల

పెరిగిపోయింది ఆతనిలో.

ఇంద్రవేప కోపంగా లేస్తూ ఆతని పట్టు విడిపించుకోవడానికి చూసింది

“మర్యాదగా వదలండి” అంది ఆవేశంగా.

“వదలకపోతే!” రెట్టిస్తూ కోపంగా అడిగాడు.

“చంపేస్తాను” అంది పళ్ళు విగింది కళ్ళెర్రజేసి చూస్తూ.

“అహ” అన్నాడు. ఆతని కను బొమ్మలు ఆశ్చర్యంతో కుచాహరింగా పైకి లేచాయి.

“పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు మానేసి మర్యాదగా బయటకు వదలండి” అంది. చేత్తో బయటకు దారిచూపిస్తూ.

“నన్ను అజ్ఞాపిస్తున్నావా!” అంటూ ఆమెను విసురుగా దగ్గరకు లాక్కు న్నాడు.

ఆతను లాగిన విసురుకి వెళ్ళి ఆతని గుండెలమీద పడింది.

ఆతను నవ్వి రెండు చేతులతో ఆమెను చుట్టేసి దగ్గరకు లాక్కున్నాడు.

“వదలండి ఏమిటిదీ! ఎవరూ లేరని ఇంత ధైర్యం చేస్తారా! నా దగ్గర మీ అటలు సాగవు చంపేస్తాను. ముందు బయటకుపోతారా పోరా!” అంటూ ఆరిచింది.

“నేను ఏం వరాయివాణ్ని కాదు” సూటిగా చూశాడు ఆమె కళ్ళల్లోకి.

‘మరి!’ అన్నట్లు కళ్ళు విప్పారీ ఆళ్ళ

రంగుగా చూసింది,

“నేను నీ కాబోయే భర్తవి. పరాయి వాణ్ని అని భయపడకుండా అవసరం నువ్వు నా దానివి. నేను నీ వాణ్ని”

“గాలిలో మేడలు కట్టకండి” అంది అతని చేతుల్లోంచి బయటపడటానికి గింజా కుంటూ.

“అంటే!” నుదురు చిట్లించి అడిగాడు.

“అంతస్తుల విషయం మర్చిపోకున్నారు” రోషంగా అంది.

“అంతస్తుల విషయం గుర్తు తెచ్చుకుంటే నాదగ్గర నా దబ్బుదగ్గర మీరు ఏంకారు.”

“మీరు అనుకుని అలా గర్వపడుతున్నారు. మీది నడమంక్రపు సిరి.”

“మీది, మీ నాన్నది!” వెటకారంగా చూశాడు.

ఇంద్రసేన కోపంగా చూసింది

“ఒక్కసారి నువ్వు, వీతండ్రి వెనుతిరిగి చూసుకోండి. బ్రిటికి చెడి మళ్ళా పుంజుకున్నవాణ్ని నేను. అందర్నీ కాకాపట్టి చేతులు నులుముకుంటూ అందరి కాళ్ళ క్రిందాగోతులుతవ్వి వాళ్ళని అధంః పాతాళానికి తొక్కిసి పుంజుకుని పైకి వచ్చిన మహానుభావుడు వీతండ్రి. నడమంక్రపుసిరి నీదా! నాదా!” అన్నాడు కోపంగా.

అతని కళ్ళుచింకనిప్పులా అయ్యాయి.

“మా సంగతి మీకు ఏం తెలుసు!” రోషంగా అడిగింది.

“తెలుసు గనుకనే చెప్తున్నాను కటువుగా చెప్పాడు

“తెలుసు” కోపంగా ప్రతి అక్షరం నొక్కి పలుకుతూ “ఏం తెలుసు! ఒకరి అయిశ్వర్యంతో ఉన్నారని లేనిపోకలు చెబుతున్నావు ఈర్ష్యతోబుకాయించకండి.

“ఎవరినీ ఈర్ష్య!” అందించి అడిగాడు

“మీదే ఈర్ష్య కాకపోతే!” హేళి ధ్వనించింది అమె కంఠస్వరంలో.

“ఈర్ష్య నీది మీనాన్నది. మీ బ్రతుకు ఏమిటో గడిచిన రోజులు ఏమిటో నా! తెలుసు”

“కృష్ణమాళ్ళీ!” గట్టిగా అరిచింది.

“ఇంకా గట్టిగాఅరు. ఇట్లు అడిగిపోదే బట్టు అరు భూమి బ్రద్దలయినట్లు అరు అరిచి, అరిచి వీకే పిచ్చెక్కిపోతుంటే అ పిచ్చులో నిజం కక్కేస్తారు” అన్నాడు కోపంగా.

“నా యింట్లో ప్రవేశించి న నే, అంటారా! మీ పని చెప్తాను. అదది అంటే అదిర కాదు” అంటూ చెయ్యి పైకిఎత్తి కొట్టబోయింది

అతను అచేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడ అతని కళ్ళల్లో కోపం, కసి, కక్ష చె రేగసాగాయి.

రెండో చెయ్యి పైకి ఎత్తింది.

అచేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

అమె బలం అంకా ఉపయోగించుకోవడం కోసం కోపం.

చూడు - మిష్టర్ సుబ్బారావు
నోటికంటా ?

అతను ఊణంసేపు అలా నిలబడిచూసి చప్పున అమె చెయ్యి అందుకుని దగ్గరకు లాక్కున్నాడు.

“చీచీ మర్యాద లేకుండా ” అంటూ అతని చెంప వాయించడానికి ప్రయత్నించింది.

అందుకు అతను అవకాశమివ్వలేదు. దగ్గరకు ఇంకా దగ్గరకు అమెను లాక్కున్నాడు.

అంతే

ఇద్దరు ఊణంసేపు అలా ఉండి పోయారు.

ఇద్దరికీ ఆ సమయంలో ప్రపంచం ఒక్కసారి ఆగిపోయినట్టు అయింది

ఇండ్రసేనకి తను ఎక్కడ ఉందో ఏమిటో గ్రహించుకునే స్థితిలో లేడు.

మనసు మొద్దుబారిపోయింది.

శరీరం అంతా ఎలాగో అయిపోయింది ఒంట్లో శక్తి అంతా హరించుకుపోయినట్టు అయింది.

తక్కు అవ్వగించి అతనివైపు అలాగే రెప్పవల్చుకుండా ఆయోమయంగా మతి పోయినట్టు చూడసాగింది.

కృష్ణమోళి నవ్వాడు.

ఇండ్రసేన రోషంగా ముఖం తిప్పుకుంది.

అతని చేతుల్లో బొమ్మల్లా మాటా పలుకు లేకుండా అలాగే ఉండిపోయింది.

అతను అపురూపంగా అమె చెంపలు

నిమిరాడు.

అమె అతనివైపు చూడేదు

“పురుషుడు పురుషుడికో కలబడి కొద్దొచ్చు. స్త్రీ స్త్రీకో కలబడి కొద్దొచ్చు కాని ” అంటూ మళ్ళీ నవ్వాడు.

“పురుషుడితో ప్రేమ కలిగిడితే అది ఒక అపురూపం తియ్యని భావం అయి మనసు దగ్గరవుతుంది” అన్నాడు.

అమె మాట్లాడలేదు

ఇంద్రసేనకు దుఃఖం ముంచుకు వచ్చేస్తుంది. కళ్ళలో నీళ్ళు అతను గాని చూస్తే:

తనని ఇంకా లోకవచేసి చురకవ చేస్తాడు. అందుకే వస్తున్న దుఃఖాన్ని గుండెలోనే దాచుకుంది

కృష్ణమో? మెల్లగా అమెను వదిలేశాడు.

చూపుదువేలు చూపిస్తూ అన్నాడు.

“ఈ ఊణం నీ గుండెలో, మెత్తగా, మత్తగా, తియ్యగా, మధురంగా, హాయిగా అనందంగా, పాలిపోంగులా హత్తుకు పోయి ఉంటుంది. నీవు ఈ ఊణాన్ని మర్చిపోవాలన్నా మర్చిపోలేవు. ఈ ఊణం నీమదిలో మెదులుతూ అనుక్షణం నీకు గుర్తుచేస్తూనే ఉంటుంది,” అంటూ అగి అన్నాడు.

“ఈ ఊణంనుండి మనసు నా గురించి ఆలోచిస్తుంది. నీ మనసు నన్ను గుండెలో దాచుకుంటుంది. నీ మనసు నా మనసుతో కలిసిపోవాలని కలలు కంటుంది. ఆ కలలు నిజం కావాలని మనసారా ఆనుకుంటుంది ఆ మార్పు నీలో వచ్చి తీరుతుంది.” అన్నాడు.

ఇంద్రసేన మాట్లాడలేదు. అతని వైపు చూడేడు.

“మీ వదివగారు అంకిత నన్ను అదేం చాలని చూస్తుంది. జాగ్రత్తగా ఉండమని హెచ్చరిస్తుంది ఎంత ధైర్యం! అమెనే జాగ్రత్తగా ఉండమని చెప్పి. నేను తల్చుకున్నాను అంటే మిమ్మల్ని అందర్నీ ఈ బంగళాతోసహా పెళ్ళగించి అవతలికి విసిరేయగలను, జాగ్రత్త” అన్నాడు మహాకోపంగా.

ఏమనాలా! అన్నట్టు విసురుగా తల తిప్పి గిర్రున చూసి ది ఇంద్రసేన.

కాని అతనివైపు చూశాక మాట రాలేదు ముఖ్యంగా అమె జడవడానికి కారణం తను ఒంటరిగా ఉండటంవలనే.

అందుకే అమె మౌనం వహించింది.

మనసులో తమ్ముకు వస్తున్న కోపాన్ని దుఃఖాన్ని బలవంతంగా మింగుకోసాగింది.

“నేను వస్తా” అంటూ ఒక్క ఆడుగు ముందుకేసి అగి తలతిప్పి వెనక్కు చూసి చెయ్యిచాపి అమె భుజంమీదకేసి చిన్నగా నవ్వాడు

ఆ నవ్వు ఈసారి అందంగా పున్నమినాటి వెన్నెల వెదజల్లినట్టుగా లేదు.

ఆ నవ్వు పటుపుగా పంకమే నా ద్యేయం అన్నట్టు కోపంగా కసిగా, కక్షగా ఉంది.

ఇంద్రసేన తలతిప్పకుండా కళ్ళు మాత్రమే తిప్పి అతనివైపు చూసింది.

“నీవు యిశ్వర్య గర్వంతో ఎంత విగ్రహీగినా నువ్వు ఏన్ను ఎంత పరాయి వాడిగా చూసినా నువ్వు ఏదో ఒకరోజు నా వద్దకు నిరుపేదలా అప్పి ఉన్నా ఏమీ లేనిదానిలా పరుగెత్తుకు వస్తావు. అమాట మాత్రం నిజం.”

“అది నా కంఠంలో ప్రాణంఉండగా జరగదు,” అంది అనేకంగా.

“అలా జరగని మరుక్షణం నిన్ను ఎగరేసుకువెళ్ళి నీ మెడలో బలవంతంగా కాళికట్టి నిన్ను నా అర్థాంగిని చేసు కుంటాను” కచ్చితంగా అన్నాడు.

“మీకు అంత ధైర్యం వచ్చినప్పుడు చూద్దాలెండి. మీరు ఇకదయచెయ్యండి” అంది కాస్త కోపంగా

“వెళ్తాను. నువ్వు ఉండమని నాకాళ్ళు పట్టి బ్రతిమాలినా ఉండను. ముప్పే నాకాళ్ళు పట్టి బ్రతిమాలే రోజు వస్తుంది. వచ్చి తీర్చుంది.” అన్నాడు

ఇంద్రసేన నిర్లక్ష్యంగా తల తిప్పు కుంది.

“వెళ్తున్నాను ఈ ఊణం మీకు గుర్తుండేలా చేసి మరీ వెళ్తున్నాను. ముందు మనం గడవబోయే దాంపత్య జీవితానికి ఇది పునాదిరాళ్ళుగా వేసి వెళ్తున్నాను. ఈ ఊణాన్ని గుర్తు ఉంచుకో” అంటూ వినురుగా తలుపు తీసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళినవైపే బొమ్మలా నిలిచిపోయింది.

అతను ఇక్కడికి ఎలా వచ్చాడు! తోపరికు ఎలా రాగలిగాడు! ఒంటరిగా ఉన్నానని తెలిసి మరీ చురకనడేస్తూ మాట్లాడేడు.

ఎంత ధైర్యం! తనని ఎన్ని మాటలు అన్నాడు!

ఇంద్రసేనకు దుఃఖం ముంచుకు వచ్చింది.

పురుషుడితో కలబడితే అన్న నిజాన్ని మధురక్షణంగా మార్చి వెళ్ళాడు.

మధురక్షణం అనుకున్న అతను ఆ ఊణాన్ని నామరూపాలు లేకుండా చెయ్యాలి.

అది మధుర ఊణమా! తన గుండెలో నిలిచిపోయి హత్తుకు పోయే ఊణమా!

మనసులో అవహించుకుంది. మంచం మీద కూలబడుతూ కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుంది.

అదే ఊణం కళ్ళ ముందు కదరి సాగింది

అమె గుండెలు దడదడలాడి పోసాగాయి.

అతని గుండెరికు తను ఎంత దగ్గరయింది.

ఆ ఊణాన్ని ఆధారంచేసుకుని అతను ఎంత ధైర్యం చేశాడు.

ఆ ఊణం ఏమిదోగా అయిపోయింది.

ప్రేమ అనురాగం అంటే తెలియని
తను ఆ ఊణంలో ఏమయిపోయిందో
ఏమిటో చెప్పటం కష్టం

ఆ ఊణం రోజురోజుకీ పెద్దది అయి
తన గుండెల్లో పర్వతంలా తిష్టనేసు
కుంటే!

ఇంద్రసేన గుండెలు భయంతో గుని
గుని లాడాయి.

తన తండ్రి, అన్నయ్య, వదిన, తల్లి
అందరూ తన పెళ్ళివిషయంలో ఎన్ని
ఆశలు పెట్టుకున్నాడు

విద్యావంతుడు, అయిశ్వర్యవంతుడు,
గుణవంతుడు, అందగాడు అయిఉండాలి
అని ఎన్ని అనుకుంటున్నాడు.

వాళ్ళ ఆశలని మనిచేసి తమ యింట్లో
పనివాడిగా ఉన్న కృష్ణమాళిని తను పెళ్ళి
చేసుకుంటుందా!

అది ఈ జన్మలో జరగని పని

కాని... కాని. అతను దాగా పంతం
పట్టి ఉన్నాడు. బలవంతంగా లాక్కు
వెళ్ళి పెళ్ళిచేసేసుకుంటే

అమెకు భయంతో మొత్తం చెమటలు
పోసేకాయి.

వెంటనే తనకు తాను ధైర్యం తెచ్చు
కుంది.

అన్నయ్య తన పక్కన ఉండగా
అతను చుట్టపక్కాకి రాడు. లాలేడు.

వదిన హడా జాగ్రత్త పడుతుంది
తన విషయంలో.

అమె చెప్పిన సంబంధం ఏదో చేసేసు
కుంటే అతని మాటే ఉండదు. తన
ప్రాణం హాయిగా ఉంటుంది.

ఇంద్రసేన ఆలోచిస్తూ ఆలా ఉండి
పోయింది.

ఎంత వద్దచుకున్నా అవే ఆలోచనలు.

ఆప్పుడే అంబిక హస్తటల్ నుండి
యింటికి వచ్చింది.

వస్తూనే ఇందూ ఏం చేస్తుందో!
ఒక్కరై ఉందని అమె గదిలోకి
వచ్చింది

“ఇందూ ఏం చేస్తున్నావమ్మా” అంటూ
తల తిప్పి వదివవైపు చూసింది.

“ఇందూ అలా పడుకున్నావేం!”
అంటూ దగ్గరకు వచ్చింది

అమె వైపుచూసి తిరిగి తల తిప్పేసు
కుంది.

ఇంద్రసేనకు దుఃఖం అగటంలేదు.

“ఏమిటమ్మా అలా పడుకున్నావ్!”
మంచం మీద కూర్చుంటూ తలపై చెయ్యి
వేసి నిమిరింది.

అంటే అమెకు దుఃఖం అగలేదు

వదివను పట్టుకుని “వదినా!” అంటూ
బాపురుమంటూ ఏడ్చేసింది.

“ఆరే ఏమిటిది! ఏమైంది!” అంబిక
కంగారుగా అడిగింది.

ఇందు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చుసాగింది.

“ఇ.దూ! ఇందూ! ఏం జరిగింది!

నిన్ను ఎవరైనా ఏమన్నా అన్నారా చెప్పమ్మా!”

“అరే అలా ఏడుస్తావేమిటి!”

“నువ్వు ఏం చెప్పకపోతే నాకు ఏం తెలుస్తుంది!”

“వదినా ” అమెకు మాట రావటం లేదు.

“ఏమిటమ్మా !” బుజ్జగిస్తున్నట్టుగా అడిగింది.

“మరి మరి ” అమె వెక్కిళ్ళ మధ్య అంది.

అంబిక కనబొమ్మలు ప్రశ్నార్థకంగా ముడచుకున్నాయి. తను యింటివద్ద లేదు అత్తగారు, మావగారు, అయినా ఎవరూ యింటివద్ద లేరు.

ఇందూ ఒక్కిరే ఉంది

ఒకవేళ కృష్ణమోగిని ఫోన్ చేశాడా;

ఫోన్ చేసి ఇందూ మనసు కష్టపెట్టు కునేటట్టుగాని మాట్లాడేదా;

అనలు ఏం చెప్పటంలేదు కదా;

“ఇందూ! ఏమిటమ్మా నాకు చెప్పక పోతే ఎలా తెలుస్తుంది; కృష్ణమోగిని ఫోన్ చేశాడా!”

“ఫోన్ చెయ్యటం కాదు” అంటి-
దుఃఖంతో పూడుకుపోయింది అమె కంఠ
స్వరం.

“మరి!”

“అతను సరాసరి యింటికే వచ్చేవాడు”
అంది కన్నీళ్ళతో.

“అయింటికే వచ్చాడా!” ఆశ్చర్యంగా

తెల్లబోయినట్టుగా చూసింది.

“అవును వశినా. యింటికే వచ్చేవాడు.

తిన్నగా నా గదిలోకి వచ్చి ” అంటూ
మళ్ళీ చేతుల్లో ముఖం దాచుకుని ఏడ్వ
సాగింది.

“అ” అంబిక క్షణంసేపు ఊపిరి
దిగపట్టి అలా ఉండిపోయింది.

పెళ్ళికొని పిల్ల ఒంటరిగా ఉంది.
అతను అనలే మంచివాడు కాదు. తనలో
తాను అనుకుంటూ ఆ మాటలు పైకే అనే
సింది

ఇంద్రసేన మాట్లాడలేదు

“వచ్చి ఏమన్నాడు!” అడిగింది.

“నన్ను ఎంత అవమానించాలో అంతా
అవమానించాడు మాటలు, అతని
ప్రవర్తన నేను తల్చుకు భరించలేక
పోతున్నాను” అంది

“అతే నిన్ను ఏం చెయ్యలేదు కదా;
పెళ్ళి కావలసిన పిల్లవు. అతను మంచి
వాడు కాదు. అది నా భయం” అంది
అంబిక భయంగా చూస్తూ.

“అతని మనసులో ఏ ఉద్దేశం ఉందో
ఏమనుకుని ఈ యింటికే వచ్చాడో కాని
నన్ను చూసి నా కోపంచూసి కాస్త తగ్గడు.
అంత సావాసం చెయ్యలేకపోయాడు.
కాని ఎన్ని మాటలు అన్నాడు వదినా”
అంది ఏడుస్తూనే.

ఆ మాట వినగానే అంబిక తేలిగ్గా
నిట్టూర్చింది.

“ఏమన్నాడు!”

“నన్ను ఎలా అయినా పెళ్ళిచేసుకో
వాలని వంతుండు పట్టి కూర్చున్నాడు. అతని
మాటలు వింటుంటే నాకేదో భయంగా
ఉంది. ఏ మత్తుమంచో చల్లి తీసుకు
పోతాడు అనిపిస్తుంది.”

అంబిక మాట్లాడలేదు సీరియస్‌గా
ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది.

“వదినా! ఈ విషయం మనం దాస్తే
బాలావరకు వెళ్తుంది. ముందు ఈ సంగతి
అన్నయ్యకు, నాన్నగారికి చెప్పేద్దాం”
అంది అవేశంగా.

అ మాటతో అంబిక ఉలిక్కిపడింది.

“ఎవరికి చెప్తావు?” అడిగింది.

“అన్నయ్యకు నాన్నగారికి.”

“చెప్తే వాళ్ళు ఏం చెయ్యగలరు
అనుకుంటున్నావు?”

“అతని ప్రాణాలు తీస్తారు” కనిగా
కోపంగా ఒక్కో అక్షరం నొక్కి
పలుకుతూ అంది

“చంపేస్తారు సరే, ఆ తరువాత”
అడిగింది సూటిగా.

ఇంద్రసేన ఆయోమయంగా చూసింది
అర్థంకానిదానిలా.

“అతన్ని చంపేస్తారు మన కని,
కోపం చల్లారిపోతాయి, సరే. అప్పుడు
చట్టం ఏం చేస్తుంది?” అడిగింది.

కృష్ణవదినట్లు చూసింది ఇందు.

“ఒకరి ప్రాణాలు తియ్యడానికి మనకి
హక్కు, అధికారం లేదు. చట్టం వెయ్యి
కళ్ళతో వేటాడి మరీ తరిమి, తరిమి

దివరకు పట్టుకుంటుంది. తక్షణం తక్షణ
విధిస్తుంది. ఆ తక్షణం తండ్రీకి, అ
అన్నయ్యకు పట్టే అప్పుడు నువ్వు ఏమవు
తావు; నువ్వు తట్టుకోగలవా?” అడిగింది
సూటిగా

ఇందూ తల వంచేసింది. తను అంత
దూరం ఆలోచించలేదు కనితో కోపంగా
అవేశంగా అనేసింది. ఈ విషయం తన
తండ్రీకి, అన్నయ్యకు చెప్తే వాళ్ళు
అంతపని చేస్తారు అ తరువాత బాధ
పడేది ఎవరు!

ఆలోచనలతో ఆలా బొమ్మలా ఉంది
పోయింది.

అంబిక చిన్నగా నవ్వింది

“ప్రాణం తియ్యటం అంత సులభం
కాదు చట్టంఉంది దానికి మనం దడవాలి.
అవేశం వదిలిరాదు. ఆలోచన ముఖ్యం
ఇప్పుడు. ఈ విషయం మనం అంత
వరకూ తీసుకువెళ్ళవద్దు” అంది అంబిక.

“మరి ఆ కృష్ణమో? రోజురోజుకీ
వంతుండు పట్టినట్టు మాట్లాడుతున్నాడే!
అతన్నీ తప్పించుకోవటం ఎలా?” అడి
గింది భయంగా.

అంబిక నవ్వుతూ ఆమె భుజం తట్టింది
దైర్యం చెప్తున్నట్టుగా.

బేరగా చూసింది ఇంద్రసేన.

“నీ పెళ్ళి జరిగిపోతే అతనితో గొడవే
ఉండదు నాకు హస్తదర్శికి ఫోన్ చేశారు.
రేపు వాళ్ళ అబ్బాయి కృష్ణ మన ఇంటికి
వస్తాడట నిన్ను చూడడానికి, వాళ్ళ

ఈశ్వర్యపోకు... మోతివిదేలే... వివిధయం
చెప్పినో నోటాస్ బోగడు . పూరంత పల్లెనిటిచేస్తూంది!

రంగమ్మ-

అద్దాయికి ఇష్టం అయితే నాళ్ళకీ ఇష్టమే నట. అతను మన ఇంటికి వచ్చేముందు గొడవ ఏం పెట్టుకోవద్దు. ఈ పెళ్ళి చూపులు చాలా రహస్యంగా జరిగిపోవాలి. పెళ్ళి సంబంధం ఏకైకం అయిపోయి పెళ్ళి జరిగిపోతే అతను అతని వట్టుదలా ఏమవుతుంది" అంటూ నవ్వింది అంబిక.

"వదినా!" అంది సంతోషంగా, అక్క ర్యంగా, ధైర్యంగా.

"ఈ విషయం ఎవరికీ చెప్పకు. నేను ఉన్నాను. నీవు ధైర్యంగా ఉండు. నాన్న గార్ని, అమ్మగార్ని నేను చెప్తాను కృష్ణ రేపే మన యింటికి వస్తున్నాడు" అంది.

ఇంద్రసేన సిగ్గుగా చూసింది.

"నీవు చక్కగా అందంగా ముస్తాబు అవ్వాలి. అసలే నీవు అందమైనదావి

అనుకో. అతను విన్ను చూడగానే అలా ఉండిపోవాలి అంతే" అంటూ నవ్వింది అంబిక.

"పో వదినా" అంటూ గుండె పోయింది.

అంబిక అమెకు ధైర్యం చెప్పి నవ్వింది, అమె మళ్ళీ మామూలు ఉషారుగా అయ్యేటట్టుచేసి అమె మనసులో భయాన్ని పోగొట్టింది.

అంబిక మనసులో నవ్వుకుంది.

ఇందు ఎంత పెంకిఘటమో! తన తెలివి, గడుసుదనం ముందు అమె ఓడి పోతుంది. కృష్ణమో వస్తాడని తనకి తెలుసు. ఈ యింటి అందర్నీ చూస్తుంటే తనకి జాలి ముంచుకువచ్చి నవ్వు వస్తుంది. అంబిక మనసులో నవ్వుకుంది.

(నశేషం)

శ్రీ సరస్వతి అశ్రమం అంతా పడ్డ మణిగింది.

ఆ రోజు జరగవలసిన కార్యక్రమాలన్నీ ముగిసాయి.

అశ్రమవాసులంతా ఎక్కడివారక్కడ విద్రావస్థలోకి జారుకుంటున్న సమయం!

అశ్రమ ప్రాంగణం మధ్యలో ప్రముఖంగా కనిపించే ఒక కుటీరంలో మాత్రం ఇంకా దీపం వెలుగుతోంది. అది అశ్రమ సంస్థాపకురాలు, ఆధిపతి అయిన గురుశ్రీ రాజేశ్వరీదేవి నివాసం.

గదిలో ఒక ప్రక్కగా వెదురు బొంగులతో తయారుచేసిన మంచం కొబ్బరి పీచుతో కుట్టిన వజ్రచని పరుపు, దానిమీద జింక చర్మం పరచిఉంది. మంచంమీద కూచునిఉన్న రాజేశ్వరీదేవి చేతుల్లో మహాగ్రంథ మేడో ఉంది కానీ ఆమె దృష్టి పుస్తకంలో పేజీలు, అక్షరాల

వరుసల మీద లేదు. మనసు ఇంకెక్కడో ఉంది.

పుస్తకాన్ని పక్కకున్న ముక్కొలిపీటమీదుంచి, లేచి, గదిలో అటూ ఇటూ పచ్చాచేయడం ప్రారంభించింది.

అయిదున్నర అడుగుల ఎత్తు, ఎత్తుకు తగిన శరీర సౌష్ఠవం, వయసు ఏభయై పైబడినా, సలభయ్యేళ్ళ మనిషంత దేహదౌర్బల్యంతో, ధరించింది కాషాయవస్త్రాలూ, రుద్రాక్షమాలా అయినా, సామ్రాజ్ఞిలా కనిపిస్తుంది రాజేశ్వరీదేవి. జుట్టు లేని తలకు ఎప్పుడూ కాషాయవస్త్రం ఒకటి గట్టిగా కట్టుకుని ఉంటుంది.

బయట వాతావరణం చల్లగా ఉంది. అయినా, బహుశా, ఆలోచనలతో అవిడతల వేడెక్కి ఉండటంవల్ల నేమో, చిరుచెమటలతో, ముఖాన ఉన్న విభూతి

రేణులు, వాటి మధ్యని కుంకుమబొట్టు కొద్దిగా చెడిపోయిఉన్నాయి.

ఉదయం అశ్రమ సేవాదళం ముఖ్య పేవిక రంగమ్మ చెప్పిన మాటలు విన్న ఊణం నుంచీ అవిడ మనసుకు శాంతి లేకుండా అయింది.

మామూలుగా ఎప్పటిలాగే, గది ఊద్యేందుకు వచ్చింది రంగమ్మ. రాజేశ్వరీదేవి కన్నా వయసులో పెద్దదీ, అశ్రమం ప్రారంభించిన నాటినుంచీ ఆమె వెంట ఉన్నదీ అవటంవల్ల, రంగమ్మ అంటే అవిడకు కొంత ప్రత్యేక అభిమానం ఉన్నది.

“అమ్మగారూ! చాలా రోజుల్నుంచీ మీతో ఒక మాట చెబుదామనుకుంటున్నా.. మీక్కోపం వస్తుందేమోనన్న భయంతో వోరు పెగలకుండా ఉంది” అన్నది రంగమ్మ.

“ఇంత వయసు వచ్చి, నాక్కోపం తెప్పించేంత తప్పు ఏంచేశావు?”

“తప్పు చేసింది నేను కాదమ్మగారూ!”

“అయితే నీ కెందుకు భయం చెప్పు” అన్నది రాజేశ్వరీదేవి ప్రసన్నంగా.

“రూపాదేవమ్మ ప్రవర్తన బాగుండటం లేదమ్మా!” సంకోపంగా అంది రంగమ్మ.

“రంగమ్మా. ఏమిటి నువ్వంటున్నది?” అవిడకి అర్థం కావడంలేదు.

“నిజమేనమ్మా. నా మాటల మీద నమ్మకం కుదరకపోతే, ఏ రోజునా

రాత్రి పదిగంటల తర్వాత గుట్ట అవతల కాలవగట్టుకు వెళ్ళి చూడండి, మీకే తెలుస్తుంది.”

రాజేశ్వరీదేవి నోటమాట లేకుండా ఉండిపోయింది.

అప్పటినుంచీ అవిడ మనసు మనసులో లేదు. నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండా రూపను ప్రశ్నించటం, కోపగించి దండించడం అవిడ కిష్టంలేదు అందుకనే హృదయంలో తుపాను రేగుతున్నా, నహించి, ఉదయంనుంచీ మౌనంగా ఉండిపోయింది.

ఒక్కొక్క మదియ గడుస్తున్న కొరిదీ, రంగమ్మది ఒట్టి అనుమానం కాదు, నిజమే అయివుందాని అన్న నమ్మకం బలవడుతోంది ఆమె మనసులో.

ఎందుకంటే రంగమ్మ అబద్ధాలు చెప్పే మనిషి కాదు ఉత్తినే అనుమానించే తత్వం అసలే కాదు. రూప విషయంలో అసలు పొరబాటు అనేది చేయదు.

ఎందుకంటే రూపాదేవి తన కెంతో, ఒక సేవికే అయినా రంగమ్మకూ అంతే; ఇంకా ఎక్కువేనేమో!

రంగమ్మ ఉన్న ఒక్కతే కూతురుకు అతిచిన్నవయసులో పెళ్ళిచేసింది. ఆ పిల్ల ఒక పాపను కని, మొదటి ప్రసవంలోనే మరణించింది. రంగమ్మ వెంట ఉన్న పసిబిడ్డ కనడయింది. రూపాదేవిగారాశ్రమంలో పెరిగింది. ఆ అమ్మాయికి రంగమ్మతో తనకున్న సంబంధం గురించి

తెలిదు. తెలిసే అవకాశమూ లేదు.

అంతే రంగమ్మ చెప్పిందంతా పూర్తిగా నిజమేనా? ఎందుకట్లా అయింది? ఎక్కడుంది లోపం?

రూపను తను బుద్ధి వికసించకముందు నుండి, ఎంత క్రమశిక్షణతో పెంచింది! తన తదనంతరం, ఈ అశ్రమం గురు నీహన్ని అధిష్టించవలసిన రూప ఇలా ఎందుకు చేస్తోంది? ఈ అవశ్రుతి ఎలా ఏర్పడింది?

దైవభక్తిని, సన్యాసాన్ని, తను రూపంలో ఉగ్గసాలతో రంగరించిపోసిందే! అవన్నీ ఏమయ్యాయి? రూపకీ బుద్ధి ఎందుకు పుట్టింది?

తెలిసీ తెలియని వయసు, ఆమాయ కత్వం.... అవును అంతే! రూపాదేవి కావాలనే, తన్ను బాధించాని, ఈ దొంగబాటు వ్యవహారం మొదలు పెట్టిందని అనుకోవడానికి, రాజేశ్వరీ దేవి మనసు అంగీకరించటం లేదు.

అవును. అంతే అయి ఉంటుంది! తెలియక అమె పొరబాటు చేస్తే సరిదిద్ద వలసిన బాధ్యత తనదే! ఆ మోసగా దెవరో, మంచి అనుభవకాలి ఏమో! లేనిదే అశ్రమం అధినేత అయిన, తన పెంపున పాతుర్నే వలలో వేసుకోవడానికి, వాడికి ఎన్ని గుండెలు కావాలి!

గోడనున్న పాత గడియారం హఠా

త్తుగా గంటలు కొట్టటం ప్రారంభించింది.

అంతే పది గంటలయిందన్నమాట. 'ఇదేమిటో' శివాళి తేలిపోవలసిందే, అనుకుంది రాజేశ్వరీదేవి. కాషాయ రంగు శాలువ ఒకటి తీసి భుజిండుట్టు కప్పుకుంది. గంధపు చెక్కతో తయారుచేసిన, చేతికర్రను పుచ్చుకుని, పాంకోళ్ళు వేసుకుని, గని దాటి వెలుపలికి అడుగుపెట్టింది.

అంతటా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. నాలు గడుగులు వేసి రూప గడిని సమీపించింది రాజేశ్వరీదేవి. మంచం మీద పడక నలగనే లేదు. గది ఖాళీగా ఉంది.

'హూ! అయితే బయలుదేరి వెళ్ళిందన్న మాట!' అనుకొని అడుగేసింది రాజేశ్వరీదేవి.

అమె అలోచిస్తూ, సరిసరాలని పరిశీలిస్తూ, నడుస్తోంది.

సూర్యుడు లేనందువల్ల అది రాత్రి అయింది కానీ, ఎక్కడా చీకట్లు మాత్రం కనిపించటం లేదు పొర్లమి వెళ్ళిన రెండవ రోజేమో, చంద్రుడు, లోకమంతా నాడే అన్నట్లు, అంతటా వెలుగులు వింపుతున్నాడు.

అశ్రమం అవసరం దాటింది రాజేశ్వరీదేవి. గుట్ట వయపుగా అడుగులు వేసింది. అదంతా అశ్రమం అస్తే. అశ్రమం అవసరాలకు, తగినంత మేరకు అక్కడ వ్యవసాయం జరుగుతుంది.

చిరుగాలికి కొద్దిగా కడులుతున్న, పంటచేలు, వెన్నెల వెలుగులో కొత్తగా కనిస్తున్నాయి. ఈ వెన్నెల, ఈ వాతావరణం అంతా ఏదో వింతగా - అనిపిస్తోంది రాజేశ్వరీదేవికి.

అవును తను చంద్రుణ్ణి, వెన్నెలనూ చూసి ఎన్ని సంచత్పరాలయిందో గుర్తు లేదు. సూర్యోదయం కన్నా ముందు నుంచీ, సూర్యాస్తమయం వరకూ, ఊణం తీరునాటు దొరకని దినచర్య అమెది. ఆశ్రమద్వారం దాటి వెలుపలికి రావటం అన్నదే అష్టరూపం. అలా అయినా, ఇంత రాత్రి అయిన తరువాత బయటికి రావలసిన అవసరం అసలు ఉండదు.

పంటచేలు దాటి గుట్ట ఎక్కడం వల్ల కొద్దిగా అయాసం అయి, నడక వేగం తగ్గిపోయింది.

ఏవో గడ్డిపూవుల సువాసనల్ని మోసు కొస్తున్న చిరుగాలులు, అమె శరీరానికి హాయిగా సేద దీరుస్తున్నట్లుగా ఉన్నాయి.

ఎక్కువ దూరం ఒక్కపట్టున ఎక్కలేకపోయింది రాజేశ్వరీదేవి. చదునుగా ఉన్న ఒక బండమీద చలికిల బడింది పరిసరాలను పరికిలిస్తూ కూచుండిపోయింది.

చిత్రంగా అవిడ మనసులోని అశాంతి అంతా ఎటుపోయిందో, కాస్త తేలిక పడినట్లుగా ఉంది.

అక్కడినుంచీ చూస్తే, ఆశ్రమం వర్ణశాల. అటువయపు తోట, ఇటువయపు పంట పొలాలు. అన్నీ వెన్నెల వెలుగులో, గొప్ప చిత్రకారుడు గీసిన ప్రకృతి చిత్రపటంలా కనిపిస్తున్నాయి.

వెన్నెల, అటు చూసినా వెన్నెల; చెట్లూ, పుట్టా, రాయి, రప్ప, అన్నిటో విండిపోయి ఉంటే ప్రకృతి అంతా ఏదో రమణీయతను సంతరించుకున్నట్లుగా ఉంది.

ఈ వాతావరణం, ఈ వెన్నెల అనందాన్నిచ్చే ఇంత అందం, ఇవన్నీ ఎందుకు సృష్టించాడు దేవుడి? ఎవరి కోసం? జీవకోటి సర్వస్వం, నిద్రావస్థ లోకి వెళ్ళిపోయిన ఈ సమయంలో ఇంత అహ్లాదం వృధాకాదు? దీన్ని అనుభవించే దెవరు?

ఒళ్ళుమరిచి నిద్రపోతున్న మనిషికి కారుచీటి అయినా, వెన్నెలరాత్రి అయినా ఒకటే! అయితే చంద్రుడు వెదజల్లుతున్న ఈ చల్లని వెన్నెల, వరికోసం? ఏమిటో? దైవలీలలే చిత్రం! ఎంత జ్ఞానం అర్జించినవారికయినా అర్థంకానివి ఉంటూనే ఉంటాయి.

రాజేశ్వరీదేవి సందేహానికి సమాధానం దొరకలేదు.

బండమీది నుంచీ లేచి ముందుకు సాగింది.

గుట్ట ఎక్కి దిగటం అయింది.

అక్కడినించి అరటితోట ప్రారంభం అరటితోటకి ఎవతలే చిన్నపిల్లలకావలసి ఒకటి ప్రవహిస్తోంది.

అరటితోట మధ్యనున్న చిన్న కాలిబాట వెంటి నడుస్తోంది రాజేశ్వరీదేవి. అవిడ మనసులో ఇప్పుడు ఏ విధమయిన ఉద్వేగం, ఉత్సాహం లేవు.

అప్పుడప్పుడు గాలికి కదలుతున్న అరటి అకలు, చంద్రకిరణాల వెలుగులో తళుకరిస్తున్నాయి.

అరటితోట దాటగానే అల్లంత మూలలో, నిశ్శబ్దంగా ప్రవహిస్తున్న కాలువ కనిపించింది.

సంవత్సరానికి ఒక్కసారి ఈ కాలువ దగ్గరికి వస్తుంటుంది రాజేశ్వరీదేవి. శివరాత్రి వెళ్ళి మరురోజు వచ్చి ఇక్కడ గంగాపూజ చేయిస్తుంది. శివరాత్రికి వారంరోజులు ముందరే తమ అశ్రమంలో అరటిభండ్ల పూజలు, ఉత్సవాల్లో పాల్గొనేందుకు భక్తులు తండోపతండాలుగా వస్తారు. తమ పూజచేయవచ్చేసరికి, కాలువ గట్టు, సాన్నాలు చేసే వాళ్ళతో కలిసి లాడుతుంటుంది.

ఏటా అదే జననమృత్యుకోచూడటం వల్లనేమో, ఇవాళ నిర్మామవ్యంగా ఉన్న కాలువఒడ్డు, మేటలు వేసి ఉన్న ఇసుక, వింతగా కనిపిస్తున్నాయి రాజేశ్వరీదేవికి.

అమె కళ్ళు రూపకోసం వెతుకుతున్నాయి.

ఎక్కువసేపు వెతకనక్కరలేక పోయింది.

పాదాలు ఇసుకలో కూరుకుపోయిన దానిలా, కదలకుండా నిలుచుండి పోయింది రాజేశ్వరీదేవి.

కాలువ కొద్దిగా ఒంపు తిరిగి దిగువకు ప్రవహిస్తున్న చోట రెండు బండరాళ్ళు ఒకదానికొకటి అనుకొని ఉన్నాయి వాటి మీద కూచుని ఉన్నారు రూప, అమె చెలికాడు.

వాళ్ళిద్దరూ ఈ లోకంలో లేరు.

కాళ్ళు నీటిలోకి వదిలి వాలుగా కూచుని ఉన్న ఆతని ఒళ్ళో కలపెట్టుకుని జారగిరింది ఉంది రూప.

ఆతని చేతులు అమె జుట్టు సవరిస్తున్నాయి.

అమె చేతులు, ఆతని మెడదుట్టా పెనవేసి ఉన్నాయి.

అదేపనిగా ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు చూసుకుంటున్నారు.

రాజేశ్వరీదేవికి కోపం రాలేదు; అశ్రురంగా చూస్తూ నిలుచుంది. అక్కడున్నది అమె ఊహించినట్లు కొమ్ములు తీరిన మగవాడు కాదు.

ఆ అబ్బాయికి రూప అంతే వయసు ఉంటుంది. మనమయితే ఉంది కానీ, బుగ్గల్లో పసికనం కనిపిస్తోనే ఉంది.

ఓహో! వాళ్ళిద్దరిలో ఎంత మైమరుపు! చూపులో ఎంత అరాధన! వాళ్ళు చేస్తున్నది తప్పు అనుకోవడానికి రాజేశ్వరీదేవి మనసు వెనుకాడుకోంది.

ఒక్క నిమిషం ఆలోచిస్తూ కళ్ళు మూసుకుంది.

మళ్ళీ కళ్ళుతెరిచిచూస్తే, ఎదురుగా ముఖాలకి బదులు మరేవో కనిపిస్తున్నాయి అమెకు:

అరే! అది తన ముఖంలాగే ఉంది, రూప వయసులో ఉండగా తన ముఖం అట్లాగే వుండేది! అవును అయితే.... ఆతను తనకు చిరిపరిచికం అట్లాగే ఉండేది! అవును....అయితే....ఆతను .. తనకు చిరిపరిచికం అయిన వ్యక్తే.... తనని ప్రాణంగా ప్రేమించిన పిచ్చి వాడు ... ఏమిటిదీ! ఇట్లా ఎందుకు కనిపిస్తోంది! ఎన్నేళ్ళుగా మరుగున పడిపోయిన, పాత జ్ఞాపకాలు ఇప్పుడు బయటి రావటం ఏమిటి!

కాదు కాదు! అక్కడున్నది తను కాదు. దృశ్యం మారిపోయింది. మళ్ళీ వాళ్ళిద్దరే కనిపిస్తున్నారు. ఏదో మాట్లాడుతున్నట్లు, వాళ్ళ పెదవుల కదలికలు తెలుపుతున్నాయి.

పిల్లకాలువ, ఇసుకమేటలు, ఒక వయపు, అరటికోట. గుట్ట మరొక వయపు, వెన్నెల వెలుగులో అతి అకరణీయంగా ఉన్న ఆ ప్రకృతి దృశ్యంలో ఒక భాగంలా కలిసిపోయారు వాళ్ళిద్దరూ. నిజాని కా జంబ, పరిసరానికి మరింత అందాన్ని సమకూర్చుతున్నట్లుగా కనిపిస్తోంది.

అతడు చంద్రుడివయపు వేలుపెట్టి చూసి, రూపకేదో చెబుతున్నాడు. బహుశా 'చంద్రునిబం కంటే నీ ముఖమే అందంగా ఉంది' అంటున్నారేమో!

ఉహూ కాదు, చేతిని గాలిలో చుట్టూ తిప్పి, రూప భుజానికి తాకింది, అదే చేతిని ఎదమీద ఉంచుకున్నాడు. "ఈ వెన్నెల వెలుగు, చల్లదనం అంతా మన కోసమే" అని అంటున్నట్లుంది.

అంతే అయిఉంటుంది.

అవును! తన సందేహానికి సమాధానం ఇప్పుడు దొరికింది. ఈ రాత్రి, ఈ వెన్నెల, ఈ అహ్లాదం అన్నీ, ప్రేమ భావంలో మైమరచి ఉన్న ఆ ప్రేమికుల కోసమే అయిందాలి!

రాజేశ్వరీదేవి మనసు మారిపోయింది.

నోరు విప్పి ఆ విశృంభాన్ని వాళ్ళ ఏకాంతాన్ని, భంగంచేయటం ఇష్టంలేక మౌనంగా వెనుదిరిగింది.

అశ్రమంలో గది చేరి విశ్రమించటోయే ముందు 'ఉదయం, ఆ అల్ప యెవరో వివరాలు తెలుసుకొమ్మని రంగమ్మకు చెప్పాలి' అనుకుంది రాజేశ్వరీదేవి.

అవును రూప తన నూతురు అయి వంత మాత్రాన, అమె భవిష్యత్తును విర్ణయించే హక్కు తనకేం ఉంది! అందరి భవిష్యత్తులు విర్ణయించే భగవంతుడుండగా తనకెందుకా శ్రమ!

మొట్టమొదటి మామమంతరావు బుద్ధి చెప్పింది!

రామరాజగారింట్లో ఆ రోజు ఓ వండు గలా వుంది. అందరి మొహాల్లోనూ చెప్పరేనంత వుత్సాహం తొణికిసలాడు తోంది. అంత సందడికీ, ఆ వుత్సాహానికి కారణం ఆ రోజు డాక్టర్ రవీంద్ర స్టేట్స్ నుంచి తిరిగివస్తుండటమే.

వై చదువులకోసం స్టేట్స్ కి వెళ్ళిన డా. రవీంద్ర, ఫారెన్ డిగ్రీతో తిరిగి వస్తున్నందుకు, అతని తలితండ్రులు, కాబోయే అర్థాంగి సుధ, అనందం తో వుక్కిరిబిక్కిరవుతూ, అతణ్ణి ఎప్పుడు చూస్తామా అన్న ఆతృతతో వున్నారు.

సుధ, నారాయణగారమ్మయి, వి.వి.
పానయ్యింది. అందరూ, అందానికి
దీచిన అణకువ, అకర్షణ, అమెనిమరో
మెట్టు పైనే నిలిపాయి.

సుధ అళంబి రవీంద్రపైనే
ఉన్నాయి. బావ స్టేట్స్‌నుంచి తిరిగి
వచ్చాక, తమ వివాహం వైభవోపేతంగా
జరుగుతుందని, హాయిగా యెన్నెన్నో
స్వప్నాలు చవిచూస్తూ సంసార జీవి
తాన్ని సాగిస్తామని స్నేహితురాండ్రతో
చెప్పుకుంటూ ఉండేది.

రవీంద్ర తండ్రి, రామరాజు సంగతి
సరేసరి: కొడుకు స్టేట్స్‌లో ఉంటూ
కూడా తమకి యెటువంటియిబ్బంది కలుగ
జెయ్యలేదు. ఇప్పుడెలాగూ స్వదేశం
తిరిగి వచ్చేస్తున్నాడు గాబట్టి, తమ
అంతస్తు, నిత్యజీవిత సరళి, యింకా
పెరుగుతాయన్న అళ, అతనిలో బాగా
నాటుకుంది. అదో కృప్తి.

ఇంత మంది యిన్ని విదాలుగా
అనూహ్యమైన అనందాన్ని పొందుతున్నా
ప్రతి ఒక్కరిలోనూ ఒకే ఒక్క భయం
కూడా లేకపోలేదు. బాహ్యంగా ఆ
భయాన్ని ఏ ఒక్కరూ వ్యక్తంచెయ్యక
పోయినా, అది అందరినీ పట్టి పీడిస్తున్న
భయమే. రవీంద్ర స్టేట్స్‌లో ఏ
పాశ్చాత్య లలితామణిలో వివాహం
చేసుకొని వస్తే.... నాళ్ళ భయపడినట్టు
అదే జరిగితే, అందరి అళలా మట్టి
గలిసినట్టే.

అందరూ డా. రవీంద్రను రిపిన్
చేసుకోడానికి ఎర్రద్రోమకి వెళ్ళారు.

రవీంద్ర ప్రయాణం చేస్తున్న
టోయింగ్ విమానం వచ్చింది. రవీంద్ర
విమానంనుంచి దిగివస్తూనే తన వాళ్ళవి
గుర్తించి చేయి వూపాడు. అతణ్ణి రిపిన్
చేసుకోడానికి వచ్చినవాళ్ళంతా పుళ్ళా
హంగా చేతులు వూపారు. వారిలో అంత
లేని ఆనందం పెల్లుబికింది. సుధ
హృదయం స్పందించింది రవీంద్రబావ
ఒంటరిగానే వచ్చినందుకు, లోలోన
మురిపిపోయింది అమె అంతరంగంలో
అంతవరకూ దోబూచులాడి తున్న భయం
పటాపంచలయ్యింది. మిగిలినవాళ్ళూ అదే
అనుభూతిని పొందారు.

రవీంద్ర వస్తూనే తలిదండ్రుల్ని
కొగలించుకున్నాడు. ఆ పక్కనే
నిల్చున్న మామయ్యకి, అతని సరసనే
మందస్మిత వదనంతో సిగ్గులొలకబోస్తూ
నిల్చున్న 'సుధ'ని అప్యాయంగా పలక
రించాడు. "నేను జ్ఞాపకమున్నానన్న
మాట.... ఏం బావా" సిగ్గుతో ముకు
ళించుకుపోయి అంది సుధ.

"వై నాటో: వీ పుత్రులూ అనుక్షణం
నిన్ను గుర్తుచేస్తూనే ఉన్నాయ్ కదా!"
నవ్వుతూనే అన్నాడు రవీంద్ర:

రవీంద్ర మాటల్లో హుందాతనం
పెరిగినట్టు, శరీర భాయలో కాస్తకం

మెరుపు వచ్చినట్టు, అప్పుడే గుర్తింపింది సుధ.

“నేను యెన్ని వృత్తాలు రాసినా, నువ్వు మాత్రం యే రెండు నెలలకో, మూడు నెలలకో ఉత్తరం రాసేవాడివి. నాకు భలే కోపం వస్తూండేది బావా” చిరిపిగా అంది సుధ

“అవన్నీ ఇంటిదగ్గర తీరిగ్గా చూట్లాడుకోవచ్చున్నే అమ్మాయ్. ఇక బైరైదరండి. అల్లుడు ప్రయాణపు బదలికతో వున్నాడు కదా, రాస్సేపు విశ్రాంతి తీసుకోనీ” నారాయణ కిరిగించుకుంటూ అన్నాడు.

దాంతో అందరూ బైటికొచ్చేసి కారులోనూ, టాక్సీలోనూ ఇంటిముఖం పట్టారు.

ఆ రోజు రామరాజు ఇలు, బంధుజనంతో, స్నేహితులతో, కళకళలాడుతూ హడావిడిగా వుంది. సుధ స్నేహితురాళ్లు అమెనో అట పట్టిస్తున్నారు.

రామరాజు, నారాయణ కేవలం బావ మర్దులే కాదు—నన్నిహిత స్నేహితులు కూడాను. నారాయణ అధికంగా ఓ మెట్టు పైనేవున్నా, రామరాజుని యేనాడూ చిన్న చూపు చూశ్చేడు. తన కొడుకు విదేశాల్లో వున్నారన్న అధికృత రామరాజు కన బర్చలేదు. అటువంటి భేషాలు, అహం భావాలు లేవుగాబట్టి ■ రెండుకుటుంబాలూ ఆనంద్య ఐక్యతకో పునలుతున్నాయి.

రవీంద్ర వచ్చేకాదు గాబట్టి, యింక వుపేషించకండా, అతడి వివాహం సుధతో

జరిపించేయాలన్న యోచన వాళ్ళిద్దరికీ వుంది.

అందుకనే, పెరునాడు అందరూ కూడువి కబుర్లు చెప్పకుంటున్న తరుణంలో, రామరాజే ఆ ప్రసక్తి తీసుకొచ్చాడు.

“ఒరేయ్ రవీ! నువ్వెలాగూ వచ్చేకావు. ఇన్నాళ్ళనించీ మేమందరమూ యెదురు తెన్నులు చూస్తోన్న వీ వివాహం జరిపించేయడానికి యేర్పాట్లు చేయించమంటావా? మీ మావయ్య కూడా ఆ రాజు పడుతున్నాడు.”

నారాయణ చప్పన అందుకున్నాడు. “బ్రాచరవీంద్ర! మా చిరకాలవాంఛ, మీ యిరువురి వివాహబంధం. సుధ, నువ్వు, చిలకాగోరింకల్లా మా కళ్ళ ముందు తిరుగుడుతుండటమే మేమంతా కాంక్షించేది.”

సుధ సిగ్గుతో మొహం దించుకునే వుంది.

రవీంద్ర, చప్పన జవాబు చెప్పలేక పోయాడు. ఈ ప్రశ్న తప్పకుండా యెదురవుతుందని, స్టేట్స్‌లో తెలుదేరు తున్నప్పుడే అనుకున్నాడు. సమాధానం యేంచెప్పాలో కూడా అప్పుడే నిర్ణయించుకున్నాడు. అయితే, తాను నిర్ణయించుకున్న సమాధానం, తనవాళ్ళెవరికీ సంతృప్తి నివ్వదని అతనికి తెలుసు. అందుకే, కొంత తటపటాయించాడు.

“ఏమిటా అబ్బాయ్, అంతగా అలోచిస్తున్నావు?” తల్లి శకుంతల అంది. “ఇండులో అలోచించడానికి ముందీ సుధ పుట్టిందగ్గర్నించీ మేం అనుకుంటున్నదేగా, మీ యిద్దర్నీ ఓ ఇంటివారిని చెయ్యాలని. ఇది మా అందరి అభిలాష.”

రవీంద్ర గుటకలు మింగాడు.

“అడికాదమ్మా; నా పెళ్ళికి, యిప్పుడేం తొందరొచ్చిందని?” అన్నాడు అకరికి.

అక్కడున్న వాళ్ళందరి మధ్య, ఓ బాంబు పడినట్టయ్యింది. అందరూ విస్తుబోయారు. వారి మొహాల్లో రంగులు మారినయ్.

ఎప్పుడో నిర్ణయమైన యీ పెళ్ళికి రవీంద్ర సంకోషంగా అంగీకరిస్తాడని, అందరూ నమ్మేవారు. అకకో వుండే

వారు. కాని యిప్పుడు రవీంద్ర వేసిన యెదురుప్రశ్న వారి నమ్మకాన్ని వమ్ము చేసింది. వారిలో నైరాశ్యం చోటుచేసుకుంది. సుధ గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. రవీంద్ర బావపై తానెన్ని ఆశల్ని పెంచుకుంది. తన భవిష్యత్తును గురించి యెన్నెన్నో సుందరస్వప్నాల్ని కన్నడి. కాని, రవీంద్ర యిప్పుడేలా అంటున్నాడేమిటో... ఆమెలో నిరాశ ఛాయలు ముసురుకున్నాయి.

రామరాజు మొహం, చిరుకోసంకో రాగరంజితమయ్యింది.

“ఏమిటా రవీ నువ్వంటున్నది? నీ పెళ్ళికి తొందరేమొచ్చిందంటున్నావా? నీకు వయస్సు రారేదనే అనుకుంటున్నావా? సరైన వయస్సులో పెళ్ళిచేసి

వుంటే, యీసరికి యిద్దరు విడ్డూర కండ్రివి అయ్యుండేవాడివిరా: నీ మాట యెట్లా వున్నా, వినేసినమ్ముకుని, నీమీద యెన్నో అళల్ని పెంచుతున్న సుధ సంగతేవీటి!" అన్నాడు రామరాజు.

"ఔను రవీంద్రా: 'సుధ'కి యింకా పెళ్ళి చెయ్యలేదేమని అంతా అడుగుతూ వుంటే, మేం యేం సమాధానం చెబుతాం చెప్పు; ఎన్నో సంబంధాలు వస్తున్నా, మేనరికం వుందని చెప్తూ వస్తున్నాం." తన ఆందోళనని వ్యక్తంచేశాడు, నారాయణ.

రవీంద్ర యిరకాటంలో పడ్డాడు. "అది కాదు మావయ్యా! మీ సమస్యలు మీరు చెబుతున్నారు బాగానే వుంది. కాని, సమస్యల్ని మీరు సహృదయంతో అలోచించాలి. మరో మూడేళ్ళు పేట్స్ లో వుండడానికి నాకు అవకాశం దొరికింది. ఇటువంటి అవకాశాలు అందరికీ రావు. ఇది నా భవిష్యత్తుకి సంబంధించిన విషయం. అందుకే, మరో మూడేళ్ళయినా అగితే వివాహం చేసుకుంటాను." అన్నాడు తొణక్కుండా.

రవీంద్ర యీసారి వెలిబుచ్చిన పై నం మరింత ఆశ్చర్యంలో ముంచింది, అందర్నీ. అతడు భారతదేశం తిరిగి వచ్చేవాడనే అనుకుంటున్నారుగాని, మళ్ళీ వెళ్ళిపోతాడన్న విషయం, అతని తలి దండ్రులహక్కుగా తెలీదు. అందరి మొహాలూ తెల్లబడినయ్యే.

యవ

సుధ, కలవరపడింది. పీరసించిన కళ్ళతో రవీంద్రకేసి చూసింది ఆచూపులు 'నిజమేనా?' అని నిందిసి అడుగుతున్నట్టు న్నయ్యే... అలా అనిపించింది రవీంద్రకి.

"నిజం సుధా, బీబీవ్ ... ఇటువంటి సదవకాశాన్ని శారవిహమకోవడం నా కిష్టంలేదు. ఈ అవకాశపు విలువను నువ్వు గుర్తించగలవనుకుంటాను." అమె మనోభావాన్న చదివినట్టుగా అమెకి సమాధానం చెప్పాడు, రవీంద్ర

నారాయణ, రామరాజుకేసి అదోలా చూశాడు. "ఏం బావా, రవీంద్ర యేకంగా వచ్చేస్తున్నాడనే చెప్పావు కదా: మరి, యిప్పుడిలా అంటాడేవీటి" సూటిగా ప్రశ్నించాడు.

"నే నలా చెప్పిన మాట వాస్తవమే బావా: నాకు తెల్సిన నిజం కూడా అదే: రవీంద్ర చెబుతున్న విషయం, యింక వరకూ నాకు గాని, మీకెల్లెల్లగాని తెలీదు." అంటూ కొడుక్కేసి అసహ్యంతో చూశాడు "అయేడుపేదో ముందుగానే పుత్తరంలో యేడవలేక పోయ్యోట్లా!" కోపాన్ని అణచుకోలేక అన్నాడు రామరాజు. తన మాటకి విలువలేకుండా పోయిందన్న విషయం అతణ్ణి బాధించింది.

"వ్యవధి లే: పోయింది నన్నా."

రామరాజు మరేం అనలేక పోయాడు. కాని, నారాయణ పూరుకోలేదు

"సరే: బాగానే వుంది. నువ్వా అవకాశాన్ని వదులుకోదల్చకపోతే, నిన్ను

మేం బలవంతవర్సంరా రవీ: నువ్వు ప్లేట్స్ లోనే మరో మూడేళ్ళు వుండు. ఎవరు కాదన్నారూ: కాని, కానికీ, నీ పెళ్ళికి ముడి పెట్టడమెందుకూ? హాయిగా వివాహం చేసుకొని, మీ రిద్దరూ వెళ్ళి అక్కడే మూడేళ్ళు వుండొచ్చును కదా: అలా యెంతమంది వుండటంలేదు? బాధ్యత గల 'సుధ' తండ్రిగా, నారాయణ తన అభిమతాన్ని వెలిబుచ్చాడు.

అంతవరకూ మౌనంగా వున్న రవీంద్ర తల్లి మళ్ళీ అందుకుంది.

"బ్రానా అబ్బాయ్: మావయ్య చెప్పింది బాగానే వుందిగా: అట్లాగే చేద్దాం. నీకోరిక తీరుతుంది. మా సమస్య పరిష్కృతమౌతుంది."

రవీంద్ర కొత్త చిక్కులో యిరుక్కున్నాడు.

అతని మొహం పాలిపోయింది. ఆ చిక్కులోంచి యెలా బైటపడ్డమా అని తీవ్రంగా యోచించాడు.

"మీ రెవ్వరూ నన్ను అర్థంచేసు కోవడం లేదమ్మా. వివాహం చేసుకుని మాయరువురం అక్కడికి వెళ్తే, సుఖంగా కాలం గడవలేం. అక్కడి వాతావరణం వేరు, సుధ యెన్నో యిబ్బందుల్ని యెదుర్కోవల్సి వస్తుంది. అందుకే, మరో మూడేళ్ళు అగితే...." అని రవీంద్ర యింకేదో చెప్పబోతూవుంటే, రామరాజు ఆడ్డొచ్చాడు.

"అది నదిబాగా వుండదురా అబ్బాయ్:

మనం మాటకీ కట్టుబడి వుండాలి. అది మన ధర్మం. నన్నడిగితే, నువ్వు మళ్ళీ ప్లేట్స్ కి వెళ్ళడమనే నిర్ణయాన్ని విరమించుకుంటే సరి. మీ మావయ్య కట్నం రూపంలో లక్షరూపాయ లిస్తానంటున్నాడు. హాయిగా వ్రయివేటు ప్రాక్టీసు పెట్టుకో. మా కళ్ళముందు మీ రిద్దరూ తిరుగుతూ, మాకు అనందాన్ని పంచి పెట్టు."

రవీంద్రకి విసుగుపట్టింది. అతని మొహం యెర్రబారింది. తను యే నిధం గానూ మెత్తబడకూడ దనుకున్నాడు.

"అబ్బ! ఏమిటి నాన్నా, మీ మొండి వట్టుదల: డబ్బు ప్రసక్తి యిప్పుడెందుకూ: నాకొచ్చిన సదవకాశాన్ని విడుదలకోనంటున్నాను గాని, డబ్బుకోసం వెళ్తున్నానంటారా?" అసహ్యంగా అన్నాడు రవీంద్ర.

సుధకి వొళ్ళు మండిపోయింది. అమె నన్నని, యెర్రని అధరాలు కోపంతో వణికినయ్. అమె మొహం, కెంపు రంగును పులుముకుంది. ఇన్ని విధాలుగా పెద్దలు చెబుతున్నా, రవీంద్ర బావ తప్పించుకోవాలని చూడ్తూ, అమెలో యెన్నో నందేహాల్ని రేకెత్తించింది. తన వట్ల బావకి యేమాత్రం అనురాగం, ప్రేమ, అభిమానంవున్నా, యెలా కాశ్చారం చేసివుండేవాడు కాదన్న నమ్మకం అమెలో బలంగా యేర్పడింది. చా.శో, అమెకి రవీంద్రవట్ల వుండే 'ప్రేమ'

అనే 'గ్రేడ్' కరిగిపోయింది. ఓ విధమైన బాగుప్ప కలిగింది.

ఆ విశ్వబ్ధి వాతావరణాన్ని చించుకొని, ఆమె గొంతు పెరిగింది.

“బావా: సారీ....మిస్టర్ రవీంద్రా: స్టేట్స్ కి వెళ్ళి, ఆ వాతావరణంలో కొన్నాళ్ళయినా పెరిగిన నీలో, నవనాగరికత బాగా జీర్ణించుకుందనే అనుకుంటున్నాను. మీనాన్న, మానాన్న నీకు నచ్చజెప్పాలని శక్తి వంచనలేకండా ప్రయత్నిస్తున్నా, నువ్వు తప్పించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నావే గాని, వా ప్రతిపాదనల్ని స్వీకరించడం లేదంటే, దానికి బలీయమైన కారణం యేదో వుండివుంటుంది. నువ్వు స్టేట్స్ కి మళ్ళీ వెళ్ళడంలో, దబ్బుప్రసక్తి లేదంటున్నావు బాగానే వుంది. అయితే, నువ్వు వెళ్ళడానికి, నాతో వివాహానికి తాత్పర్యం చెయ్యడానికి ఒకే ఒక్క

కారణం వుండి వుంటుందనుకోవడంలో తప్పులేదు. అదే నీ వివాహం: అక్కడ యేవరినో నువ్వు వివాహం చేసుకున్నావు ....లేకపోతే, నీ తలదండ్రుల్ని, నన్ను నిరుత్సాహపర్చే ధైర్యం నీలో రాదు. మనోబావాల్ని అర్థంచేసుకోలేదనుకోకు. ఉన్న నిజం ఒక్కముక్కలో చెప్పేస్తే పోయేదిగా:” విసురుగా అందామె.

“ఏవిటి సుదా, యేవిటా మాటలు!” దబాయించాలని మరో ప్రయత్నం చేశాడు రవీంద్ర.

“మరేం చెప్పొద్దు మిస్టర్ రవీంద్రా: దబాయించాలని, మమ్మల్ని నమ్మించాలని వ్యర్థప్రయత్నం చెయ్యకు. నిజాన్ని ఒప్పుకో: నేను బాధపడతానని అనుకోకు ....అటువంటి బాధలేదు నాకు... .... నా వ్యక్తిత్వం నాకుంది. నా ఆదృష్టం నాకుంది....” నిష్కర్షగా చెప్పింది.

రవీంద్ర మొహం. వివరమయ్యింది.
నా... నమక్షణం సుధ తననే
అవ... దనుకున్నాడు గామోసు...
చప్పు... అక్కణ్ణించి వచ్చిగడగోరి
వెళ్ళిపోయాడు.

రామరాజు, శకుంతల విస్తుపోయారు.
స్థాయివుల్లానోటమాటరాక, క్షణం వుండి
పోయారు.

నారాయణ మాత్రం కూతురి ప్రవర్తనకు
దోలోన మురిసిపోయాడు.
రవీంద్రకి బాగానే బుద్ధి చెప్పిందని,
సమాధాన పడ్డాడు.

"ఛీ! ఛీ! ఏం నాగరికతో యేవిటో!"
అనితనలోతనే గొణుక్కున్న రామరాజు,
నారాయణదేసి తిరిగి "బావా, నన్ను
క్షమించు..." అన్నాడు.

నారాయణ చిన్నగా నవ్వేడు.

"నువ్వేం చేశావని నన్ను క్షమించడం
బావా! అ విషయం వర్మిస్తో, అన్నీ మన
మంచికే అనుకుందాం..."

"మావయ్యా: మీరేం బాధపడకండి.
మీరంటే నాకెప్పుడూ గౌరవమే," అంది
సుధ.

"అమాట చాలమ్మా నా తృప్తికి....
అత్త నంశృప్తికి..." అంటూ భారంగా
ఓ నిట్టూర్పు విడిచాడు రామరాజు.

శకుంతల మాత్రం కళ్ళొత్తుకుంటూ
అక్కణ్ణించి లేచి వంటగదికేసి వెళ్తూ
"లేవండ్రా, భోజనాలు చేద్దాం"
అంది.

మేనత్తతో పాటు సుధ కూడా
హాషారుగా వెళ్ళింది లోపలికి.

ఒక్కసారి వాతావరణం గంభీరంగా
మారిపోయిందా ఇంట్లో!

విక్రమం కృష్ణలవంగుల

వాయిగా వస్తూన్న గాలిదుమారం-
రిజై తొక్కకుండానే దూకుకు
పోతోంది. సినిమా అయిపోవడంతో
అదివారం రోజు హాయిగా రిజైలో
కూర్చుని ఇంటికి వస్తున్నాను.

రిజైవాడు బ్రేకులు అప్పుడప్పుడు
నొక్కి ఒక్కొక్కసారి తొక్కు-
తున్నాడు. రోడ్డు మలుపు....

హఠాత్తుగా ఓ యువతి రోడ్డుకు
అడ్డుగా వచ్చింది.

రిజైవాడు లాఘవంగా బ్రేక్ వేసి
చటుక్కున తిప్పాడు. నేను ముందుకు
తూలాను.

రిజై హ్యాండిల్ తగలడంతో ఆ
అమ్మాయి తూలివడింది. కాలు, వేళ్ళు
మీదుగా వెనుక చక్రం ఎక్కింది.

రిజైవాడు చటుక్కున అపాడు.

“దెబ్బలేం తగలేదులే పోనివ్..”

రిజైవాణ్ణి కనిపాను

రిజైవాడు నా మాటలేం వినిపించుకో
కుండా ఆ అమ్మాయి జబ్బవట్టుకొని
ప్రక్కకు నడిపించాడు.

దీనంగా, బాధగా కాలును సవరదీసు
కొంటున్న అమెకు రిజైవాడు రెండ్రూ
పాయి రివ్వాడు.

నాకు చిరాకేసింది.

ఈ మాత్రానికే రెండురూపాయలూ
అమె వచ్చినదారిన వెళ్ళిపోసాగింది.

రిజై ముందుకు కదిలింది.

నేను మౌనంగా వుండలేకపోయాను.

ఇలా చిన్న దెబ్బలకు డబ్బులు అలవాటు
చేస్తే రేపు ఇదే వృత్తిలో బ్రతకడం
అలవాటుచేసుకుంటారు.

రిజైవాడు మాట్లాడలేదు.

డబ్బులు ఇచ్చినందుకు వాణ్ణి
మెచ్చుకోలేకపోయాను. వాడు బదులు
చెబితే కనీసీ తిట్టివుండేవాణ్ణి.

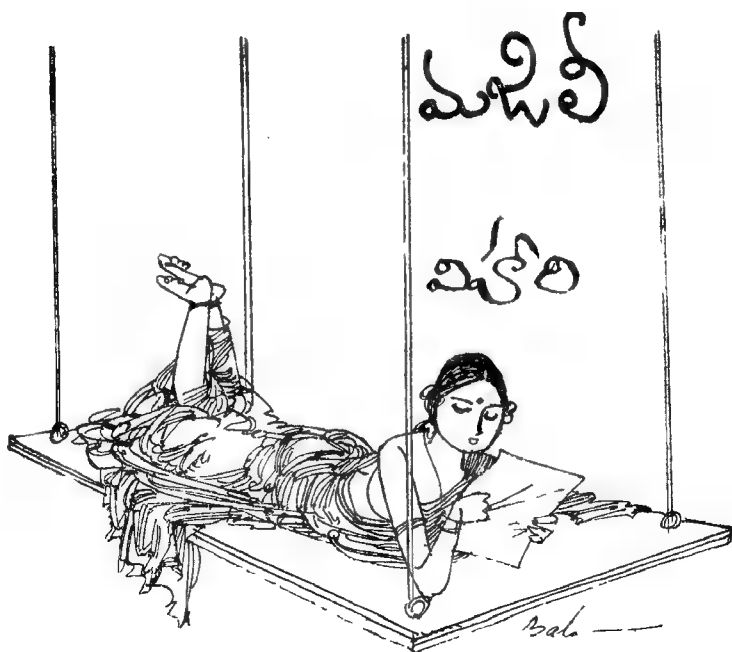
“అసలు ఇంకా వయస్సులో పిల్లలకు
నెత్తిన కళ్ళుంటాయ్. ఏ మగాణ్ణి ఎలా
చూడాలా అని అలోచిస్తుంటాయ్”
అన్నాను

“యినా రిజైవాడు మాట్లాడలేదు.

మా ఇల్లు రానే వచ్చింది. రిజై మా
ఇంటిముందు అగడ తో మాట్లాడిన
విధంగా డబ్బులు రిజైవాడి చేతిలో
పెట్టాను

రిజైవాడు అదోలా చూసి “ఇందాక
రిజైక్రింద పడ్డమ్మాయి నా కూతురండీ!”
అన్నాడు. అంతే!

నాకు మతిపోయినంత పనయింది

సాయంత్రం ఐదు దాటింది

నే వెళ్ళేసరికి రజని వొక్కతేవుంది ఇంట్లో. మధ్యహాల్లో ఉయ్యాలబల్ల మీద కూర్చుని ఊగుతోంది మధ్య మధ్య కాళ్ళని నేలకేసి తాటిస్తూ-ద్యానని తాను చదువుతున్న ఏదో తమిళ పత్రికలో నిమగ్నం చేసింది

మొహం ఎత్తి "హూర్వో" అంది. బల్ల మీద ప్రక్కకి జరిగింది. కూచున్నాను.

ఉయ్యాల విమ్మకంగా ఊగుతోంది. కిటికీలోనుంచి చల్లగా గాలి వీస్తోంది.

కాలి ఊతంతో ఉయ్యాలని అపి, నా కళ్ళలోకి చూసింది. "ఈ కవిత చూడు

ఎంత అద్భుతంగా వుందో! గ్లాసు ఖాళీ అయినా తాగేస్తున్నానంటాడు. ఏదో ఉర్దూ కవికల అనువాదం పడింది."

నేను సన్నగా నవ్వేను. ఆ కవిత జగర్ది - నాకు తెలుసు. ఆ పాదానికి ముందున్న పాదమూ తెలుసు.

అమె పుస్తకాన్ని ప్రక్కన పెట్టింది. "చెప్ప" అంది.

"నేను రేపు రాత్రి బయలుదేరు తున్నాను-" చెప్పేను.

ఒకసారి మౌనంగా నా కళ్ళలోకి చూసి చూపులు మరల్చుకుంది.

"కావాని తెప్పించుకున్న బదిలీ. వెళ్ళక ఏంచేస్తావో?"-నిష్ఠారం:

మా యిద్దరి మధ్య ఏకవచన సంబోధనలే అలవాదయినై మొదలుంటున్నామి.

“నువ్వెలాగన్నా అనుకో. బదిలీ వచ్చింది. వెళ్ళక తప్పదుగా,” కొంచెం బాధగానే అన్నాను.

ఉన్నట్టుండి నా ఎడమ అరచేతిని తన కుడి అరచేతిలోకి తీసుకుని నొక్కింది. ఆమె పరిస్థితి ఉడ్చిగ్నంగా వుంది. గమనించాను. కళ్ళనిండా నీళ్ళు. ఇది నాకు హఠాత్తుగా ఎదురైన సంభవం! నిలదొక్కుకున్నాను.

“ఛ... ఛ.... ఏమిటి...పసిపిల్లా” అన్నాను, అనునయింపుగా.

“అవును. నువ్ నన్ను నలభై ఏళ్ళ పసి పిల్లను చేశావు,” అంది. ముకుపుటా రెగరెస్తునే గలగలా నవ్వింది. నుదురు భళభళమంది, నా కాళ్ళవేపుకల అంచి వడుకుంది.

గోరకు ప్రేలాడుతున్న ‘మొనాలిసా’ నవ్వుతోంది. ప్రక్కగా ప్రేమ్ లో ఏదో ‘రెండ్ స్కేప్’, కొండల్లోనుంచి దుమికి గలగల పారుతూ మైదానాల్లోకి ప్రవేశిస్తోంది సెలయేరు.

నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అంది రజని, “ఏమన్నా కబుర్లు చెప్పు”

“అన్నాల్లా నీ మాటల కాపీనలే బారి వాక్యాలు బొంకలో వేసివుంటావ్. నువ్వే విత్ డ్రా చేయాలి.” అన్నాను.

నన్నుగా నవ్వింది. “నాటి” అంది. కళ్ళు చికిలించింది. “మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకో

మనం కలుసుకోవడం” నిర్వేదంగా అని కూవ్వలోకి చూడసాగింది.

“అసలు కలుసుకుంటామని గ్యారంటీ ఏం వుంది?” ఎండుకనో తక్కువ అన్నాను. వెంటనే నాలిక కిరుడుకున్నాను

ఉరిక్కిపడ్డట్లు లేచి కూర్చుంది రజని. బంగమూతి పెట్టింది “అంతే నన్ను మాట.” అంటూ చర్చాల్ని ఉయ్యాల దిగి విసవిరా వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

గదియారం ఆరు నిట్టింది. లేచి రైట్ చేశాను.

ఓర్పిలో కూర్చున్నాను.

అనవసరంగా రజని మనసు నొప్పి చా సనిపించింది. ఆమె బేతతనం తెలుసు కనుక నొచ్చుకున్నాను.

నా అదోచన ఒక్కసారిగా వెనక్కు వడిచింది.

మూడేళ్ళ క్రితం బదిలీనైన ఈ వూరొచ్చాను. రజనితో పరిచయమైంది. అమె మా సంస్థలోనే వేరే డిపార్ట్ మెంట్ లో ఆపీసరు. వయస్సులో నా కంటే మూడేళ్ళు పెద్ద. త్వరలోనే మేము మంచి మిత్రులమయ్యాం. దీనికి కారణం - అమె డిపార్ట్ మెంట్ కి నేను నా విధి నిర్వహణకోసం ఆతి తరచుగా వెళ్ళివలసిన పరిస్థితి వుండటమే, అమె కొంచమే మాట్లాడేది. కానీ ఆ వ్యక్తి త్వంలో ఒక గాంభీర్యం, ఒక అకర్షణ వన్ను అమెకు నన్నిహతుణ్ణి చేసినై

పరస్పరం గౌరవించుకోగల వివేకం
విచక్షణా ఆ మైత్రిని మరింత ఉదాత్తం
చేశాయని నా వుద్దేశ్యం.

రెండేళ్ళ క్రితం—

రజని భర్త అనందం హఠాత్తుగా
గుండెపోటుతో మరణించాడు. అమె
ఆ దుర్ఘటననుంచీ తేరుకోవడానికి నా
సహాయసహకారాలూ, మాట సాయమూ
కారణమని - అమె, అమె కొడుకు
ప్రభాకర్ అమె 'మామి'-నిశాలాక్షి చాలా
సార్లు ప్రత్యక్షంగానూ, పరోక్షంగానూ
చెప్పుకున్నారు. మా అఫీసులో చాలా
మంది నన్ను మెచ్చుకున్నారు. రజని
పట్ల ఉద్యోగుల్లో ఎనలేని గౌరవభావం
వుండటాన, అమెతో సాన్నిహిత్యాన్ని
పొందిన నాపట్ల కూడా వారికి వాక
విధమైన గౌరవం, ఆభిమానం కలిగినై.

నేను తరచూ వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాణ్ణి.
అప్పుడప్పుడు రజనీ, ప్రభాకర్ మా
యింటికి వచ్చేవాళ్ళు. నా భార్య శారద
కూడా వాళ్ళతో చాల కలుపుగోలుగా
వుండేది. నలుగురం కలిసి వాకటి
రెండుసార్లు కారు మాట్లాడుకుని ఏక్నిక్
లకి వెళ్ళేము

ప్రభాకర్ ఇంటర్ కాగానే ఇంజ
నీరింగ్ లో చేర్చినాడు. కొడుకు తనకు
దూరంగా ఎక్కడో వుండటం ఇష్టం
లేదు, రజనికి. అతన్ని విడిచి వుండ
లేనంది. నేనే చెప్పి వాప్పించాను.
తండ్రిలా అతన్ని ఇంజనీర్ ని కానిమ్మ

నచ్చచెప్పాను.

ప్రభాకర్ మాండ్యా వెళ్ళాడు.

నాలుగు నెలలు గడిచినై.

రజనికి జ్వరం వచ్చింది. వచ్చిన
జ్వరం ఏ వైద్యానికి లొంగలేదు.
శారద వూళ్ళోలేదు-పుట్టింటికి వెళ్ళింది.
'మామి' చాల కలతపడింది. అమె
డిగులుకు అంతేలేదు. నేనే ఇద్దరికీ
ధైర్యం చెప్పాల్సి వచ్చింది. వారం
తిరిగేసరికి - రజనికి పొంగు బయటి
పడింది. ఆ తర్వాత పదిహేను రోజులు
మకూచితో పెద్ద యుద్ధమే జరిపింది
రజని అమె పరిచర్యలు నిజానికి
నన్ను నగం చేసినై.

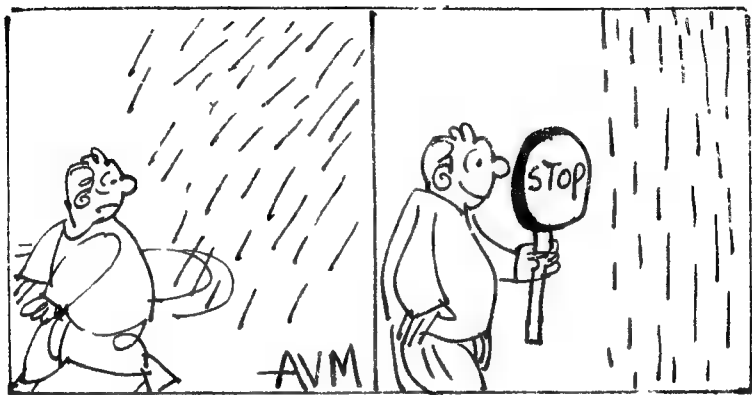
ఒకసారి-

ఇద్దరమూ లాన్ లో కూర్చున్నాము.
రజని మల్లెపూలు కట్తోంది. ఆవును
తాను భర్తపోయినా - పువ్వులు ముడ
వడం. బొట్టు కాటుక దీర్చటం, గాజులూ
సొమ్ములూ వేసుకోవడం మానలేదు.

అమె అన్నది. "నీ సాన్ని
హిత్య లో నేను ఉన్నట్టే ఎలాను. నీ
పరిచర్యలకి అదరణికి నేను నీకు
ఆజన్మాంతరం ఋణపడి వుండాలి."

రజని కృతజ్ఞతకి నా మనస్సు
అనందంతో గంతులు వేసింది.
తాదాత్మ్యంతో అమెకేసి పరీక్షగా
చూసేను

రెండు లక్షలకు అధికారిణి నా కంటే
పెద్దదే అయినా ఐదారేళ్ళు చిన్నదిగా

కనిపించే శరీర సౌష్ఠవం. నవలా నాయికల అందగత్తె. గౌరవ ప్రదమైన ఉద్యోగిని.

రజని నాకు అమృతంలా భావించిన భావన: బహుశా దీనికి కారణం - నాకు అందమైన వాటిని అందించే దృష్టి వుండటం. నేమో! బంగారానికి తావి అబ్బినట్లు అందానికి ఉదాత్తతని ప్రసాదించిన విలక్షణమైన ఆమె వ్యక్తిత్వం నన్ను ముగ్ధుణి చేసింది. ఆదర్శ పంక్తమైన పాత్రకు రూపకల్పన జరిగితే రజనిగా అలుస్తుందనిపించేది నాకు. నా కలలకూ, ఆలోచనలకూ మూర్తిగా దర్శనమిచ్చేది-రజని. భావయుక్తమైన రాగంలా, అర్థవంతమైన కవిత్వం; నా భావనలో స్థిరనివాసం ఏర్పాటు చేసుకుంది-రజని!

ఆలోచనల నుంచి తేరుకున్నాను. ఎదురుగా రజని ఏదో మాట్లాడుతూ

టీపాయ్ మీడి ప్లేట్లు సర్దుతోంది. చూశాను. రెండు శాండ్విచ్‌లూ, రెండు కప్పుల ఐస్క్రీము. “తీసుకో” అంటూ ఎదురు కుర్చీలో కూర్చుంది.

నేను ఆమెకేసి తేరిపార చూశాను. చెక్కిళ్ళ మీద ఎదుపు చారలు! నిప్పు కణికల్ని ఎరుకున్నట్లయింది నా పరిస్థితి శాండ్విచ్‌లూ, ఐస్క్రీములూ నాకు ప్రాణం. అయినా ఎసలేకపోయాను.

మామీ వచ్చింది - చేతుల్లో బియ్యం, బుట్టలూ; హారలూ, ఏళ్ళూ - తరి వస్తువులూ తెచ్చినట్లుంది. ఏరిచయం చేసిన హాసం చేశాను. లోపలికి వెళ్ళిపోయాను.

“ఇంత కిటుపుగా ప్రవర్తించటానికి నేను అతనించింది ఏమిటి పిద్ద కోరికి!” అన్నది - స్పూన్‌తో ఐస్క్రీమును గుచ్చుతూ.

నేను మాట్లాడలేదు.

“చెప్ప గాజో! అని సళ్ళి. తలెత్తి ఆమెకేసి చూసి కలవంచుకున్నాను.

నాలో రేగిన భావాలను ఐన్క్రిమతో కలిపి దింగమింగేస్తూ “అయ్యాం సారీ” అన్నాను.

క్షణం ఆగి అన్నది, “నేను పొద్దు తిరుగుగు చప్పులాంటి దాన్ని రాజా. నానుంచీ పారిపోతున్నావు గానీ, నా చూపు చప్పుకూ నిన్ను అంటే వుంటుంది.”

నాకు నానావరణం ఇరుగ్గా తోచింది. “జస్ట్ వన్ మినిట్” అంటూ ఓవాలన ఇంట్లోకి వెళ్ళింది రజని. వీణ తీసుకువచ్చింది.

దోరణి నవ్వుతూ నా ఎదురుగా కూర్చుండీ. ఓర నర్దుకుంది అంత ద్వారగా వాతావరణాన్ని అస్టాదం చేయటానికి పూనుకోవడమే రజని విశిష్టత అనిపించింది. పంగీత ప్రోలస్విని సాగింది.

అమె వీణ వాయిచదం ఎప్పుడు అపిందో గుంసించలేదు నేను. నా పక్కంగా కుర్చీలో కూర్చుంది ఓ నిరాగం తీస్తూ గా చేత్తో తన చేతిలోకి తీసుకుని, నా చూపుల్లో చూపులు కలిపి అన్నది. “ఈ ఎడాడిలో ఒయిసిన్వి నువ్వు. అనే నేను చెప్పగలిగింది” అని నవ్వింది. శ్రీ పురుషుల మధ్య మైత్రికి అవకాశం వుంది - వుందని సంబరంతో నా మనస్సు చిందులు వేసింది.

ఎర్ర జరిఅంచు తెల్ల చీరలో అమె అందాన్ని చూసి మురిసిపోతున్నాను

నేను.

క్షణాల తర్వాత అమె నా చూపుల్ని పసిగట్టింది. “సిల్లీ” అంది గలగలా నవ్వుతూ.

నేను లేచి, మా ప్రయాణం సంగతి మాకుకూడా చెప్పి, నెలపు తీసుకుని వచ్చేవాను.

తీరా యింటికి వచ్చిన తర్వాత - మళ్ళీ పొరల్లో ఏదో సన్న - బాధ మొదలైంది. రజనితో నేమేమో మాట్లాడి వుంటే బాగుండేదనిపించింది. అన్యత మైన వ్యధ మొదలైంది.

మర్నాడు -

రైల్వేస్టేషన్లో -

చేతిలో పాకెట్తో ప్లాట్ ఫారమ్ మీ - కొచ్చింది రజని. కారద చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంది అప్యాయంగా అమెతో మాటల. కలిపింది. ఇద్దరూ పక్కకి వెళ్ళి మాట్లాడుకోసాగేరు. నేను ఇతర మిత్రులతో సంభాషిస్తున్నాను

క్షణం తర్వాత. తమ దగ్గరికి పిల్చింది రజని. వెళ్ళాను. ఇది మీ ఇద్దరికీ - అంటూ పాకెట్ ని అందజేసింది తాంక్స్ చెప్పాను.

ఆ బహుమతి ఏమైవుంటుందా అనే ఉత్సుకత కలిగింది.

రైలు కదిలింది ఆందరూ చేతులు చూపుతూ వీడ్కోలు చెప్తున్నారు. అంత మందికి మధ్యగా - రజని! రుమాలుతో కళ్ళు వత్తుకుంటూ నిలబడింది. నేనూ

చెయ్యి వూపేను.

రైలు వేగం పుంజుకుంది.

సామాను నద్దుకొని పీట్లలో
కూర్చున్నాం నేనూ, శారదా.

చీకటిని చీల్చుకుంటూ సాగిపోతోంది
రైలు!

మరి కొంతసేపటికి-రజని ఇచ్చిన
పాతెడ్ వీడ్చి చూసేము రెండు బిల్డార్
అద్దాలు, వాటి మధ్యగా ఫుల్ సైజ్
ఫోటో. దానిలో నేనూ, శారదా, రజనీ-

ఒకరి వక్రంగా మరొకరం. సాగర్ కి
వెళ్ళినప్పుడు మమ్మల్ని ముగ్గురీని నిలి
బెట్టి ప్రభాకర్ తీసిన స్పాష్ అడి! ఎన్
లార్డ్ చేయించిదన్నమాట.

రజని బహుమతికి ముగ్ధుణయ్యేను.

పాతెడ్ ని తిరిగి కట్టేస్తూ అన్నడి,
శారద-“అమెకి మీరంటే ఎంత ఆరాధనా
అభిమానమో, మాట్లాడుతుంటే కళ్ళలో
నీళ్ళు తిరుగుతున్నై. పాపం, మీరు
ట్రాన్స్ పర్ కావడం తనకి పెద్ద షాకే.”

శారద కేసి పరీక్షగా చూసేను. ఏ భావమూ లేదు అమె మొహంలో. చాలా మామూలుగా అన్నట్టువున్నది:

నాకు మాత్రం మనస్సు చివుక్కుమన్నది శారద ఆలోచన ఏమిటా అనే సందేహం కలిగింది, మా ఇద్దరి గురించి కానే ఆభిప్రాయం ఏర్పరచుకున్నదో అనే అనుమానమూ వచ్చింది.

మౌనంగా కూర్చున్నాను.

—‘నీకు వొక్క సూటు కూడా లేక పోవడమేమిటి? నేను కుట్టిస్తాను నేమికో చక్కగా బొద్దుగా ముద్దు పాపాయిలా వుంటావు.’

—‘సిగరెట్ కాల్యని మగవాడంటే భలే కోపం. అలాంటి చిన్న చిన్న సరదాలు వుండాలి. వెన్నెల రాత్రి శ్రీఖండ తిని, కిల్లి వేసుకుని సిగరెట్ కాలుస్తూ డాబామీద వాల్చుని కబుర్లు చెప్పుకోవడమో, వీణ విని డ మో చేస్తుంటే ‘ఫ్రీర్’గా వుండదా?’

ఎప్పుడో రజని అన్నమాటలు గుర్తు కొచ్చినై నాకు. నేను అమె కోరికల్ని ఏనాడూ అమోదపరచలేదు.

శారద మాటలూ గుర్తుకొచ్చినై. ‘పాపం మీరు ట్రాన్స్‌వర్ కావడం అమెకి సెద్ద షాకే.’

‘నిజమూ?’ అనే ప్రశ్న నాముందు నిలిచింది. ఏవీ అర్థంకాలేదు.

—వది రోజుల తర్వాత!

రజని నుంచీ వుత్తరం వచ్చింది. కోరి బదిలీ చేయించుకున్నందుకు మళ్ళీ నిష్ఠూరులతో మొదలెట్టి ఏమేమో రాసింది.. మధ్యలో అన్నది, “మనం చేసే అన్ని చర్యలకి ప్రతిచర్యలు వుంటాయని గానీ, ఉండాలని గానీ అనుకోవడం తప్పని అర్థంచేసుకున్నాను రాజా. అలాగే, నేను స్పందించినట్లు నీవు స్పందించాలని ఆశించడం కూడా సబబు కాదేమో మరి. అందుకనే నన్ను నన్నుగా మిగిల్చి నువ్వు వెళ్ళిపోయావు. అవును కదూ?”

శారదకు ఉత్తరాన్ని చూపించాను. చదివింది. పరీక్షగా నా కళ్ళల్లోకి చూపింది. “ఉత్తరాల్లో ఇంతకంటే ఏం రాసుకుంటారైంది?” అన్నది.

నేను మ్రాన్పడిపోయాను. మనస్సు వికలమైపోయింది నామాట నాకు అప్ప జెప్పింద నిపించింది. అవును, ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం శారదకూ ఇలాంటి వుత్తరమే వచ్చింది. అమె బావ వ్రాశాడు. చదవ మని నా కిచ్చింది. చదివి నేనన్నమాట ఇదే మరి:

జిగర్ కవికలో మొదటి పాదం చప్పున స్ఫురించింది. బే ఫ్రేవ్ డిర్ హై టార్ జియే జ్యాహూహు..” అనందం లేకున్నా జీవిస్తున్నానంటాడు!

ప్రేమ కథల ముగింపులన్నీ ఇంతే కాబోలు!!

మేకకొమ్మలు

అను
సూత్యరేఖ

అబ్బుల్ని ఆతి గారాబంతో పెంచింది తల్లి. వాడికి తనవూరు, తన మేనమామ వూరు తప్ప ప్రపంచం తెలియదు. పుట్టి పెరిగిన తర్వాత వాడు చూసిన లోకం అంతా అదే! వాడికి ఈ చిన్న ప్రపంచంలో ప్రాణప్రదమైనవి రెండే: ఒకటి తల్లి. రెండోది మేక!— ఆ మేక వాడి జీవితంలో ప్రవేశించి రెండేళ్ళయ్యింది. తల్లితో కలిసి మేనమామ ఇంటికి వెళ్ళి నవ్వుడు యీ మేక అతనికి దొరికింది. అప్పటికి అది నెలరోజుల పిల్ల. వాడు వచ్చింది మొదలు వెళ్ళేవరకూ ఆ మేక పిల్లతోనే ఆడుకోడం చూసి మేనమామ వాడికి ఆ మేకపిల్లను ఇచ్చేశాడు. “తోలుకు బోరా అబ్బులూ” అన్నాడు.

అరోజు వాడి ఆనందానికి అవధులు లేవు ఆ వేళనుంచీ మేకపిల్ల వాడి జీవితంలో చోటుచేసుకొంది ఉదయం దానికి అకులూ, పచ్చగడ్డి వేసి - దాని వొళ్ళు నిమిరి-పనిలోకి వెళ్ళేవాడు. అది మేక తినడం మానేసి-వాడికేనే చూస్తూ

ఆరిచేది ‘నన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోకు న్నావా!’ అని జాలిగా అడుగుతున్నట్లు వుండేది ఆ ఆరుపు.

సూర్యాస్తమయం తర్వాత దడికి వున్న తలుపు తొలగించుకొని లోపలకు వస్తున్న అబ్బుల్ని చూడగానే “అమ్మా! అన్నయ్య వచ్చేశాడు.” అని సంతోషంతో చెబుతున్నట్లు వుండేది దాని ఆరుపు. అబ్బులు సరాసరి దాని దగ్గరకు వెళ్ళి కూర్చుని వొళ్ళు నిమిరేవరకూ అది ఆరుస్తూనే వుండేది.

స్వల్పకాలంలోనే మేకభాష అబ్బులికి వచ్చేసింది. అది ఒక రకంగా అరిస్తే మంచివీళ్ళు కావాలని ఆర్థం; మరో రకంగా అరిస్తే మేక కావాలని పిలుపు; ముందు కాళ్ళు వైతెత్తి అరిస్తే “అడుకోడానికి టైమయ్యింది నన్ను రాకునుంచి విప్ప!” అని భావం.

దానికి వయసుతోపాటు కొమ్ములు కూడా పెరుగుతున్నాయి - ఆ కొమ్ములకు దెబ్బతగలకుండా అబ్బుల్ని బొడుస్తూ-

అతనికో అటలాడుతూ వుండేది. వాళ్ళమ్మ తిట్టి భోజనానికి పిలిచేవరకూ వాడు మేకతో అడుతూనే వుండేవాడు.

పాపమ్మకు ఇరవైయేళ్ళ ప్రాయం లోనే భర్త పోయాడు. భర్త పోయేసరికి అబ్బులు వయసు రెండేళ్ళు. అమె తన ఆళలన్నీ కొడుకుమీదే పెట్టుకొంది తోటి అడవాళ్ళతో పొలాంలోకి వెళ్ళి కూలివసులు చేసుకుంటూ కొడుకును పె చుతోంది. వాడికి ఆరేళ్ళ ప్రాయం వచ్చినప్పటినుంచీ వాణ్ణి కూడా తనతోనే పనికి తీసుకుపోయేది. ఊడుపులకు, కలుపుతీతకు, కోతలకు - పడహారేళ్ళ ప్రాయం వచ్చేవరకూ వాణ్ణి తనతోనే తీసుకుపోతూ వుండేది.

వయసొచ్చిన కుర్రాణ్ణి అదాళ్ళనుద్య తిప్పడం మంచిది కాదని నలుగురూ నచ్చచెప్పిన తర్వాత పాపమ్మ కొడుకును సాటి మగవాళ్ళతో పొలం వసులకు పంప దానికి వాళ్ళుకుంది - పడహారేళ్ళ వరకూ తల్లి కొంగేపట్టుకు తిరిగాడు. అందుకే వాడికి ప్రపంచజ్ఞానం తక్కువయ్యింది. వాడు పుట్టి పెరిగిన పూరు గురించి కూడా వాడికి తెలియదు. వాడిమీద పరులకమ్మ పడకుండా వాణ్ణి జాగ్రత్తగా పెంచింది.

వాణ్ణి పదిమంది మగాళ్ళతోనూ పని లోకి పంపేముందు వాడికి కొన్ని జాగ ర్తలు చెప్పింది. ఎప్పుడూ ఎలాంటి పరిస్థితిలోనూ ఆ పూరి కామందు వట్టాభి గారి పనిలోకి వెళ్ళొద్దని చెప్పింది.

వాళ్ళింటి దరిదాపులకు కూడా పొవద్దని చెప్పింది.

తల్లి చెప్పినట్టే అబ్బులు నడుచు కుంటున్నాడు. ■ పూళ్ళోపున్న పొలా లలో సగానికిపైగా పట్టాభిగారివే అయినా వాళ్ళ పొలంలో కూలికిగాని, వాళ్ళింటి గదులలోకి ధాన్యం ఎత్తడానికి గాని అబ్బులు ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు.

కూలికి వెళ్ళే యువకులలో పట్టాభికి వ్యతిరేక వర్గం ఒకటి వున్నట్టు - వాళ్ళు ఏనాటి నుంచో అయిన పనుల్ని బహిష్క రించినట్టు - కొన్నాళ్ళు పెరిగిన తర్వాత అబ్బులికి తెలిసింది.

అబ్బుల్ని తోటి రైతుకూలీలంకా అభిమానంతో చూసేవారు. వాడు మేక లాంటి వాడు అని వేళాకోళం చేసేవారు; వాడు వాళ్ళు వంచి కష్టపడి పనిచేస్తాడు. వాడికి ఎప్పుడూ ఎవరికోనూ ఏ తగుపూ రాలేదు. ఎవరైనా తిట్టినా ఎదురుచెప్ప కుండా తల వంచుకు వెళ్ళిపోయేవాడు. అందుకే ఆందరూ అతనిని అభిమానంతో చూసేవారు

మరి కొంతకాలం గడిచేసరికి వాడికో రహస్యం తెలిసింది. నడినెత్తిమీదికి సూర్యుడు వచ్చిన తర్వాత కూలీలంకా పొలంగట్టుమీద కూర్చుని - ముంకలు విప్పుకొని భోజనాలు చేస్తూ కబుర్లు చెప్పు కోడం రివాజ్ ఆ కబుర్లలో అనేక సంగతులు దొర్లుతూ వుండేవి. అబ్బులు మౌనంగా వింటూ వుండేవాడు. వాటిని

బట్టెలా రండు చేతులా సంపాదిస్తున్నా
నన్నాపే ఇదేనా!?

AVM

పట్టెంచుకొనేవాడు కాదు. ఇతరులకు చెప్పేవాడూ కాదు. — ఒకసారి కూలికి వెళ్ళినప్పుడు పెద్దయ్య తారనవడ్డాడు. అతనికి దాదాపు నలభై ఏడేళ్ళుంటాయి. అబ్బుల్ని చూసి అతను సంకోషించాడు. “నువ్వు రాజయ్య కొడుకువా? — అలాగ చెప్పు. పోలికలు కనపడతన్నాయిలే.” అన్నాడు. అబ్బుల్ని చూడగానే పెద్దయ్యకి పదహారేళ్ళనాటి సంగతులు గుర్తుకు వచ్చాయి. “ఎవరికీ చెప్పకండిరోయ్! కొంపలు మురిగిపోతాయి.” అంటూ ఆ ఆరుగురు కూలీలకూ ఆరహస్యం చెప్పేశాడు.

“రాజయ్య మంచి అందగాడు. ఇప్పుడు అబ్బులుగాడు ఎలాగున్నాడు? అలాగే కండలు మెలితిరిగి వుండేవాడు. అడికి అప్పుడు ముప్పయియేళ్ళన్నా వుండవు. అదూ కోటయ్యగాడూ పట్టాభిగారి కమ తంలో చిన్నోళ్ళప్పుడుంచి పనులు

చేసేవారు. ఆ గుంటనక్క కోటయ్య గాడు యిప్పుడికీ పట్టాభిగారి కొలువులోనే వున్నాడు పట్టాభి చెల్లెలు రాజయ్య మీద మోజుపడింది. అక్కద్దరికీ ఎలాగ కలిసి పోయిందో ఎవరికీ తెలియదు. కలిసి పోయింది. ఈ సంగతి కోటయ్యగాడు కనిపెట్టేశాడు దాంతో పట్టాభిగారికి కబు రందింది. కబురందిన మాదోనాడే గాది పక్కని రాజయ్య చచ్చిపడివున్నాడు. అడికి యిషం పెట్టి సంపేశారవి అందరికీ తెలుసును, కానీ గుండె అగి సచ్చిపోయా డన్నారు. మునసబు, కర్ణాలు యిద్దరూ అలాగే అన్నారు. అణ్ణిమాసేతులతోనే బుగ్గినేసేకాం” అన్నాడు కళ్ళొత్తుకుంటూ ఈ సంగతి విసగానే అబ్బులు పసి హృదయంలో అకాంతి మొరకెత్తింది. తన తల్లి తనకు పట్టాభి పనిలోకి ఎందుకు వెళ్ళొద్దండో అతనికిప్పుడు తెలిసింది. అయినా కల్ల వి ఏమీ అడగలేదు. అయ్యం

దేదో అయిపోయింది. ఇప్పుడేం చెయ్య గలం? అదంతా మరిచిపోయి తల్లి ఎలా బ్రతుకుతుందో-తనూ అలాగే బ్రతకడం మంచిది అనుకున్నాడు. ఆ సంగతి మరిచి పోదానికి ప్రయత్నించాడు.

అది కుగ్రామం. పూరంతా అస్తవ్యస్తంగా - చెల్లాచెదురుగా-అక్కడోక పాక, ఇక్కడోక గుడిసె, అక్కడోక లోగిలి వుండి-అకారంలో అదొక మురికి వాడలాగ కనిపిస్తోంది పూరికి అవతల కొనస పట్టాభి మేడ వుంది. మేడ చుట్టూ ఎత్తయిన ప్రహరీగోడలు వున్నాయి. మేడ వెనక గడులు వున్నాయి. ముందు వున్న పెద్ద గేటులోంచి కారు సరాసరి లోపలికి రావడానికి వీలుంది. ముందు భాగంలో గారేజి వుంది. ఆ పూరికి జమీందారైనా, రాజైనా పట్టాభి -పట్టాభి తండ్రికి సరమ కర్కోటకుడని పేరు వుంది. వాళ్ళకు మొదట పదేకరాల పొలం మాత్రమే వుండేది తండ్రి జీవితకాలంలోనే ఆ పదిఎకరాల పొలం వంద ఎకరాలకు పెంచి అన్ని అంతా సవరింగా కొడుక్కి యిచ్చి పరమపదించాడు. సంసార బాధలకు-అప్పులకు- వాటిమీద వడ్డీలకు తట్టుకోలేక ఆ పూరి చిన్న రైతులు కొలక్రమేణా వాళ్ళకువున్న కొద్దిసాటి భూముల్ని అమ్ముకున్నారు దాన్తో ఆ చిన్న రైతులంతా వ్యవసాయ కూలీలుగా మారిపోయారు. ఆ పూరికి అరుమైళ్ళ దూరంలో చిన్న పట్నం

ఒకటి వుంది. తాలూకాకు కేంద్రం... ఆ పట్నంలో వుండే కొందరు ధనవంతులకు యీ పల్లెలో పొలాలు వున్నాయి వాళ్ళు యిక్కడికొచ్చి సాగు చెయ్యరు. కొలుకు యిస్తూవుంటారు. ఆ పల్లెలో వున్న కుర్రకారంతా ఆ పొలాల్లో పని చెయ్యడానికే యిష్టపడతారు. దాన్తో పట్టాభికి పొరుగుూరు మంచి కూలీలను తెచ్చుకోవలసిన పరిస్థితి వచ్చింది. ఈ పూరి కూలీవెధవలకి బుద్ధి చెప్పాను కున్నాడు పట్టాభి. తన దగ్గరవున్న గూండాలకు తోడు- తను ఎప్పుడు పిలిస్తే అప్పుడు పట్నం నుంచి వచ్చేలాగ కొందరు కిరాయి గూండాలను కుదుర్చు కున్నాడు ఏమాత్రం చిన్న తగువు వచ్చినా గూండాలు రంగంలోకి దిగి దొర్లవ్యం చేస్తున్నారు. అవూరు యువకులలో చాలామంది ఆ గూండాల చేతుల్లో దెబ్బలు తిన్నారు. కానీ యింతవరకూ వాళ్ళు ఎదురుతిరగలేదు.

అన్ని పట్టాభి చేతికి వచ్చిన పదేళ్ళలోనే ఆ తాలూకా పట్నంలో ఒక మిల్లు కొన్నాడు. అక్కడే అన్ని సౌకర్యాలతోనూ ఒక మేడ కట్టించాడు. నెంరో కొన్ని రోజులు పట్నంలోనే కుటుంబంతో సహా మకాంవేస్తూ వుండేవాడు. రాజకీయ నాయకుల్ని, శిన్నాకాదొయల్ని అహ్వనించి వారికి విందులు, వినోదాలూ ఏర్పాటుచేసేవాడు.

అబ్బులు యింటికి వదిగజాల దూరం లోనే పట్టాభి పొలం వుంది. మాడు తరాల నుంచి - అంటే అబ్బులు, వాడి తండ్రి, తాత - ఆ తాటాకుల కొంపలోనే వుంటున్నారు ఆ యింటికి చేర్చి వున్న పొలం మాత్రం ఎన్నో చేతులు మారి యిప్పుడు పట్టాభి కమతంలో కలిసి పోయింది. ఏడాదికి నాలుగైదుసార్లు పట్టాభి ఆ పొలంలోకి వస్తూవుంటాడు. అతని ముఖం కనపడకుండా వుండడం కోసం పాపమ్మ తన యింటిచుట్టూ దడి కట్టించుకొంది ఆ విధంగా ఆ యింట్లో వున్నవాళ్ళు పొలంలో వన్నవాళ్ళకు, పొలంలో వున్నవాళ్ళు యింట్లో వున్న వాళ్ళకు కనిపించకుండా కట్టుడిట్టం చేసింది.

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ పట్టాభికి, పూళ్ళోవున్న రైతుకులీలకూ మధ్య ఉద్రేకాలు పెరుగుతున్నాయి వాళ్ళ దూడలు వీళ్ళ పొలంలోకి వచ్చాయనో, వాళ్ళ పిల్లలు వీళ్ళ చెట్లకాయలు కోనేళారనో విత్యం తగువులు జరుగుతూ వుండేవి. ఆ పేదరైతుల దూడల్ని బందెదొడ్డికి తోలేస్తూ - వాళ్ళ పిల్లల్ని చిదగ్గొడతూ నానా బీభత్సం చేస్తున్నారు. ఇంత కల్లోలం చెందేగుతున్నా పట్టాభి మాత్రం ఎప్పుడూ జనంమధ్యకు రాలేదు - అతని అనుచరులే అన్ని సమయా చక్క వెతుకుతున్నారు పట్టాభి మనుషులు ఎన్నో మోరాలుచేస్తున్నా ఆ పూరి పేదరైతులు

పేదవులు విప్పలేదు. కొడుకుల్ని కదం నివ్వలేదు. తిరుగుబాటు ప్రోత్సహించ లేదు. బలవంతుడికో వైరం వద్దని-అది ప్రమాదం అని - దేవుడి మీద భారంవేసి పూరుకోమని - అవేశపడుతున్న యువకులకు పిరికిమందు నూరిపోస్తున్నారు.

అబ్బులు మాత్రం ఆపేసి పట్టించుకో లేదు. వాడికి తన మేక, తన తల్లి, తన యిల్లు తప్ప - మిగిలిన లోకంకో ఏ విధమైన ప్రమేయం పెట్టుకోలేదు. వాడు ఆలవాటువడిన - గానుగెద్దులాంటి నిత్యజీవిత గమనానికి అంతరాయం రానిచ్చేవాడు కాదు

ఇలా వుండగా-వాడి ఎన్నడూ అనుకోని సంఘటన ఒకటి జరిగింది. ఎప్పటిలాగే ఆరోజు సాయంత్రం ఆరు గంటలకు పొలంనుంచి తిరిగివచ్చేసరికి వాడికి మేక కనిపించలేదు లోపలికి వెళ్ళిచూస్తే తల్లి కనిపించలేదు వాడి మనసు ఏదో కీడు శంకిస్తోంది మేకను కట్టే రాబదగ్గర చతికిలపడ్డాడు అంతలో తల్లి లోపలికి వచ్చింది వస్తూనే "మేక నెవరో తోలుకు పోయాడా అబ్బులూ" అంది ఆ మాట వినగానే వాడికి నవ నాడులూ కృంగిపోయాయి

పాపమ్మ పనిలోంచి తిరిగివచ్చేసరికి తడిక తెరిచివుంది. లోపలికి వచ్చిచూస్తే మేక లేదు మేకను వెతుక్కుంటూ చుట్టుపట్ల యిళ్ళి తిరిగింది. అబ్బు లొచ్చే వేళయ్యింది; వాడేం కంగారు

పడతాడో అని తిరిగివచ్చేసరికి ఆమెకు అబ్బులు కళ్ళనీళ్ళతో కనిపించాడు. తల్లి చెప్పిన సంగతి విన్నగానే వాడు వూళ్ళోకి బయలుదేరాడు.

అబ్బులు వూరంతా తిరిగారు. కనిపించిన వాళ్ళనందరినీ అడిగాడు అందరూ ఒకే ఒక సమాధానం చెప్పారు. మేకను ఎవరు తోలుకుపోయారో ఎవరికి తెలియదు వాళ్ళింటి చుట్టపట్లవున్నవాళ్ళలో అదామగా అంతా పొంపనులలోకి వెళ్ళిపోతారు సాయంత్రానికి కానీయిళ్ళు చేరుకోరు. పడేళ్ళలోపు పిల్లలు మాత్రమే యిళ్ళలో వుంటారు. మరీ కదలలేని ముసలివాళ్ళు యింటపట్టున వుంటారు. అలాంటివాళ్ళు ఆ ప్రాంతంలో యిద్దరే వున్నారు. వాళ్ళు కూడా తెలియదన్నారు.

మతి చలించినవాడిలాగ అబ్బులు అలాగ తిరుగుతూనే వున్నాడు పనిలోంచి వచ్చిన తర్వాత వాడు వాళ్ళు కడుక్కోలేడు. గంజినీళ్ళయినా కడుపులో పోసుకోలేడు వూరంతా తిరిగిన తర్వాత పొంప, పుట్రా. వెకకడం సాగించాడు. తోటలూ, దూళ్ళకాలూ వెతికాడు బాగా చీకటి పడిపోయింది.

“జోళ్ళు లేకుండా చీకట్లో తిరుగుతున్నావు. ఏ పాపైనా కరవగలను. ఇంటి కెళ్ళిపోరా.” అని తోటకు కాపలావున్న ఒక రైతు మందలించాడు

నిరాశా నిస్సహాయత తిరిగి వూళ్ళోకి వచ్చాడు. వాడు చూడని చోటు ఒకటి

వుంది. ఈ స్థితిలో వాడు కల్లి గీచిన లక్ష్యజరేఖను దాటెయ్యడానికే నిశ్చయించుకున్నాడు. పట్టాభి యింటికేసి బయలుదేరాడు. రాత్రి పది గంటలు దాటినా పట్టాభి యిల్లు కళకళలాడుతూ వుంది. పై అంతస్తులో ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నాయి. ఇంటి ముందు కార్లు, మోటారుపైకిళ్ళు అగి వున్నాయి. మేడ రెండో అంతస్తులో చాలామంది మనుషులు అబూయటూ తిరుగుతున్నారు. అయింట్లో శుభకార్య మేదో జరుగుతున్నట్టు వుంది అయింటి ప్రహరీగోడల చుట్టూ తిరిగిచూశాడు. పెరటి తలుపులుమీద చెయ్యిపేసి చూశాడు. ఉక్కు గోడలులాగ గట్టిగా చలనం లేకుండా వున్నాయి విధిలేక తలవంచుకొని యిల్లు చేరుకున్నాడు

“ఎక్కడి కెళ్ళిపోయావురా బాబూ! ఇంత రేత్రిదాకా ఎందుకు తిరుగుతున్నావురా బాబూ! నువ్వేమైపోయేవో అని జిడిసిపోయానా నాయనా! రా! కొంచెం బువ్వ తిను.” పాపమ్మ కళ్ళు నీళ్ళతో నిండివున్నాయి. అమె యింతవరకు మంచివీళ్ళు కూడా తాగలేదని తెలుసుకున్నాడు. తను తినకపోతే కల్లి కూడా పస్తు వుండిపోతుంది విధిలేక కంపం ముందు కూర్చున్నాడు

రాత్రి వాడికి నిద్రపట్టలేదు కన్ను మూసినా తెరచినా - దీనంగా తనకేసి చూసి ఆరుస్తున్న మేక కనిపిస్తోంది.

తెల్లవారగానే తిరిగి మేక కోసం వెతుకుతున్నాడు. అదామగా అంతా పొలం పనులకు వెళ్ళిపోయాడు. తల్లి కూడా పనిలోకి వెళ్ళిపోయింది కష్టాలకు అలవాటుపడ్డ ప్రాణం అమెది. చెట్టంత భరపోయినా ఆ కష్టానికి తట్టుకొంది. మేక పోయినందుకు అమెకు బాధ కలిగినా వెంటనే తేరుకొంది. నిత్యకృత్యాలు మానలేదు.

అబ్బాయిలు పుట్టి పెరిగినతర్వాత వాడి వచ్చిన తొలికష్టం యిదే. వాడు మేక మీద మమకారం పెంచుకున్నాడు. ఆ మమకారమే యిప్పుడు అంతులేని వ్యధకు దారితీసింది. బాగా పొద్దెక్కిన తర్వాత - బొంగిరాలు అడతున్న ఒక చిన్న కుర్రాడు సహచారం చెప్పాడు

గట్టిగా అరుస్తున్న మేకని ఒకడు
ఆ పెద్దంటికి కోలుకుపోయాడని చెప్పాడు.
వాడు చెప్పిన అనవళ్ళన్నీ తన మేకకు
సరిపోయాయి. వాడు చెప్పిన పోలికలన్నీ
కోలుయ్యకు సరిపోయాయి

అబ్బులు వెంటనే పెద్దంటికేసి పరి
శించి చూశాడు. అక్కడ నరసంచారం
లేదు. రాత్రి తను అక్కడ చూసింది
మనుషుల్నా? దెయ్యుల్నా? అనుకున్నాడు.
ఆ సమీపంలో వున్న ఒక చెట్టెక్కి
చూశాడు కింద భాగంలో కూడా మను
షులు లేరు తలుపులు మూసివున్నాయి
చెట్టు దిగాడు గోడదూకి లోపలికి వెళ్ళి
చూడడానికి ఏళ్ళయించుకున్నాడు. ప్రహరీ
గోడ చుట్టూ తిరిగి చూస్తున్నాడు. ఒక
చోట గోడకు చేర్చి పెంటకుప్ప వుంది.
దానిమీది నుంచి గోడ ఎక్కడానికి
నులుపుగా వుంది. వాడనుప్పమీదికి ఎక్కు
తున్న సమయంలో కుప్పపైని వున్న
తుక్కు దూగరాకోపాటు రెండు మేక
కొమ్ములు వచ్చి వాడి కాళ్ళమీద పడ్డాయి
వాటిని చూడగానే వాడి కళ్ళు తెర్రు
కమ్మాయి. ఇక గోడ దూకవలసిన పని
లేదు తన మేకను చంపుకు తినేశాడు.
వాడు ఎలా వెళ్ళాడో వాడికే తెలియదు.
అక్కడికి రెండు ఫర్లాంగులు దూరంలో
వున్న చెరువు దగ్గరకు వెళ్ళాడు. చెరువు
గట్టుమీద ఒక చెట్టుకింద కూర్చుని మేక
కొమ్ముల్ని వాడిలో పెట్టుకొని భోజన
ఏర్పాడు. జీవంతో ఎగిరిపడే ఆ కొమ్ము

లకు తను ఎన్నోసార్లు బంతిపువ్వం
దండలు కట్టాడు మువ్వలు కట్టాడు.
ఆ కొమ్ములలో ఎక్కడ ఏ మెలిక
వుందో - ఏ మెలికలో ఏ సొగసు వుందో
వాడికి బాగా తెలుసు. అలాగ ఏడన్నా
ఎంతసేపు కూర్చున్నాడో వాడికే తెలి
యదు. పొద్దు వలిపోతున్న సమయ లో
పొలాలనుంచి మనుషులు తిరుగుముఖం
పట్టే సమయంలో - అబ్బులు అక్కడి
నుంచి లేచి యింటిముఖం పట్టాడు.

పాపమ్మ యింట్లో అడుగుపెట్టగానే -
నులకమంచంమీద పడుకొని వున్న
కొడుకుని చూసింది గాబరాపడతూ వాడి
దగ్గరకెళ్ళి "ఏరా బాబూ! ఏమయ్యింది?"
అంది వాడు జరిగినదంతా తల్లికి చెప్పి
మేక కొమ్ములు చూపించాడు తల్లి కూడా
వాటిని గుర్తుపట్టింది గుర్తుపట్టగానే
దుఃఖం అపుకోలేకపోయింది. పట్టాభిక్త,
కోలుయ్యకీ తను కుటుంబం మీద యింకా
పగ చల్లారనందుకు వాళ్ళిద్దరినీ తిట్ట
శాపనార్థాలుపెట్టి - ఆ తర్వాత కొడుకును
వోదార్చింది.

రెండు వారాలు దాటినా ఆ దుఃఖం
నుంచి అబ్బులు లేరుకోలేదు. పనిలోకి
వెళ్ళడం మానేశాడు. ఇంటిలోంచి
యివతలకు రారేదు. తల్లి బంపంతంచేస్తే
కొంచెం గ జితాగి - నులకమంచం మీద
పడుకుంటున్నాడు. వాడి పరిస్థితి చూస్తే
తల్లికి భయంవేసింది. తన కొడుకు
తనకు దక్కకుండా పోతాడేమోనని

అతడు కౌంట్రీలో చదువుచుంటాను
ఈ మంటకు భవిష్యత్ కాలములో
ఏమని చెప్పరువు?

"అతడు నిరుద్యోగిగా
వుంటాను"

కొంతసేపు చలనం లేకుండా వుంటాడు. ఆ తర్వాత వాటిని తిరిగి సంచిలో పెట్టి భద్రంగా చూరులో దాచేసేగంజీ తాగి పనిలోకి వెళ్లిపోతూ వుంటాడు.

పాపస్మృతి భర్త మరణం తర్వాత కొడలి దారుణ హత్య పీడితులగా తగిలింది. ఆమె నెల రోజుల వరకూ మంచం దిగలేదు. ఆ తర్వాత లేచి తిరిగినా ఆమె మునుపటి మనిషి కాలేదు.

చిన్నమ్మి హత్య జరిగిన నాటినుంచీ ఆ వూరి వాతావరణం మారిపోయింది. వయసొచ్చిన అడపిల్లల్ని గడప దాట నివ్వడంలేదు. ఏ ముసలమ్మనో యింటికి కాపలాపెట్టి పెద్దవాళ్లు పొలాల్లోకి వెళుతున్నారు దీపాల వేళకు పొలం నుంచి తిరిగివచ్చి తమ పిల్లల్ని మానుకొనే

వరకూ వారి మనసులో అరాటం తగ్గడంలేదు. రాత్రి పడుగంటల తర్వాత మగ పిల్లల్ని కూడా యిట్లోంచి పైకి వెళ్లనివ్వడం లేదు పాము పడగ వీడను చూస్తున్నట్టే ఆ వూరి ప్రజలు భయకంపితులై ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకొని మారుస్తారు.

ఆరు నెలలు గడిచిపోయాయి చిన్నమ్మి హత్య పాతబడి పోయింది. కేసూ పాతబడి పోయింది. ఆయినా ప్రజలలో భయం తగ్గలేదు. ఇంకా ఎక్కువయింది. ఎవరైనా ఆ వూరు వచ్చి చూస్తే అక్కడి వరిస్థితులు ఎంతో ప్రశాంతంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఆ వూరి ప్రజలంతా మౌనంగా ఎవరి పనులలోకి వాళ్లు వెళుతున్నారు. వారిలో సంతృప్తి

కాని ఆశాంతి మధ్యకై నా కనిపించడం లేదు.

అంత ప్రశాంతంగా ఉన్న ఆ పల్లెలో ఒకనాటి సూర్యోదయ సమయంలో సంతోషం కలిగింది. దానానంలా క్షణంలో ఆ వార్త వారంతా పాకిపోయింది. పొలాల్లోకి వెళ్ళినవాళ్ళ పనికూడా వదిలేసి పురకలా పరుగులు వూళ్ళోకి వచ్చారు.

ఎప్పటిలాగ పాలికాపు పొలంనుంచి పాలకావిడికో వచ్చేసరికి పెద్దింటి గేటు తెరిచిలేదు. వాడు అరిచి పెదబొబ్బలు పెట్టినా ఎవరూ వచ్చి తలుపు తియ్యలేదు. వాడు గేటుమాకి లోపలికి వెళ్ళి చూసే సరికి రక్తంమడుగులో తల మొందెం పడివున్నాయి. మేడమీదికి వెళ్ళి చూస్తే పట్టాభి పడకగదిలో కూడా అలాంటి దృశ్యమే కనిపించింది. రెండు శవాలు తప్ప ఆ మేడలో సజీవులు కాని నిరీవులు కాని లేరు.

ఈ వార్త ఆ పక్కనే పట్నంలో ఉన్న పట్టాభి కుటుంబానికి చేరింది. జిల్లా పోలీసు యంత్రాంగం అంతా అక్కడడిగింది. పరిశోధన సాగించాడు. మేడకింద వరండాలో పడుకున్న కోటయ్యనూ, మేడమీద పడకగదిలో పడుకున్న పట్టాభిని ఎవరో కసాయి కత్తికో దారుణంగా నరికి చంపేవారు - ఆరాత్రి ఎనిమిది గంటలకు తాను వెళ్ళి పోయేసరికి పట్టాభి, కోటయ్య తప్ప

ఎవరూ అయింట్లోలేరని సనిమనిషి చెప్పింది. ఆ పడకగది అంతా శోధించిన పోలీసులకు పట్టాభి శవం పక్కని పసుపుతాడుకు కట్టిన రెండు మేక కొమ్ములు కనిపించాయి.

ఆ పసుపుతాడు, మేక కొమ్ములు తామెప్పుడూ చూడలేదని - అవి తమ యింట్లోని కాదని - పట్టాభి కుటుంబ సభ్యులు చెప్పారు. వూళ్ళోవాళ్ళ కూడా వాటి గురించి తమకేమీ తెలియదని - ఎప్పుడూ చూడలేదని చెప్పారు.

పోలీసులు యింకా నిశితంగా ఆ పడకగది పరిశీలించగా - ఒక మూల చిట్టివగాజుపెంకులు, నలిగిన పూరిదండ కనిపించాయి. ఆ రాత్రి అగదిలో ఎవరో అడమనిషి కూడా ఉన్నట్లు అనుమానం వచ్చింది. దర్బాస్తా చేయ్యగా పట్నం నుంచి అప్పడప్పుడు ఎవరో అడవాళ్ళు కారులో రాత్రి పదిగంటలకు వచ్చి తెల్లవారురూమున వెళ్ళిపోకు వుంటారని తెలిసింది. పట్టాభిగారి దైవర్షి వట్టుకున్నారు. పట్నంలో ఉన్న ఆ అడమనిషిని కూడా ప్రశ్నించారు. ఆ రాత్రి పదిగంటలకు వచ్చి తెల్లవారు రూము రెండుగంటలకు వెళ్ళిపోయినట్లు అనిద దైవర్ కూడా చెప్పారు.

తెల్లవారురూము మూడూ ఐదు గంటల మధ్య హత్యలు జరిగినట్లు శవ పరీక్షలో కూడా తేలింది. ఈసారి పోలీ

భయపడింది. ఇరుగూ పొరుగూ - చోటు మార్చమని నలహాయిచ్చారు.

పాపమ్మ కొడుని బలవంక పుట్టింటికి తీసుకువెళ్ళింది. ఆపద నుంచి తప్పించ మని ఆన్నను సాయంకోరింది. అంత కంటే అందమైన మరో మేకను తీసుకు వచ్చాడు. అబ్బులు దానికేసి కన్నెత్తి చూడలేదు. ఒక ఆవుదూడను యివ్వ పోయాడు. అదీ వద్దన్నారు అబ్బులు మేనమామకు ఆప్పుదొక ఆలోచన వచ్చింది. ఆతగాడికి దూరపు బంధువు ఒకడు ఆ వీధిలోనే వున్నాడు ఆతగాడికి ఇప్పుకీపుడే వయసొస్తున్న కూతు రొకతె వుంది. ఆ పిల్లని అందరూ చిన్నమ్మి అనే పిలుస్తారు. ఆ వీధికంతకీ అల్లరిపిల్ల. ఆ పిల్ల అబ్బుల్ని చూసినప్పటినుంచీ వాడిని వేళాకోళం చెయ్యసాగించింది అయినా అబ్బులు వుడక్కలేదు. పైగా వాడి పెదాలమీద చిరునవ్వు కనిపించింది.

అబ్బులు తల్లి, మేనమామ కూడ బయల్కొని-వాడికి ఆ పిల్లనిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యడానికి నిశ్చయించారు అబ్బులు యీసారి వద్దనలేదు సూక్ష్మంలో మోక్షంలాగ అబ్బులికి, చిన్నమ్మికి గుళ్ళో పెళ్ళయ్యింది. ఒకానొక కుభ ముహూర్తంలో చిలకలాంటి చిన్నమ్మిని, తల్లి తీసుకొని వూళ్ళో అడుగుపెట్టాడు అబ్బులు.

చిన్నమ్మి తెల్లగా, ముద్దుగా కడిగిన

ముత్యంలాగ వుండన్నారు, చూడ్డానికి వచ్చిన ఇరుగుపొరుగు అమ్మలక్కలు. కొత్తకోడలు అడుగుపెట్టిన తర్వాత తన యింటికి వచ్చిన కళ చూసి మురిసి పోయింది పాపమ్మ. అబ్బుల్ని చూసిన తొలిమాపులోనే చిన్నమ్మికి లోలోపల ఏదో చెప్పరాని సంకోపం కలిగింది. అది వలపు అని ఆమెకు తెలియదు. తన కంటికి నచ్చినవాడు, తనను మెచ్చినవాడూ తనకు భర్తగా దొరికినందుకు చిన్నమ్మి లోలోపల మురిసిపోయింది. అత్తకూ, భర్తకూ ఏలోదూ రాకుండా - అడతూ పాడుతూ - యింటిననులన్నీ చక్కడిద్దు తోంది. ఇద్దరూ వనులలోంచి తిరిగివచ్చే సరికి వంటచేసి స్నానాలకు వేళ్ళిచ్చి పెట్టి వుండేది.

మనసులు కలిసిన ఆ నూతన దంపతు తిద్దరూ ఆ ఇరుకు గుడిసెలోనే ఇంద్ర భోగలమభవిస్తున్నారు. రెండు నెలలు గడిచిన తర్వాత కోడలు "నేను కూడా వీళ్ళ పనిలోకొస్తాను." అంటే అత్తతో అత్తగారు వద్దంది. అబ్బులు కంగడేసుకో లేదు. ఆ వ్యవహారం అత్తాకోడళ్ళద్దరికీ విడిచిపెట్టేశాడు.

చిన్నమ్మికి రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ ఒంటరితనం యిబ్బందిగా వుంది. వెలు గొచ్చింది మొదలు చీకటి పడేవరకూ ఆ యింటిలో తాను ఒక్కరే వుందరి. దడిదాటి బయట అడుగు పెట్టొద్దని అత్త గారు చెప్పింది దడిలోపల యింటియట్టా

బంతి, వీరిగోరింక మొక్కలు - కూర
గాయల పాదులు వేసింది వాటితో కాల
క్షేపం చేస్తోంది. చీకటివడే ముందు
ఆత్మగారు, తర్వాత భర్త వస్తూ
వుంటారు. వాళ్లు వచ్చిన దగ్గర్నుంచి
తెల్లవారేవరకూ వాళ్ళ సాహచర్యంలో
తన యిబ్బంది మరిచిపోతుంది

ఆరు నెలలు అనందంగా గడిచిపో
యిన తర్వాత ఆ పూరింటి నడికుప్పమీద
తిరిగి గెడ్డ వారింది. ఒకనాటి సాయం
సంద్యలో ఎప్పటిలాగ పనినుంచి తిరిగి
వచ్చిన తల్లి కొడుకులకు - యింట్లో
చిన్నమ్మి కనిపించలేదు. ఈసారి కొడుకు
కంటే తల్లి ఎక్కువ తల్లడిల్లిపోయింది.
పూరంతా తిరిగింది. అందరూ మేం
చూడలేదంటే మేం చూడలేదన్నారు.

అబ్బులు మాత్రం ఏళ్ళేకమడై తల
పట్టుకొని మంచంమీద పడుకున్నారు.
పూరంతా తిరిగి తిరిగి వెదికి వేసారి
అలిసిపోయి యిల్లు చేరుకొండి పాపమ్మ.
ఆరాత్రి తల్లి కొడుకులు మంచినీరైనా
తాగలేదు మర్నాడు చిన్నమ్మి పుట్టింటికి
మనిషిని పంపింది. ఆ వార్త వివగానే
అబ్బులు మేనమామ, చిన్నమ్మి తల్లి
దండ్రులూ ఎక్కడి పని అక్కడ వది
లేసి ఆ పూరు చేరుకున్నారు ఈ వార్త
తెలియగానే ఆ చిన్న వల్లెటూరు అట్టు
డికినట్టు వుండిపోయింది ఆ పూరి
చరిత్రలో ఆడపిల్లను అపహరించుకు
పోవడం యిదే తొలిసారి ఆ పూరి

యువకులిద్దరు అబ్బులికి నచ్చచెప్పి-
వాడు రావన్నా బలవంతంగా తీసుకువెళ్లి
పోలీసులకు రిపోర్టు యిచ్చి వచ్చారు.
రెండో రోజున కూడా చిన్నమ్మి తాడ
తెలియలేదు.

మూడో రోజున సూర్యోదయం
అయ్యేసరికి ఆ పూరి చెరువులో
చిన్నమ్మి శవం తేలింది. పూరు
పూరంతా సిన్నలూ, పెద్దలూ చెరువు
చూట్టూ మూగారు. పోలీసులు వచ్చారు.
శవ పంచాయితీ జరిగింది. శవం మెడలో
మంగళ సూత్రాలతో వున్న పసుపుతాడు
అబ్బులు చేతిలో పెట్టారు. శవ పరీక్షలో
-చిన్నమ్మిని చెరిచి గొంతునులిమి
చంపినట్టు తేలింది. ఆ తర్వాత మృత
దేహాన్ని బంధువులకు యిచ్చేశారు.

అంత్యక్రియలు జరిగాయి. ఆ
తర్వాత జరగవలసిన కర్మకాండ అంతా
జరిపి - బంధువులంతా ఎక్కడివళ్ల
క్కడికి వెళ్లిపోయారు. తల్లికొడుకు
లిద్దరే మిగిలారు.

ఈ సంఘటన జరిగిన తర్వాత-
అబ్బులులో ఎవరూ పూహించని మార్పు
వచ్చింది. వాడి గుండె బండరాయిలాగ
మారింది. వాడికి విచారం లేదు.
అనందం లేదు. ఎప్పటిలాగ పనిలోకి
వెళుతున్నాడు. కష్టపడి పనిచేస్తున్నాడు.
ప్రతిరోజు బొద్దున్న లేవగానే చూరు
లోంచి గుడ్డపంచి పైకి తీస్తాడు. మేక
కొమ్ముల్ని, పసుపుతాడును చూస్తూ -

"SILVER SONGS" WITH A FABULOUS 4!

1. బకానూసి బ్రదర్స్ (256)
2. జోగపబాబుకులం (156)
3. ఇన్స్ట్రక్ట్ ఇంబర్ (156)
4. తెలగుమెసం జింపిలన్ (156)

రావి శ్రీమన్మారాయణ, M.A.,

తెలగు ఆ చివరినాటి (జరిగిన వలలలో పై 4. భవిష్యత్తులో ఇంట్లోనుండి మోపుమే ద్రోహంలాగే తమ... వేరొక్కనిట్లయం తినుకున్న రావి శ్రీమన్మారాయణ కలం మంజు ఇక మండు తెలగులో ఒక్క వలల మాత్రం ఎప్పటికీ వెలువడదు... NEVER AGAIN...!

4 వలల లెక్క 506. M.O. కేసు, వెంటనే విడుదల చేయాలి. ప్రతి వారం (ప్రతి వారం మేమే భరించాలి) సంపాదించు. ప్రతి వారం తినుకున్న ప్రతి ఒక్కరికీ-15-8-84 నుంచి 15-12-84 వరకు-

రావి శ్రీమన్మారాయణ కింద వలల

JUSTICE JAGAN'S LAST & FINAL JUDGMENT

(300/400 పేజీలు; 20/306)

ఒక కేసు 20-12-84 న ప్రతి ఒక్కరికి చివరిగా విజ్ఞప్తి చేయాలి. సంపాదించు... కింద వలల విడుదల చేయాలి. పట్టుకుంటే పై 4 వలలలో - 15-8-84 నుంచి 15-12-84 వరకు - కేసులం 406. M.O. కేసు, వెంటనే ప్రతి వారం మేమే భరించాలి, విజ్ఞప్తి చేయాలి. సంపాదించు... PH: 44 6600... 443300

EXCELLENCE EXPORTERS

1st Fl., 2nd Fl., 48A, B.N. ROAD, T. NAGAR, MADRAS-17

నులు చిత్తశుద్ధికో హత్య జరిగిన రోజు నుంచీ అబ్బులు అంతర్ధానం అవడం వాళ్ల అనుమానాన్ని మరింత బలపరచింది. పాపమ్మను పోలీసులు తీసుకుపోయి నానాహింసా పెట్టారు. "అడు నోరులేనాడు బాబుగారు. అలాంటి పని ఆ దెప్పడూ నెయ్యడ. అడయేమైపోయాడో, అట్టి ఎవకెత్తుకు పోయారో తెలియదు బాబు" అంది. ఆ వూళ్లోవాళ్లందరూ ఆ మాటే చెప్పారు. "అడు సాదువు. అడు నోరెత్తి ఎవరినీ తిట్టడమైనా మేం ఏనాడు చూసి ఎరగడం" అన్నారు.

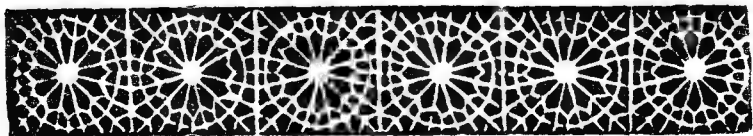
"మరి వాడెందుకు పరారీఅయ్యాడు?" అని వాళ్లు అడగారు. అడు పారిపోయే మనిషికాదు. అట్టికూడా ఎవకో చంపి శవాన్ని కనపడకుండా చేసేసివుంటారు" అని వూరవూరంతా ఒకేమాట చెప్పింది పోలీసు దర్బారు కొనసాగుతూనేవుంది.

ఆ జంట హత్యల తర్వాత ఆ వూరికి కొత్త చైతన్యం వచ్చింది. జనం స్వేచ్ఛగా, హాయిగా, నిర్భయంగా తిరుగుతున్నారు, వయసొచ్చిన ఆడ పిల్లలు కూడా లేడిపిల్లలులాగ కళ

కళలాడుతూ వీధులలో కనపడుతున్నారు తీరిక సమయాలలో యువకులు అట పాటలతో అనందంగా కాలం గడుపుతున్నారు -పట్టాభి కుటుంబం ఆ వూరి నుంచి శాశ్వతంగా పట్టానికి మకాం మార్చేశారు. సొంత వ్యవసాయం మానేశారు. పొలాన్ని కౌలుకు యిచ్చేశారు. ఆ మేడ చాలకాలం పాడుపడి వుంది. చివరకు కొందరు పెద్దల కోరిక మీద ఆస్పత్రి పెట్టడానికి ఆ మేడ యిచ్చేశారు.

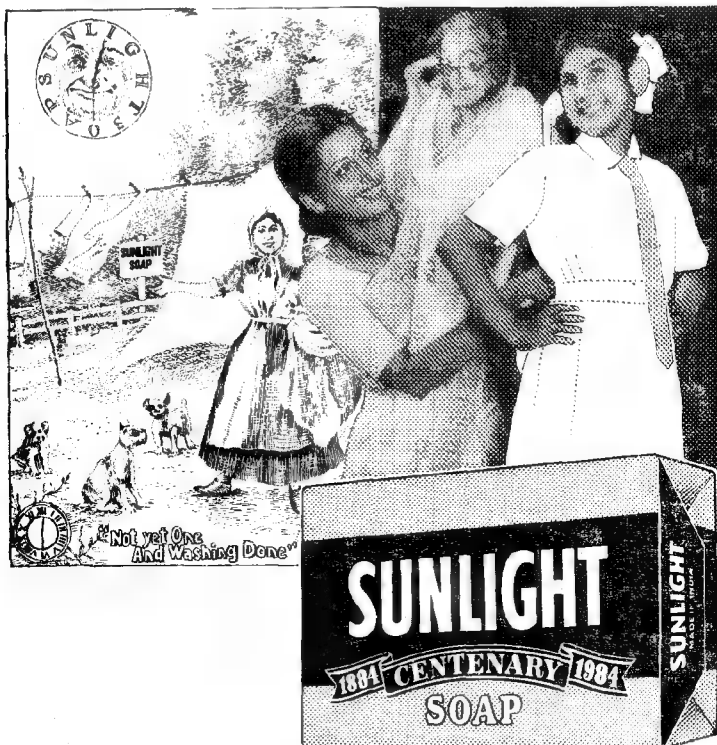
ఆ పల్లెలో ప్రతి యువకుడూ పాపమ్మను తన సొంత తల్లికంటే అదరంతో చూస్తాడు. పిన్నలూ, పెద్దలూ అదామగ అంతా పాపమ్మను ఎంతో గౌరవంగా చూస్తున్నారు. ఆమెకు ఏ లోటూ రానివ్వడంలేదు పాపమ్మ కూడా తన విచారం మరిచిపోయింది. జనంతో కలిసిపోయింది. వాళ్ల కష్టసుఖాలు పంచుకుంటోంది.

ఇది జరిగి యిరవై ఏళ్లయినా అబ్బులు ఇంకా బతికే వున్నాడని-వాడు నేడో రేపో తప్పకుండా వస్తాడని అవూరివాళ్ల నమ్మకం.

కొన్ని కొన్ని మన జీవనంతో అలా ముడివడిపోతాయి...
నూరేళ్లు గడచినా అలాగే నిలిచిపోతాయి!

నూరేళ్ళ క్రితం ఒక సంప్రదాయం వెలసింది,
దాన్ని అందరూ సన్ లైట్ అన్నారు. ప్రపంచమంతటా,
ఇంటింటా అమ్మ అమ్మాయికి అందినదం
ఆ సంప్రదాయం, రోజులు మారాయి. అయితేనేం, శుద్ధమైన,
మృదుత్వంగల సన్ లైట్ యొక్క సంప్రదాయం మాత్రం
చెక్కు చెదరకుండా నిలిచేవుంది ఈ నాటికీ. అలా
అనేక శతాబ్దాలు నిలచెట్టాలనే మా దృఢసంకల్పం'

సన్ లైట్ సబ్బు 100 సంవత్సరాలుగా విశ్వసనీయమైన సంప్రదాయం

ఈ జీవితం నాది!

నీలియక్

(గత సంచిక తరువాయి)

అంధకారపు గుహలో ఎక్కడో తెరుచుకున్న ప్రాణుల్లా, మధుర కనురెప్పలు మెల్లగా విడివడినాయి.

ఎదురుగా మీదకి వంగి ఎవరో చేయివట్టి 'మధురా' 'మధూ' అని పిలుస్తున్నారు.

"ఊ!" శక్తి అంతా తెచ్చుకుని పలికినా, ఆ కంఠం నూతిలోనుంచి వినిపించినట్లు అస్పష్టంగా వుండి.

"మధురా, మధూ!"

"ఎవరూ!"

"నేను ప్రయాని! నీ ప్నేహితురాలిని మధూ! గుర్తుపట్టగలుగుకున్నావా!" ప్నేహమిళితమైన ఆ స్వరం మధురకి అనందామృతం తాగిస్తున్నట్లుగా వుండి.

"ప్రియా!"

"అవును. గుర్తుపట్టావా! నేను మాట్లాడేది తెలుస్తోందా!"

"తెలుస్తోంది ప్రయా-నువ్వు-" మాధురీ లేవబోయింది.

"లేవకు. నీకు ఓపిక లేదు."

"నువ్వేలా వచ్చావు నా దగ్గరకి-" దీనస్వరంతో అడిగింది.

"నువ్వే నా దగ్గరకి వచ్చావు. నా దగ్గరకి విన్ను తెచ్చుకున్నాను. ఒక్కసారి కళ్లు బాగా తెరిచి చూడు. ఎక్కడున్నావో తెలుసుకో."

మధుర కళ్ళు సొంతం తెరవాలని, చుట్టూ చూడాలని చూసింది. కానీ కళ్ళముందు అంతా తెల్లటి బట్టలు అరగబడినట్లు అయోమయంగా వుండి.

"ఎక్కడున్నాను." మందుల ప్రభావంతో మత్తుగా అడిగింది.

"మా యింట్లో నా దగ్గర!"

యద్దనపూడి సులోచనారాణి

“నీ దగ్గరా మీ యింట్లోనా.”

“అవును.”

మాధురి క్షణంసేపు ఆయోమయంగా చూసింది.

ఆ ముఖం కుచించుకుపోయినట్టుగా అయింది. “లాభంలేదు. ప్రయత్నంలేదు. నేను కలగంటున్నాను” అంటూ గొణుక్కుంది

“నువ్వు కలగనటం లేదు. నువ్వు నిజంగా నా దగ్గర వున్నావు. నీ తల నా ఒడిలో వుంది. కాస్తంత ఓపిక తెచ్చుకో. యీ కొంచెం హార్లీ క్స్ త్రాగు ప్రయత్నం వంతుగా మధురని లేపి హార్లీ క్స్ నోటికి వట్టింది. అతి ప్రయత్నంమీద తెండుమూడు గుక్కలు తాగిన తర్వాత మాధురికి కాస్త మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళమీదు తెల్లకాగితం పరుచుకున్నట్టుగా వున్న శూన్యం మాయమై, గదిలో శస్త్రపులు కనిపించసాగాయి. టేబుల్, ఏవో రంగుల గుడ్డలు. ఏమిటని! అలా అలా ఎగురుతున్నాయి మేఘాలలా! కళ్ళు చిట్లించి చూచింది. కాదు. మేఘాలు కాదు. కిటికీ కర్ణెన్లు.

“ఈ కొంచెం తాగు,” ప్రయంవద బలవంతంచేస్తూ తాగించింది. మాధురికి పూర్తిగా మెలకువ వచ్చింది.

తలెత్తి చూసింది. తన ముఖంమీదకి వంగిన ప్రయంవద ముక్కున ఒంటిరాయి ముక్కుపుడక ధగధగలాడుతున్నట్టు మెరుస్తోంది.

“ప్రియా!” మాటలు రాలేడు నరిగ్గా

“మధు! హమ్మయ్య. ఎప్పటికీ నన్ను గుర్తుపట్టగలిగావు.”

ప్రియంవద మాధురిని గుండెలకు అడుముకుంది.

“నేను, నేను, నిజంగా బ్రతికివున్నానా?”

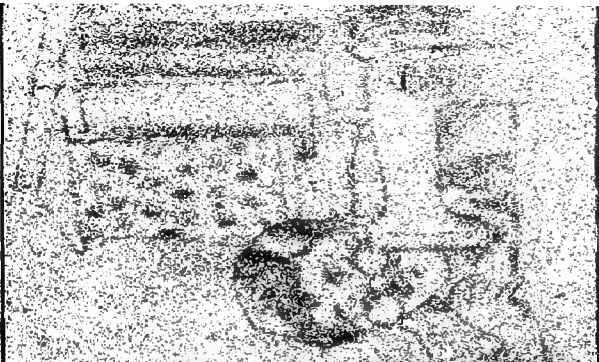
“నిజంగా బ్రతికివున్నావు. నాదగ్గర వున్నావు. నేను నీ దగ్గర వున్నాను. ప్రయంవద పేహితురాలి భుజాల చుట్టావున్న చేతుల్ని మరింత నిగించింది. తాంకో కూడూరి ముఖం ప్రయంవదకి మరింత దగ్గరగా వచ్చింది.

“మధూ! మధూ! ఈరోజు నా కెంత సంతోషంగా వుందో తెలుసా!” ప్రయత్నం అనేకంగా, అనందంగా తొట్రుపాటు నిండిన కంఠంతో అంది.

మాధురి ప్రయంవద గుండెలో ముఖం చాచుకొని ఏడవసాగింది.

“ఇది నిజమేనా?”

“నిజంగా నిజం!”

ఉత్తరాప్రదేశ్ లోని పుణ్యక్షేత్రాలలో
ఉత్తరాప్రదేశ్ లోని పుణ్యక్షేత్రాలలో

ఉత్తమాన్నిచ్చే, అతి చిక్కని టి లిప్టన్ రుబి డస్టు టీ!!

రుబి డస్టు

LINTAS/CVRD/21/1822 TI

Yuva (Telugu Monthly)

Oct 1984

“అయితే నాకు యింక భయంలేదు. నేను ఒంటరిదాన్నిగొనుగా ప్రయా.”
మాధురి ఆయాసపడ్డా యిక-నేను - చచ్చిపోతాను. తొందరగా చచ్చిపోతే
బాగుండు.”

“శ్రీ! ఏంమాటలవి.”

మాధురి ప్రయాంవద వక్షస్థలిలో తలదాచుకొని ఏడవసాగింది.

“ప్రియా! నువ్వు నన్ను వదిలి వెళ్ళవు కదూ! నేను బ్రతికినా ఎక్కువనేపు
బ్రతకను. తొందరగానే చచ్చిపోతాను. నన్ను వదిలి వెళ్ళకు”

“నుదూ! నువ్వు నిద్రపో! నర్స్ మండు తీసుకురా.”

ప్రియా పురమాయించింది.

నర్స్ మండు తెచ్చింది.

ప్రియాంవద మాధురిచేత తాగించింది.

“నువ్వు నిద్రపో! యిక కెలాంటి భయమూ లేదు.”

“నేను నీ దగ్గరే వుంటాను. ఎక్కడికీ వెళ్ళను.”

“వాడు. వాడు ఆ డావీగాడు కనిపిస్తే చంపేస్తాను.” మాధురి గుప్పిళ్లు
తిగిసినాయి. “వాడు నన్ను మోసంచేశాడు.”

“నువ్వు నిద్రపోమ్మా. మంచిదానివి కదా. మనం తర్వాత మీకు బాగా
వోపిక వచ్చిన తర్వాత మాట్లాడుకుందాం.”

“ఓపికా! నాకా - రాదు - నేను చచ్చిపోతాను. నా వొంటినిండా రోగాలే.”
మాధురి ఏడ్చింది.

“ఏ రోగాలు అయినా మండు తీసుకుంటే అవే పోతాయి.”

“నేను, నేనంటే నీ కనహ్యం లేదా!”

“అసహ్యమా! నాకా! మాధురి అంటే నాకెప్పుడైనా, యిష్టంకన్న యింకే
భావం అయినా వస్తుందా.”

“నేను, నేను ఓడిపోయాను.”

“నువ్వు నిద్రపో!”

“చెడిపోయాను! నన్ను అందరూ కలిసి చెడగొట్టారు. నన్ను మోసం
చేశారు.” మాధురి అరవసాగింది.

“నన్ను మోసంచేశారు వాళ్ళని చంపేస్తాను. నేను చావను. బలం
తెచ్చుకుని, బ్రతికి, వాడిని పాతేస్తాను. వాడి రక్తం కళ్ళమాస్తాను! ఎక్కడః

కాలిన గాయమా?

కాలితే వెంటనే రాయండ్ బర్నాల్ - కాలిన గాయాలకు ప్రత్యేక చికిత్స

కాలిన గాయాల బారీ వేరు. కాలిన గాయాల చుట్టూ మెంబ్రా నొప్పి పెడతాయి. కాలితే పొక్కులు లేస్తాయి. చాలాకే కావాలింది గాయాలను చూస్తే మందు—బర్నాల్ యాంటిసెప్టిక్ క్రీమ్, బర్నాల్ రిలీఫింగ్ క్రీమ్ వెంటనే ఉపయోగించండి. పొక్కులు లేకుండా వెంటనే జబ్బమంది. కాలిన గాయాలను తగ్గగా చూస్తే మందు, బర్నాల్ యాంటిసెప్టిక్ క్రీమ్ అంది.

ఎన్నడూ బర్నాల్ ని ఇంట్లో ఉంచుకోండి.

బర్నాల్

కాలిన గాయాలకు ప్రత్యేక చికిత్స

BD-5641R

వాడెక్కడ. ఒరేయ్ దానిగా ఎక్కడ్రా మవ్వు!! మాధురి దెబ్బరియం ప్లేటికి మళ్ళీ రావటం ఆ గొంతుకి బలంవచ్చింది. ఆ గొంతు కీచుగా, ప్రాణం అంతా పుగ్గబట్టి ఆరుస్తున్నట్టుగా ఆ యిల్లంతా వినిపిస్తోంది. నర్స్ గబార్నా ఇంజక్షన్ తీసి బలవంతంగా యిచ్చింది.

“వాడిని చంపేస్తాను. ఒరేయ్ నేను వూరుకోసురా.” అరిచింది. కానీ యీసారి ఆరుపుల్లో ఆ పుద్రేకం లేదు. గొంతు తగ్గిపోయింది.

కాసేపటికి మాధురి నిద్రపోయింది.

ప్రియంవద నర్స్ కి అప్పజెప్పి యివతనికి వచ్చింది.

అక్కడ గదిలో విక్రీ కూర్చుని ఎకౌంట్స్ చూసుకొంటున్నాడు. అతని వదిలో కూర్చుని అతని మెడచుట్టూ చేతులు పెనవేసి, కూతలు అతని గుండెల్లో ముఖం దాచుకుని కూర్చునివుంది దివ్య.

“ఏమిటి అలాగుంది?” అడిగింది ప్రియ.

“నీ స్నేహితురాలి ఆరుపులు విని బెదిరిపోయింది.” ప్రియ మాటలు వినగానే దివ్య లేచి కళ్ళుతెరిచి చూసింది.

ప్రియంవద వచ్చి దివ్యని ఎత్తుకోబోతుంటే ఎడంచేయి విసిరి, “ప్రియా నువ్వు బట్టలు మార్చుకురా” అన్నాడు విక్రీ.

“నేనా ఎందుక?”

“జ్వరంమనిషి దగ్గరనుంచి వస్తున్నావు. ఇన్ ఫెక్షన్” అతను ఎకౌంట్స్ లో నుంచి తలెత్తకుండానే అన్నాడు. ప్రియంవద ఒక్క నిమిషం అప్రతిభు రాలయినట్టు చూసింది. తర్వాత తన గదికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకొని కొత్త దుస్తులు ధరించి వచ్చింది.

దివ్య తండ్రిని వదిలి తల్లిదగ్గరకు వచ్చింది.

పిల్లలిద్దరికీ అన్నం పెడుతుంటే దివ్య అడిగింది.

“మమ్మీ! ఆ పిచ్చిడి మన ఇంట్లోంచి ఎప్పుడు వెడుతుంది?”

“పిచ్చిదా ఎవరు?”

“ఆ జ్వరంగా వున్న పిచ్చిదే”

ప్రియంవద యీదీపి కొట్టింది. ఆమాట అనవద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను. అవి నా స్నేహితురాలు. నువ్వు అంటే నీ పరివారి.” అప్పటికే దివ్య ఎదుపు లంకించుకొంది.

“ఎందుకలా కసురుకుంటావు పిల్లలికేం అర్థం అవుతుంది! కాస్త ఓర్పు వుండాలి దా నాన్నా!” వికీ కూతురిని ఎత్తుకొని కళ్ళు తుడుస్తూ అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

కొడుకు ఒక్కడే మిగిలాడు.

“ఏంకావాలి బోజనంలేక!” అని అడిగింది.

“ఏం వద్దు” వరల్ అక్కడ నుంచి తండ్రి వెంటే వెళ్ళిపోయాడు. ప్రయంవద ఒక్కతే టేబుల్ దగ్గర కూర్చుండిపోయింది.

భర్త, పిల్లలు అన్నం మధ్యలో లేచి వెళ్ళిపోయారు. ఆమెకి ఆనలు అన్నం తినబుద్ధి కాలేదు. ప్రయంవదకి భర్తమీద కూడా చిరాగ్గా వుంది. ఆయన అలా కూతురుని వెనకేసుకుని రాకండావుంటే చాలా బాగుండేది పిల్లలు సభ్యతగా ప్రవర్తించకపోతే, తలితండ్రిలిద్దరూ ఒక్కమాటమీద వుండి, వాళ్ళ ప్రవర్తనని ఖండించాలి. ఒకరు కసరగానే, మరొకరు దగ్గరకి తీస్తే, ఆ సానుభూతి దొరకడంకో వాళ్ళకి కాము చేసిన తప్పు అర్థంకావాలి. ‘ఇప్పుడనలు నావల్ల ఏం పొరపాటు జరిగింది’ ఇంట్లో నొకర్లు అందరు వింతగా చూస్తున్నారు.

పుడయం స్నానంచేసి, భర్తకి టిఫిన్ సిద్ధంచేసి వంటలు-టిఫెన్లు వెళితే, అక్కడ వంటమనిషి, పనిమనిషి తనగురించే గురగురలాడుతున్నారు.

“ఆ పిచ్చి దెవరమ్మా యింట్లో! దానికి అమ్మగారి సేవలేమిటి!”

“ఏమిటో నాకూ అర్థంకావటంలేదు. అవిడ క్కావాల్సిన మనిషట!”

“ఎవరికి కావాల్సిన మనిషి! ఆయ్యగారికా, అమ్మగారికా!”

“ఏమో! వారికే తెలియాలి. పెద్దాళ్ళ సంగతులు మనకి చెబుతారా!”

“అళ్ళు చెప్పేదేంటి, నిత్యం యింట్లో వుండేవాళ్ళం. మనకి కళ్లు, చెవులు మరుగ్గావుంటే, అన్నీ మనకే తెలుస్తాయి. నాకింకా తెలియలేదు. తెలిస్తే నీకు చెప్పతాలే.”

ప్రయంవద దగ్గింది. ఇద్దరూ చెరోవైపు పనిమీదకెళ్ళారు.

పనివాళ్ళ మనస్తత్వాలే అంత! ఎంతబాగా చూసినా యజమానుల విషయాలు మనకి ఎందుకులే అనుకోరు. అన్ని అలా కావాలి! ఎక్కడలేని ఆసక్తి! ప్రయంవదకి వాళ్ళ ప్రవర్తన వింతగా ఏమీ అనిపించలేదు.

కానీ యారోజు పుడయంనుంచి వికీ కూడా చిరాగ్గా వున్నాడు ఎందుకో!

ప్రయంవద పడకగదిలోకి వచ్చింది. వికీ మంచంమీద వెల్లికిలా

లలితమ్మ అనవసరంగా ఓ ఊహాయి
ఎక్కువ పట్టదు దెనికి...

LINT/ SU 320 1822 TL

Yuva (Telugu Monthly)

“ఎందుకలా కనుదుకుంటావు పిల్లలికేం అర్థం అవుతుంది! కాస్త ఓర్పు వుండాలి దా నాన్నా!” వికీ కూతురిని ఎత్తుకొని కళ్ళు తుడుస్తూ అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

కొడుకు ఒక్కడే మిగిలాడు.

“ఏంకావాలి! టోజన-లోకి” అని అడిగింది.

“ఏం వద్దు.” వరుణ్ అక్కడ నుంచి తండ్రి వెంటే వెళ్ళిపోయాడు. ప్రయంవద ఒక్కతే టేబుల్ దగ్గర కూర్చుండిపోయింది.

భర్త, పిల్లలు అన్నం మధ్యలో లేచి వెళ్ళిపోయాడు. అమెకి ఆనలు అన్నం తినబుద్ధి కాలేదు. ప్రయంవదకి భర్త మీద కూడా చిరాగ్గా వుంది. ఆయన అలా కూతురుని వెనకేసుకుని రాకండావుంటే చాలా బాగు దేది పిల్లలు సభ్యతగా ప్రవర్తించకపోతే, తలితండ్రి లిద్దరూ ఒక్కమాటమీద వుండి, వాళ్ళ ప్రవర్తనని అందించాలి. ఒకరు కసరగానే, మరొకరు దగ్గరకి తీస్తే, ఆ సానుభూతి దొరకడంకో వాళ్ళకి తాము చేసిన తప్పు అర్థంకావాలి. ‘ఇప్పు డనలు నావల్ల ఏం పొరపాటు జరిగింది’ ఇంట్లో నొకరు అందరు వింతగా చూస్తున్నారు.

పుడయం స్నానంచేసి, భర్తకి టిఫిన్ సిద్ధంచేసి వంటలు-టివైపు వెళితే, అక్కడ వంటమనిషి, పనిమనిషి తనగురించే గుసగుసలాడుతున్నారు.

“ఆ పిచ్చి దెవరమ్మా యింట్లో! దానికి అమ్మగారి సేవలేమిటి?”

“ఏమిటో నాకూ అర్థంకావటంలేదు. అవిడ కాళ్ళవాల్సిన మనిషట!”

“ఎవరికి కావాల్సిన మనిషి! ఆయ్యగారికా, అమ్మగారికా!”

“ఏమో! వారికే తెలియాలి. పెద్దాళ్ళ నంగతులు మనకి చెబుతారా?”

“అళ్ళు చెప్పేదేంటి, నిత్యం యింట్లో వుండేవాళ్ళం. మనకి కళ్లు, చెవులు మరుగ్గావుంటే, అన్నీ మనకే తెలుస్తాయి. నాకింకా తెలియలేదు. తెలిస్తే నీకు చెప్పతారే.”

ప్రయంవద దగ్గింది. ఇద్దరూ చెరోవైపు పనిమీదకెళ్ళారు.

పనివాళ్ళ మనస్తత్వాలే అంత! ఎంతబాగా చూసినా యజమానుల విషయాలు మనకి ఎందుకులే అనుకోరు. అన్ని అలా కావాలి! ఎక్కడలేని అసక్తి! ప్రయంవదకి వాళ్ళ ప్రవర్తన వింతగా ఏమీ అన్పించలేదు.

కానీ యీరోజు పుడయంనుంచి వికీ కూడా చిరాగ్గా వున్నాడు ఎందుకో!

ప్రయంవద పడకగదిలోకి వచ్చింది. వికీ మంచంమీద వెల్లకిలా

లలితమ్మ అనవసరంగా ఓ గూహాయి
ఎక్కువ పెట్టరు దేనికి...

LINTAS SU 320 1822 TL

Yuva (Telugu Monthly)

అయినా మరి ఆమె సర్ఫ్ కాంటుంది.

“అవును నిజమే! సర్ఫ్ నా డబ్బుకు గొప్ప విలువ ఇవ్వడమే అందుకు కారణం అందుకే నే మరే ఉతికే పొడరూ కొనాలనుకోను ముఖ్యంగా ఈ రోజుల్లో”

అది సరే గానీ, చౌకగా దొరికే ఉతికే పొడర్లను కొంటే డబ్బు వోలేడు ఆదా కాదా మరి!

“బాల్పల్లే, ఉరుకో! సర్ఫ్ కొనడం లాభసాటి బేరం. దానికి బాకబారు వాటికీ పోలికేమిటిలే”

సరే ఒప్పుకున్నాం సర్ఫ్ మరింత విలువ ఎలా ఇస్తుంది?

“విను మరి ఒక కిలో బాకబారు పొడర్ల బ్యాగ్ లో ఎంత పొడర్ వుంటుందో అంత, కేవలం $1/2$ కిలో సర్ఫ్ ప్యాక్ లో వుంటుంది”.

అయితే మాత్రం .

“అగు విను, సర్ఫ్ కున్న మరింత విలువ అ బాకబారు పొడర్లదే నాకు సర్ఫ్ యిచ్చే తెల్లదనాన్ని యివ్వనూ లేవు, రంగు బట్టల తళతళలను సర్ఫ్ లా నిలవనూ లేవు అందుకే మరి మా ఇంట్లో వారందరి బట్టలూ కొత్త వాటిలా కనిపిస్తూనే వుంటాయి మళ్ళీ మళ్ళీ ఉతికాక కూడా”

ఆ! ఇప్పుడు ఆర్థమైంది

“మరో విషయం సర్ఫ్ నా వర్మానికి ఏమీ హానివెయ్యదు గనక నా వేతులు సురక్షితంగా వుంటాయి”

సర్ఫ్ లాభసాటి బేరం అని నువ్వంటే ఇదన్న మాట

“అవును, నెలకీ ఎంతో కొంత కూడా బెట్టానని ఎన్నో విశేషాలు గల సర్ఫ్ ని నే వదులుకోలేను తెలివిగా లెట్టు వేసుకొని ఎంచుకో బాలన్నది నా నమ్మకం”

తూచి చూస్తే తెలుస్తుంది, సర్ఫ్ కొనడంలోనే వివేకం ఉంది.

హిందుస్థాన్ లివర్ వారి విప్లవ ఉత్పత్తి

వడుకొని పుస్తకం చదువుతున్నాడు. అతని పొట్టమీద తల ఆనించి కూర్చుని ద్రవీయింది చేతులమధ్య కొడుకు దూరినట్టుగా ముడుచుకొని వడుకున్నాడు.

ప్రియంవద వచ్చి వాళ్ళని ఎత్తుకొని తీసుకువెళ్ళి వాళ్ళగదిలో మంచమీద పడుకోబెట్టి, పెద్దలైటు తీసి, చిన్నలైటు పేసి వచ్చింది. వికీ యింక చదువుకొంటున్నాడు.

“పిల్లలు యీ మధ్య షరీ ఆనందంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు” పియ్యడంగా అంది.

“చెప్పానుగా! పసిమనసులు. వాళ్ళకేం తెలియదు. మనం పెద్దవాళ్ళం మనమే అర్థంచేసుకోవాలి.”

“మధుర విషయంలో వాళ్ళకి నచ్చందేముంది ఏం తెలుసునని అలా మాట్లాడాలి. నాకు స్నేహితురాలు అని చెప్పానుగా!”

“నువ్వు ముందు అవేశవడటం మానాలి!” వికీ కళ్ళతోడు తీసి పక్కన పెడితూ, “నువ్వు వాళ్ళకంటే అనంతరంగా ప్రవర్తిస్తున్నావు. నువ్వు వాళ్ళకి అవిధ గురించి కంటి అని చెప్పావు. నీకు స్నేహితురాలు అంటే, యిప్పటి వరకూ నీ స్నేహితులంతా వున్నవాళ్ళు, ఆరోగ్యవంతులు అమ్మ స్నేహితులూలే, అలాగే వుంటారు అనుకోవచ్చు! వాళ్ళ నమ్మకానికి మధుర రూపానికి సామ్యం కల్పడంలేదు దానికి తోడు యింట్లో పనివాళ్ళ గుసగుసలు. వాళ్ళ మనసులు లింగారుషదడం నహజం. నువ్వు మధురని యింటికి తీసుకురాకుండా, వేరే యెక్కడైనా వుండితే బాగుండేది.”

ప్రియంవద నివ్వెరపోయినట్టు చూసింది.

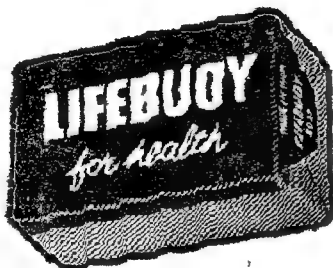
“ఏమిటీ! నేను చేసినపని మీకూ నచ్చలేదా! ఊహించి. అయితే రేపే నేను మధురని హాస్పిటల్‌కో, అనాథ ఆశ్రమానికో పంపించివేస్తాను.”

“అదిగో! అదుగో! ఆ అవేశమే కూరదంటున్నాను.” ఆతను ప్రియం మనసు చిన్నబుచ్చుకొందని గ్రహించగానే, గబ్బాలు వంగి, భార్య చేయిపట్టి దగ్గరకి లాక్కున్నాడు. ప్రియంవదని చేతులతో చుట్టి చాతీమీదకి లాక్కుంటూ, “ప్రియా నీవు ఎంతమందికి ఎన్ని సహాయాలు అయినా చేయవచ్చు! కానీ మన జీవితం, మన చుట్టూవున్న మనవారు, మన కుటుంబ వరువు వీటిని గురించి హడా ఆలోచించాలి. మనం స్థిరంగా, సుఖంగా వుంటేనే కదా యింకొరు ఆపదలో వుంటే మనం అడుకోగలిగేది.”

రైఫబాయ్ ఎక్కడా అరొగ్గం అక్కడ

రోజంతా పని చేశాను
 అలసిపోయానన్నప్పుడు
 దాగా అలసాడినప్పుడు
 రైఫబాయ్‌తో
 పన్నావాన్ని మించినది
 లేదు నా అలసట
 పోగొట్టి ముకు చుట్టి
 కృతంగా, అరోగ్యంగా
 ఉన్న అనుభూతి నిస్తుంది
 రైఫబాయ్.

రైఫబాయ్ మునికలని కమలమ వదులుతుంది

హిందూస్తాన్ లిమిటెడ్ నాల్ విల్స్ ఇన్స్టిట్యూట్

(LIFEBUOY IS A TRADE MARK)

“ఇప్పుడు నేను అంత కానివనేంచేసాను మీరు చెప్పండి: మధుర సాయం లేకపోతే యీ రోజున నేను యిలా వుండేదాన్ని కాదు; మధురకి అనారోగ్యంగా వుంటే, అదుకోవడం తప్పా; మీరే చెప్పండి.”

వికీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

“చెప్పండి. తప్పు అని మీరు అంటే, యిప్పుడే యీ క్షణంలో మధురని పంపిందివేస్తానండీ.”

“ప్రియా! నువ్వు తప్పేం చేయటంలేదు!”

అతని కంఠం దృఢంగానే పలికింది.

ప్రియ అతనివైపే రెప్పవార్చకుండా కళ్ళలోకి వెతుకుతున్నట్లుగా చూసింది. ఆ కళ్ళలోకి క్రమంగా, అనందభాషాలు నిండుకువచ్చాయి.

“హమ్మయ్య! మీకు యిష్టంలేనివని నేనేం చేయటంలేదు కదా! నా కింకా దిగులు లేదు” అతని మెదచుట్టూ చేయివేసి అతని మెద ఒంపులో ముఖం వాచుకొంటూ—

“నేను మూర్ఖురాలిలా చేసానండీ: పిల్లలపట్ల అవేశంగా ప్రవర్తించాను. నాది తప్పే! మీరన్నది నిజమే! వాళ్ళని నేను కోప్పడకూడదు. అర్థం అయ్యేలా నచ్చచెప్పాలి. రేపటి నుంచీ అలాగే చేస్తాను.” అంది

“ప్రియా!” అతను పిలిచాడు.

“ఊ..!”

“రేపు విశాఖపట్నం నుంచి మా చిన్నత్తయ్య వస్తోంది.”

“వరలక్ష్మి పిన్నిగారా! ఎప్పుడూ వచ్చింది ఉత్తరం!”

“మధ్యాహ్నం శంకరం ఫోన్ చేసి చెప్పాడు.”

“రావీంది. అవిడ వస్తే యిల్లంతా సందడే. పిల్లలకి కావాల్సినంత కాలక్షేపం.” అంది సంకోషంగా. ప్రియకి అతని స్నేహితులతోగాని, బంధువులతో గానీ ఎలాటి పేటిలేదు అందరూ వికీకి తగిన భార్య అంటూ ప్రియని ముష్టపడ్డారు. కొంత పేపటికి ప్రియంవద అలాగే వడుకుని నిద్రపోయింది.

వికీ, భార్య జుట్టు, చెంపలు నిమిరుతూ వుండిపోయాడు. అతనికి యింకా ఎక్కువ రావడంలేదు. మారుచి విషయం అందరికీ వింతగా వుంది. అవిడ మీద రోలిసుకేసు కూడా వున్నట్లు విన్ననే తెల్సింది. డి.యస్.పి. సత్యం విన్న రోన్ చేసాడు.

అబ్బబ్బ! మావాడి తపన చూడడం నాతరంకాదు బాబూ.
ఎంతగా అల్లలాడి పోతాడో పాపం.
చూశారా, స్కూల్నించి వస్తూ చుట్టరంగా తడిశాడు...
ఈ పాపిష్టి జలుబు తెచ్చుకున్నాడు.

పోయినసారి వాడు తక్కువైనా బయట
నాకు పలుకు వుట్టింది. ఆ తుమ్మలూ,
ఆ ముక్కు కారడం. అబ్బ! ఇక వళ్లంతా
నొప్పలని అన్నాడు. నేనేమో వెంటనే వాడి వల్ల
కుడిచి చక్క మీద పడుకోబెట్టాను. ఆపైన
విక్స్ వేపొరవ్ వాడి ముక్కుపైనా, గొంతుపైనా,
దాచిపైనా, ఇంకా వీచపైన కూడా దాగా
దాగాను. విక్స్ చలవే అనారా...నా బాబు

రాతంతా చక్కగా నిద్రపోయాడు. తెల్లారగానే
హుహుగా మూలుకు వెళ్లడానికి
తయారయ్యాడు. ఏమిటి, వాడి జలుబా! అదిగో....
హూప్ కా!!

ఇంక నాకేం దిగులేదమ్మ! ఎప్పుడూ పనిచేసే
విక్స్ వేపొరవ్ సీసా తయారుగా
దగ్గరుంచుకుంటా. నా బాబు హుహుగా
ఉంటాడని తెలిసి తప్పిగా ఉంటా!

విక్స్ ఇచ్చే అభయం మీ ఆప్యాయతకు సమానం

విక్స్ వేపొరవ్ జలుబు లక్షణాలన్నీ త్వరగా
తగ్గిస్తుంది. ఎందుకంటే దానిలో రెండు
విధాల పనిచేసే కార్మిక సూత్రం ఉంది.
దాని ఔషధ యుక్త ఆవిర్భవ హి
క్వాననాల్ని తెలిసి హాయిగా గాలి
పీల్చుకోనిస్తాయి. ఇక దాన్ని చర్మంపై
రాసినప్పుడు ఒక నొప్పలు ఉపశమిస్తాయి.
అందుకే. అది కుటుంబానికికంటే
అది విశ్వనయమైన జలుబు మందుంది.

విక్స్ వేపొరవ్

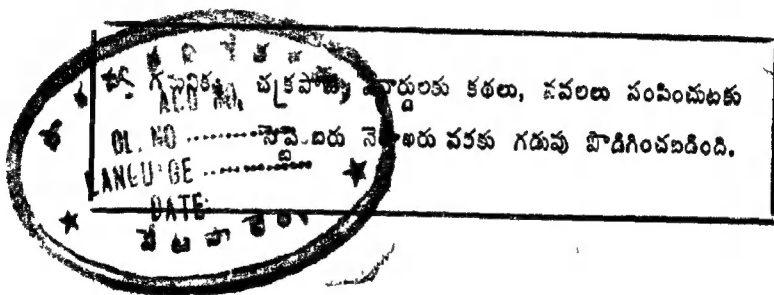
ఇప్పుంది హాయిగా ఉపరిపీల్చుకొనే
లాంటి ఉపశమనం
ఇక కులానా ఉండగలగే
అనుభవం

“షి యాజ్ బ్యాడ్ క్యారెక్టర్. మీ కెందుకు యీ లంపటం. త్వరగా మీరు ఆ యాజ్లోంచి పంపిస్తేయండి” అని హెచ్చరిక చేసాడు.

ప్రియంవద యీ స్థితిలో మధురని వదిలిపెట్టి వుండదని అతనికి తెలుసు;

ప్రియలో ఆతనికి నచ్చిన గుణాలే అవి. క్షమ! ప్రేమ! ఆమెలో యివి ఎవరంగా వున్నాయి. ఎదుటి వనిషిని, తన మంచి మనసుతో, ప్రేమతో చూసి తండ్రి చేస్తుంది. శ్రీ దైవత్వాన్ని అపాదించే యీ గుణాలే ఆమె చరిత్రకి వన్నె తెస్తాయి. అని అతను నమ్ముతాడు. ప్రియంవదలో ఏమి చూసి ఆతను అక్కరింపబడ్డాడు, ఏమి భార్యలో వుండడంవల్ల వ్యాపారవేత్త అయినా, ఆతని జీవితం సుఖమయంగా వుంది. అనే యిప్పుడు అతన్ని నిరదీస్తున్నాయి. నిన్నటి వరకూ ఆతను అనందపడి, అభినందించిన గుణాలని, యిప్పుడు, హఠాత్తుగా మార్పుకోమంటే ఎలా? క్షమ, ప్రేమ, తెలిసిన ప్రియ జీవితంలో ఆధిపత్యానికి వెళ్ళిన స్నేహితురాలికి చేయూతనవ్వకుండా వుండగలదా? ఒక చేయి వేయి చేతులుగా మారి స్నేహితురాలికి ఆదుకోవటానికి సిద్ధంఅవుతుంది. ఇప్పుడు సమస్య యిదేమైంది ప్రియంవదకికాదు! అతనికి!! మధురను తన యింట్లో భరించటం, మధురని బలాసాగావద్దీ యీ యాజ్లోంచి వెళ్ళవలసి అనుకోసాగాడు.

[నళేశం]

వరువంపువంక

తల్లిపూజా కు దారివిల్లు